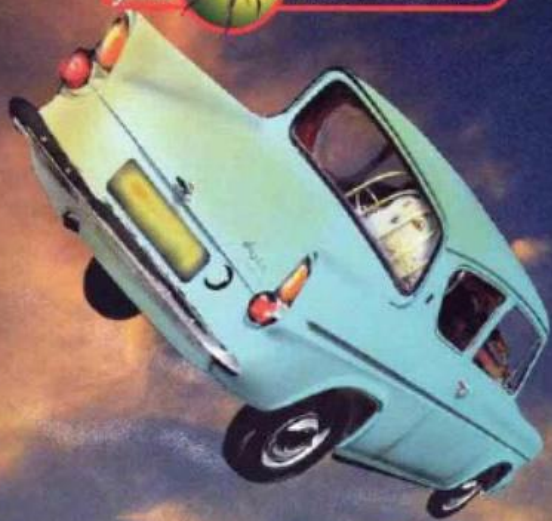

J.K.

ROWLING

Harry Potter

EN DE GEHEIME KAMER

J.K Rowling

Harry Potter

en de Geheime Kamer

Hoofdstuk 1

Een Vreselijke Verjaardag

Voor de zoveelste keer was de sfeer aan de Ligusterlaan nummer 4 om te snijden. Herman Duffeling was in het holst van de nacht wakker geworden door een krassend geluid uit de kamer van zijn neefje Harry.

'Dat is de derde keer deze week!' bulderde hij tijdens het ontbijt. 'Als je niet zorgt dat die uil haar snavel houdt, vliegt ze eruit!'

Harry probeerde opnieuw om het uit te leggen.

'Ze verveelt zich,' zei hij. 'Ze is gewend om buiten rond te vliegen. Als ik haar nou 's avonds uit mocht laten -'

'Lijk ik soms achterlijk?' snauwde oom Herman, die stukjes gebakken ei in zijn borstelige snor had zitten. 'Ik weet best wat er gebeurt als je die uil loslaat.'

Hij wisselde duistere blikken uit met zijn vrouw, Petunia.

Harry wilde ertegenin gaan, maar zijn woorden werden overstemd door een lange, luidruchtige boer van Dirk Duffeling.

'Meer spek!'

'Er zit nog wat in de koekenpan, schattebout,' zei tante

Petunia, met een liefdevolle blik op haar moddervette zoon. Je moet goed eten nu je thuis bent. Ik hoor niet veel goeds over het eten op school...'

'Onzin, Petunia. Toen ik op Ballings zat, leed ik nooit honger,' zei oom Herman joviaal. 'Dirk komt niets tekort, nietwaar jongen?'

Dirk, die zo dik was dat zijn achterwerk over zijn keukenstoel pilde, keek grijnzend naar Harry.

'Geef die koekenpan aan.'

'Je bent het toverwoord vergeten,' zei Harry geïrriteerd.

Dat simpele zinnetje had een verbluffende uitwerking op de rest van het gezin. Dirk snakte naar adem en viel van zijn stoel, met zo'n dreun dat de hele keuken trilde; mevrouw Duffeling slaakte een vreemd, hoog gillette en sloeg haar handen voor haar mond en meneer Duffeling sprong overeind, met kloppende aderen.

'Ik bedoelde "alsjeblijft",' zei Harry vlug. 'Niet -'

'WAT HEB IK GEZEGD?' brulde zijn oom en er daalde een motregen van speeksel op de ontbijttafel neer. 'WAT HEB IK GEZEGD OVER ZULK TAALGEBRUIK?' 'Maar ik -'

'HOE WAAG JE HET OM DIRK TE BEDREIGEN?' bulderde oom Herman, terwijl hij met zijn vuist op tafel beukte.

'Ik wilde alleen -'

‘IK HEB JE GEWAARSCHUWD! IN DIT HUIS WORDT NIET OVER JOUW AFWIJKING GESPROKEN!’

Harry keek van het donkerpaarse gezicht van zijn oom naar het lijkleke gezicht van zijn tante, die Dirk overeind probeerde te hijsen.

‘Goed,’ zei Harry, ‘goed...’

Zwaar ademend ging oom Herman weer zitten. Hij had veel weg van een astmatische neushoorn en hield Harry nauwlettend in de gaten uit de hoeken van zijn venijnige oogjes.

Vanaf het moment dat Harry was thuisgekomen voor de zomervakantie, had oom Herman hem behandeld als een bom die elk moment kon ontploffen. Dat was niet zo vreemd, want Harry Potter was geen normale jongen. Hij was zelfs zo abnormaal als maar zijn kon.

Harry Potter was een tovenaars - een tovenaars die er net zijn eerste jaar aan Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus op had zitten. De Duffelingen waren niet blij dat hij terug was, maar dat gold nog veel sterker voor Harry.

Hij miste Zweinstein zo vreselijk dat het was alsof hij constant buikpijn had. Hij miste het kasteel, met zijn geheime gangen en spoken, zijn lessen (behalve misschien die van Sneeep, de docent Toverdranken), de post die per uil bezorgd werd, de feestmaaltijden in de Grote Zaal, zijn hemelbed in de

torenkamer en zijn bezoeken aan Hagrid, de jachtopziener, die in een huisje aan de rand van het verboden bos woonde, maar het allermeeft miste hij Zwerkbaf, de populairfte sport in de tovenaarswereld (zes hoge doelpalen, vier vliegende ballen en veertien spelers op bezemstelen).

Toen Harry thuiskwam had oom Herman zijn boeken met spreuken, zijn toverftaf, ketel en supersnelle bezemsteel, een echte Nimbus , direct in beslag genomen en opgeborgen in de bezemkast onder de trap. Het zou de Duffelingen worst zijn of Harry zijn plaatsje in het Zwerkbafteam kwijtraakte omdat hij de hele zomer niet had kunnen trainen, net zoals het hen niets kon schelen dat hij weer terug moest naar school zonder ook maar één stukje huiswerk te hebben gemaakt. De Duffelingen waren wat tovenaars Dreuzels noemden, mensen zonder ook maar een druppel tovenaarsbloed in hun aderen en zijn oom en tante schaamden zich dood omdat ze een tovenaar in de familie hadden. Oom Herman had zelfs een groot hangslot op de kooi van Harry's uil Hedwig gedaan, zodat ze geen brieven kon bezorgen aan mensen uit de toverwereld.

Harry leek ook helemaal niet op zijn familie. Oom Herman was dik en had geen nek, maar wel een reusachtige zwarte snor. Tante Petunia leek op een uitgemergeld paard en Dirk was blond, moddervet en rozig. Harry daarentegen was klein en mager, met felgroene ogen en pikzwart haar dat nooit in

model bleef zitten. Hij droeg een rond brilletje en had een dun litteken op zijn voorhoofd, in de vorm van een bliksemschicht.

Juist dat litteken maakte Harry zo bijzonder, zelfs voor een tovenaars. Het was het enige wat herinnerde aan Harry's mysterieuze verleden, aan de reden waarom hij elf jaar geleden te vondeling was gelegd bij de Duffelingen.

Toen hij één jaar oud was, had Harry op de een of andere manier een vervloeking overleefd van de grootste Duistere Tovenaar aller tijden, Voldemort, wiens naam de meeste heksen en tovenaars nog steeds niet durfden uit te spreken. Harry's ouders waren omgekomen toen Voldemort hen aanviel, maar Harry had er alleen dat litteken aan overgehouden. Om de een of andere reden - niemand begreep waarom - was Voldemort al zijn macht kwijtgeraakt toen hij er niet in was geslaagd om Harry te doden.

Daarom was Harry opgevoed door de zus van zijn overleden moeder en haar man. Hij had tien jaar lang bij de Duffelingen gewoond en nooit begrepen waarom er zo vaak vreemde dingen gebeurden zonder dat hij dat wilde. De Duffelingen hadden stug volgehouden dat zijn ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk, waarbij hij dat litteken had opgelopen en dat had hij altijd geloofd.

Maar precies een jaar geleden had Harry een brief gekregen van Zweinstein en was de waarheid aan het licht gekomen.

Harry was aan de tovenaarschool gaan studeren, waar hij en zijn litteken beroemd waren... maar nu was het zomervakantie en was hij terug bij de Duffelingen, die hem nog steeds behandelden als een hond die in iets smerigs had liggen rollen.

De Duffelingen hadden er niet eens aan gedacht dat Harry vandaag twaalf werd. Niet dat hij daarop had gehoopt, want ze hadden hem nooit een echt cadeau gegeven, laat staan een verjaardagstaart -maar om er nou helemaal niets aan te doen... Op dat moment schraapte oom Herman gewichtig zijn keel en zei: 'Zoals jullie weten, is het vandaag een belangrijke dag.'

Harry keek op, maar kon zijn oren nauwelijks geloven. 'Vandaag zou ik wel eens de grootste order uit mijn carrière kunnen binnenhalen,' zei oom Herman.

Harry pakte zijn toast weer. Natuurlijk had oom Herman het over dat stomme etentje van vanavond. Hij kon al twee weken nergens anders over praten. Een of andere rijke aannemer en zijn vrouw kwamen eten en oom Herman hoopte op een gigantische order (oom Hermans bedrijf maakte boormachines).

'Laten we het programma nog één keer doornemen,' zei oom Herman. 'Om acht uur nemen we onze posities in. Petunia, jij bent -?'

'In de woonkamer,' zei tante Petunia. 'Klaar om onze gasten gracieus te ontvangen.'

'Prima, prima. En jij, Dirk?'

'Ik sta bij de deur, klaar om open te doen.' Dirk toverde een weezinwekkende, kruiperige glimlach te voorschijn. 'Mag ik uw jas aannemen, meneer en mevrouw Bouwmeester?'

'Ze zijn vast weg van hem!' riep tante Petunia vol vervoering.

'Uitstekend, Dirk,' zei oom Herman. Hij wendde zich bars tot Harry. 'En jij?'

'Ik zit stil op m'n kamer en doe net alsof ik er niet ben,' zei Harry toonloos.

'Precies!' zei oom Herman venijnig. 'Ik ga onze gasten voor naar de woonkamer, stel ze aan jou voor, Petunia en schenk iets te drinken in. Om kwart over acht -'

'Zeg ik dat we aan tafel kunnen,' zei tante Petunia.

'En dan zeg jij, Dirk -'

'Mag ik u naar de eetkamer vergezellen, mevrouw Bouwmeester?' zei Dirk, die een dikke arm aanbood aan een onzichtbare vrouw. 'Mijn volmaakte kleine heer!' verzuchtte tante Petunia. 'En jij?' blafte oom Herman tegen Harry.

'Ik zit stil op m'n kamer en doe net alsof ik er niet ben,' zei Harry neerslachtig.

'Dat dacht ik ook! Tijdens het eten moeten we proberen onze gasten een paar mooie complimenten te maken. Had jij ideeën, Petunia?'

'Ik hoor van Herman dat u een geweldige golfer bent, meneer Bouwmeester... Die jurk komt zeker uit Parijs, mevrouw

Bouwmeester?'

'Kan niet beter... Dirk?'

'Wat dacht je van - "We moesten op school een opstel schrijven over wie onze held was en toen heb ik over u geschreven, meneer Bouwmeester!"

Zowel Tante Petunia als Harry konden hun emoties niet langer de baas. Tante Petunia barstte in tranen uit en omhelsde haar zoon en Harry dook onder tafel, zodat ze hem niet zouden zien lachen.

'En jij, jongen?'

Harry deed zijn best om met een uitgestreken gezicht onder de tafel vandaan te komen. 'Ik zit stil op m'n kamer en doe net alsof ik er niet ben,' zei hij.

'Dat help ik je hopen!' zei oom Herman met nadruk. 'Meneer en mevrouw Bouwmeester weten niet dat je bestaat en dat wil ik graag zo houden. Na het eten ga jij met mevrouw Bouwmeester terug naar de woonkamer voor de koffie, Petunia, en dan breng ik het gesprek op boormachines. Met een beetje geluk zit die order vóór het tien-uur journaal in de knip. Morgen om deze tijd zijn we op zoek naar een vakantiehuisje op Mallorca.'

Daar kon Harry zich niet echt op verheugen. Hij dacht niet dat de Duffelingen hem op Mallorca aardiger zouden vinden dan in de Ligusterlaan.

'Oké -ik ga naar de stad om die smokings voor Dirk en mij op

te halen. En jij,' grauwde hij tegen Harry, 'jij zorgt dat je je tante niet voor de voeten loopt terwijl ze de boel schoonmaakt!'

Harry ging door de achterdeur naar buiten. Het was een prachtige, zonnige dag. Hij stak het grasveld over, plofte op de tuinbank neer en zong zachtjes: 'Er is er een jarig, hoera, hoera... dat kun je wel zien, dat ben ik...'

Geen kaarten, geen cadeautjes en de hele avond doen alsof hij niet bestond! Harry staarde verdrietig naar de heg. Zo eenzaam had hij zich nog nooit gevoeld. Wat hij het allermeeest miste van Zweinstein, nog meer dan Zwerkbal, was het gezelschap van zijn beste vrienden, Ron Wemel en Hermelien Griffel, maar blijkbaar misten zij hem niet. Ze hadden hem de hele vakantie nog niet één keer geschreven, ook al had Ron gezegd dat Harry moest komen logeren.

Harry had al talloze keren op het punt gestaan om Hedwigs kooi open te maken met behulp van een toverspreuk en haar met een brief naar Ron en Hermelien te sturen, maar het risico was te groot. Minderjarige tovenaars mochten buiten school geen magie gebruiken. Dat had Harry niet aan de Duffelingen verteld: alleen hun angst dat hij hen misschien in mestkevers zou veranderen, weerhield hen ervan om hem ook in die kast onder de trap op te sluiten, samen met zijn bezem en toverstok. De eerste paar weken dat hij thuis was, had Harry vaak onzinwoordjes gefluisterd en dan grijnzend

gekeken hoe Dirk zo snel als zijn vette benen hem maar dragen konden de kamer uitsprintte, maar doordat hij niets van Ron en Hermelien hoorde voelde Harry zich zo buitengesloten uit de toverwereld dat zelfs het sarren van Dirk hem niet meer kon opvrolijken - en nu waren Ron en Hermelien ook nog eens zijn verjaardag vergeten!

Hij zou alles hebben gegeven voor een boodschap van Zweinstein, van welke heks of tovenaar dan ook. Hij zou zelfs bijna blij zijn geweest om zijn aartsvijand Draco Malfoy terug te zien, gewoon om er zeker van te zijn dat het geen droom was geweest...

Niet dat het hele schooljaar even leuk was geweest. Vlak voor de zomervakantie was Harry oog in oog komen te staan met niemand minder dan Voldemort zelf. Voldemort was dan misschien nog maar een schim van wat hij vroeger was geweest, toch was hij nog steeds angstaanjagend, nog steeds geslepen, nog steeds vastberaden om zijn macht te herwinnen. Harry was er voor de tweede keer in geslaagd om uit de klauwen van Voldemort te ontsnappen, maar het had maar een haartje gescheeld en zelfs nu, weken later, schrok hij 's nachts nog vaak wakker, badend in het koude zweet en vroeg zich dan af waar Voldemort was. Dan zag hij dat lijkwitte gezicht weer voor zich, die starende, krankzinnige ogen...

Harry ging plotseling kaarsrecht overeind zitten. Hij had verstrooid naar de heg zitten staren - en de heg had

teruggestaard. Twee enorme groene ogen gluurden tussen de blaadjes door.

Harry sprong op, maar op dat moment klonk er een treiterende stem.

'Ik weet wat voor dag 't vandaag is,' zong Dirk pesterig terwijl hij naar Harry toegaggelde.

De reusachtige ogen knipperden en verdwenen.

'Wat?' zei Harry, die aandachtig naar het punt bleef staren waar hij de Ogen had gezien.

'Ik weet wat voor dag 't vandaag is,' herhaalde Dirk, die vlak bij Harry bleef staan.

'Goed zo,' zei Harry. 'Dus je kunt eindelijk de dagen van de week uit elkaar houden?'

Je bent vandaag jarig,' schamperde Dirk. 'Waarom heb je niet eens een kaartje gehad? Heb je dan helemaal geen vrienden op die achterlijke rotschool?' 'Ik zou maar zorgen dat je moeder je niet over m'n school hoort praten,' zei Harry koeltjes. Dirk hees zijn broek op, die van zijn dikke kont zakte. 'Waarom staar je naar die heg?' vroeg hij wantrouwig. 'Ik probeer te bedenken met welke spreuk ik hem het beste in de fik zou kunnen steken,' zei Harry. Dirk deinsde meteen achteruit, met een paniekerige uitdrukking op zijn bolle gezicht. 'Je m-mag niet - Pa zei dat je niet m-mocht toveren - dan schopt hij je meteen op straat - en je kunt nergens anders heen - je hebt geen vrienden bij wie je kunt -'

'Simsalabim!' zei Harry fel. 'Hocus pocus... abracadabra...'
'MAAAAA!' brulde Dirk, die over zijn eigen voeten struikelde terwijl hij terugholde naar huis. 'MAAAAA! Hij doet het weer!'

Dat geintje kwam Harry duur te staan. Omdat Dirk noch de heg iets mankeerde, wist tante Petunia dat hij niet echt getoverd had, maar hij moest toch wegduiken voor de natte koekenpan waarmee ze uithaalde naar zijn hoofd en ze zadelde hem met een hele berg werk op en beloofde dat hij pas iets te eten kreeg als alles af was.

Terwijl Dirk lekker in de tuin zat te luieren, toekeek en ijsjes at zeemde Harry de ramen, waste de auto, maaide het gras, knipte de bloembedden bij, snoeide en sproeide de rozen en schilderde de tuinbank. De zon brandde aan de hemel en schroeiende zijn nek. Harry wist dat hij niet op Dirks getreiter had moeten ingaan, maar Dirk had precies gezegd waar Harry zelf ook bang voor was... misschien had hij inderdaad geen vrienden op Zweinstein...

'Konden ze de beroemde Harry Potter nu maar zien,' dacht hij nijdig terwijl hij mest over de bloembedden spreidde. Zijn rug deed pijn en het zweet stroomde langs zijn gezicht.

Pas om halfacht 's avonds, toen hij doodop was, werd hij eindelijk geroepen door tante Petunia.

'Vooruit, naar binnen! En loop op die kranten!'

Harry liep gretig naar de koelte van de smetteloze keuken.

Op de ijskast stond de pudding die als dessert bedoeld was: een enorme berg slagroom en gesuikerde viooltjes. Een groot stuk varkensvlees siste en knapperde in de oven.

'Eet op, snel! Meneer en mevrouw Bouwmeester komen zo!' snauwde tante Petunia. Ze wees op twee boterhammen en een homp kaas op de keukentafel. Zelf had ze haar zalmroze cocktailjurk al aan.

Harry waste zijn handen en schrokte zijn armzalige avondeten naar binnen. Zodra hij klaar was, griste tante Petunia het bord weg. 'Naar boven, jij! Vlug!'

Toen hij langs de deur van de woonkamer kwam, ving Harry een glimp op van oom Herman en Dirk, in smoking en vlinderdas. Net toen hij op de overloop was ging de bel en verscheen het woedende rode hoofd van oom Herman onder aan de trap.

'Denk eraan, jongen - één geluidje...'

Harry liep op zijn tenen naar zijn slaapkamer, ging zachtjes naar binnen, deed de deur dicht en wilde neerploffen op bed. Het probleem was alleen dat er al iemand zat.

Hoofdstuk 2

Dobby's Waarschuwing

Harry schreeuwde het nog net niet uit, maar het scheelde weinig. Het wezentje dat op bed zat had enorme vleermuisoren en uitpuilende groene ogen, zo groot als tennisballen. Harry beseftte meteen dat hij die ogen 's ochtends in de heg had gezien.

Terwijl ze elkaar aanstaarden hoorde Harry Dirk beneden in de hal zeggen: 'Mag ik uw jas aannemen, meneer en mevrouw Bouwmeester?' Het wezentje liet zich van het bed glijden en boog zo diep dat de punt van zijn lange, smalle neus bijna op de grond kwam. Harry zag dat hij een oud kussensloop droeg, met scheuren waar zijn armen en benen door staken.

'Eh - hallo,' zei Harry nerveus.

'Harry Potter!' zei het wezentje met een hoge, schelle stem die, dacht Harry benauwd, beneden duidelijk te horen moest zijn. 'Al zó lang heeft Dobby u willen ontmoeten... wat een eer...'

'D-dank je,' zei Harry, terwijl hij langs de muur schuifelde en neerplofte in zijn bureaustoel, naast Hedwig die in haar grote kooi zat te slapen. Eigenlijk wilde hij vragen: 'Wat ben jij?'

maar hij dacht dat dat onbeleefd zou zijn en vroeg daarom: 'Wie ben jij?'

'Dobby, meneer. Gewoon Dobby. Dobby de huis-elf,' zei het wezentje. 'Aha - juist ja,' zei Harry. 'Eh - ik wil niet onbeleefd zijn of zo -maar eigenlijk is dit niet het moment om een huis-elf op m'n kamer te hebben.' Vanuit de woonkamer klonk de mekkerende, gemaakte lach van tante Petunia. De elf liet verdrietig zijn hoofd hangen.

'Niet dat ik het niet leuk vind om je te ontmoeten,' zei Harry vlug, 'maar - eh - kwam je voor iets speciaals?'

'Jazeker, meneer, jazeker,' zei Dobby ernstig. 'Dobby komt zeggen... het is moeilijk, meneer... Dobby weet niet waar hij moet beginnen...'

'Ga zitten,' zei Harry beleefd en hij wees op het bed. Tot zijn afschuw barstte de elf in snikken uit - uiterst luidruchtige snikken.

'G-ga zitten! snotterde hij. 'Nooit... nog nooit...'

Harry dacht dat de stemmen beneden even stokten.

'Sorry, sorry!' fluisterde hij. 'Ik wilde je niet beledigen.'

'Dobby beledigen!' snikte de elf. 'Nog nooit heeft een tovenaars Dobby gevraagd om te gaan zitten -als een gelijke -'

Harry, die 'Ssst!' zei terwijl hij Dobby tegelijkertijd probeerde te troosten, loodste de elf naar het bed, waar hij zachtjes nasnikte. Hij had veel weg van een grote, oerlelijke pop. Uiteindelijk kalmeerde hij en staarde hij Harry opnieuw

gefascineerd aan, met een blik van waterige aanbidding in zijn uitpuilende ogen.

'Dan kun je niet veel fatsoenlijke tovenaars ontmoet hebben,' zei Harry, in een poging hem op te vrolijken.

Dobby schudde zijn hoofd, sprong plotseling overeind en begon keihard met zijn hoofd tegen het raamkozijn te bonken. 'Stoute Dobby! Stoute Dobby!' riep hij.

'Hou op - wat doe je?' siste Harry, die opsprong en Dobby neerduwde op het bed. Hedwig was met luid gekrijs wakker geschrokken en flapte wild met haar vleugels tegen de spijlen van haar kooi.

'Dobby moest zichzelf straffen, meneer,' zei de elf, die een beetje scheel keek van de pijn. 'Dobby had bijna kwaad gesproken van zijn familie...'

'Je familie?'

'De tovenaarsfamilie die Dobby dient, meneer... Dobby is een huis-elf- verplicht om eeuwig één huis en één familie te dienen...'

'Weet je familie dat je hier bent?' vroeg Harry nieuwsgierig. Dobby huiverde.

'Nee, meneer, nee, nee... Dobby zal zich na dit bezoek heel zwaar moeten straffen. Dobby zal de ovendeur moeten dichtslaan met zijn oren ertussen. Als ze dit ooit te weten zouden komen -'

'Maar valt het niet erg op als jij de ovendeur dichtslaat met je

oren ertussen?'

'Dobby denkt van niet, meneer. Dobby moet zich altijd wel ergens voor straffen. Ze laten Dobby gewoon z'n gang gaan. Soms herinneren ze hem eraan dat hij nog straf te goed heeft...'

'Waarom ga je dan niet gewoon weg? Waarom ontsnap je niet?'

'Een huis-elf moet vrijgelaten worden, meneer. En de familie laat Dobby nooit vrij... Dobby moet de familie dienen tot zijn dood...'

Harry staarde hem aan. 'En ik maar denken dat het erg was om hier nog vier weken te moeten blijven,' zei hij. 'Als ik dit hoor, lijken de Duffelingen haast menselijk. Kan niemand je helpen? Kan ik je niet helpen?'

Harry kreeg meteen spijt dat hij dat gezegd had, want Dobby barstte opnieuw in luid, dankbaar gejammer los.

'Alsjeblieft!' fluisterde Harry paniekerig. 'Niet zo hard! Als de Duffelingen je horen, als ze merken dat je hier bent...'

'Harry Potter vraagt of hij Dobby kan helpen... Dobby heeft al vaak gehoord dat u groot was, maar Dobby wist niet dat u ook zo goed was...'

Harry voelde dat hij een vuurrood hoofd kreeg en zei: 'Ik weet niet wat je allemaal gehoord hebt, maar dat ik zo goed zou zijn is onzin. Ik was op Zweinstein niet eens de beste van de klas. Dat was Hermelien -'

Hij deed er abrupt het zwijgen toe, omdat de gedachte aan Hermelien te pijnlijk was.

'Harry Potter is nederig en bescheiden,' zei Dobby eerbiedig. Zijn bolle ogen gloeiden. 'Harry Potter spreekt niet over zijn triomf over Hij Die Niet Genoemd Mag Worden.'

'Voldemort?' zei Harry.

Dobby drukte zijn handen tegen zijn vleermuisoren en kreunde: 'O, zeg die naam niet, meneer. Zeg die naam niet!'

'Sorry,' zei Harry vlug. 'Ik weet dat veel mensen daar een hekel aan hebben - m'n vriend Ron...' Hij zweeg opnieuw. De gedachte aan Ron was ook pijnlijk.

Dobby boog zich naar Harry, met ogen als koplampen. 'Dobby heeft gehoord,' fluisterde hij schor, 'dat Harry Potter de Heer van het Duister nóg een keer ontmoet heeft, een paar weken geleden... en dat Harry Potter opnieuw is ontkomen.'

Harry knikte en plotseling blonken er tranen in Dobby's ogen. 'Ach, meneer,' bracht hij moeizaam uit en hij bette zijn ogen met een hoekje van het groezelige kussensloop dat hij droeg. 'Harry Potter is stoutmoedig en onverschrokken! Hij heeft al zo veel gevaren doorstaan! Maar Dobby komt Harry Potter beschermen, hem waarschuwen, ook al moet hij later de ovendeur dichtslaan met zijn oren ertussen... Harry Potter moet niet teruggaan naar Zweinstein.'

Er viel een stilte, die alleen werd verstoord door het zachte

gerinkel van bestek en het gerommel van oom Hermans stem.

'W-wat?' stamelde Harry. 'Maar ik moet terug - het nieuwe schooljaar begint op 1 september. Dat is het enige wat me nog een beetje moed geeft. Je weet niet hoe het hier is! Ik hoor hier niet. Ik hoor in jouw wereld thuis - op Zweinstein.'

'Nee, nee, nee!' piepte Dobby, die zo heftig zijn hoofd schudde dat zijn oren heen en weer flapten. 'Harry Potter moet hier blijven, waar hij veilig is. Hij is té groot en goed! We mogen hem niet kwijtraken. Als Harry Potter teruggaat naar Zweinstein, verkeert hij in levensgevaar.'

'Hoezo?' vroeg Harry stomverbaasd.

'Er is een complot, Harry Potter. Een complot om dit jaar vreselijke dingen te laten gebeuren op Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus,' fluisterde Dobby, die begon te trillen. 'Daar is Dobby al maanden van op de hoogte. Harry Potter mag zichzelf niet in gevaar brengen. Hij is té belangrijk!'

'Wat voor vreselijke dingen?' vroeg Harry meteen. 'En wie zit er in dat complot?'

Dobby maakte een vreemd, gesmoord geluidje en begon verwoed met zijn hoofd tegen de muur te bonken.

'Oké, oké!' riep Harry, en trok de elf aan zijn arm terug. 'Dat mag je niet zeggen, dat begrijp ik. Maar waarom waarschuw je mij?' Plotseling schoot hem een onaangename gedachte te

binnen. 'Wacht eens even -het heeft toch niet iets te maken met Vol - sorry - met Jeweetwel? Je kunt gewoon knikken of je hoofd schudden,' voegde hij er haastig aan toe, toen Dobby verontrustend gretig naar de muur keek.

Langzaam schudde Dobby zijn hoofd. 'Het is niet - niet Hij Die Niet Genoemd Mag Worden, meneer.' Dobby's ogen waren groot en het was alsof hij Harry een hint probeerde te geven, maar die snapte er niets van. 'Hij heeft toch geen broer of zo?'

Dobby schudde opnieuw zijn hoofd, met grotere ogen dan ooit.

'Nou, ik zou niet weten wie er verder nog vreselijke dingen zou willen laten gebeuren op Zweinstein,' zei Harry. 'Ik bedoel, zolang Perkamentus er is - je weet toch wie Perkamentus is?'

Dobby boog zijn hoofd. 'Albus Perkamentus is het grootste schoolhoofd dat Zweinstein ooit heeft gehad. Dat weet Dobby, meneer. Dobby heeft gehoord dat de vermogens van Perkamentus kunnen wedijveren met die van Hij Die Niet Genoemd Mag Worden op het hoogtepunt van zijn macht.

Maar-' Dobby's stem werd een zacht, indringend gefluister - 'er zijn krachten die Perkamentus niet... krachten die geen enkele fatsoenlijke tovenaar...'

En voor Harry hem kon tegenhouden sprong Dobby van het bed en begon, onder het slaken van oorverdovende kreten,

zichzelf met Harry's bureaulamp op het hoofd te slaan. Beneden viel een stilte. Twee tellen later hoorde Harry, boven het gebonk van zijn hart uit, oom Herman de gang opstomen. 'Dirk heeft zeker de televisie laten aanstaan, de kleine rakker!' riep hij.

'Vlug! In de kleerkast!' siste Harry, die Dobby in de kast smeed, de deur dichtdeed en gauw op bed neerplofte, op het moment dat zijn kamerdeur openging.

'Waar - denk - je - in - godsnaam - dat - je - mee - bezig - bent?' zei oom Herman, met op elkaar geklemde tanden en zijn gezicht angstaanjagend dicht bij dat van Harry. 'Je hebt net de clou van m'n mop over die Japanse golfer verpest! Nog één geluidje en je krijgt er spijt van dat je ooit geboren bent, jongen!' Met grote platvoeten klostte hij weer naar buiten.

Trillend bevrijdde Harry Dobby uit de kleerkast.

'Zie je hoe het hier is?' zei hij. 'Snap je nu waarom ik terug moet naar Zweinstein? Alleen daar heb ik - denk ik dat ik vrienden heb.'

'Vrienden die Harry Potter niet eens schrijven?' zei Dobby slinks.

'Ze zullen het wel te - wacht eens even,' zei Harry fronsend. 'Hoe weet jij dat m'n vrienden me niet geschreven hebben?'

Dobby schuifelde met zijn voeten.

'Harry Potter moet niet boos zijn - Dobby deed het voor zijn eigen bestwil...'

'Heb jij m'n brieven onderschept?'

'Dobby heeft ze bij zich, meneer,' zei de elf. Hij stapte behendig achteruit, zodat Harry hem niet kon grijpen en haalde een dikke bundel enveloppen uit zijn kussensloop. Harry herkende het nette handschrift van Hermelien, de slordige krabbel van Ron en zelfs wat grote hanenpoten die van Hagrid zouden kunnen zijn, de terreinknecht van Zweinstein.

Dobby keek Harry met nerveus knipperende ogen aan. 'Harry Potter moet niet boos worden... Dobby hoopte... dat als Harry Potter dacht dat zijn vrienden hem vergeten waren... Harry Potter misschien niet terug zou willen gaan naar school...'

Harry luisterde niet. Hij probeerde de brieven te grijpen, maar Dobby sprong achteruit. 'Harry Potter krijgt ze als hij Dobby belooft dat hij niet teruggaat naar Zweinstein. Aan dit gevaar mag u zich niet blootstellen, meneer! Zeg dat u niet teruggaat!'

'Nee!' zei Harry boos. 'Geef hier die brieven!'

'Dan heeft Dobby helaas geen keus,' zei de elf triest. Voor Harry zich kon verroeren was Dobby naar de slaapkamerdeur gehold, had hem opengetrokken - en was de trap afgesprint.

Met een kurkdroke mond en een hol gevoel in zijn maag rende Harry zo geruisloos mogelijk achter hem aan. Hij sprong de laatste zes treden en landde zo zacht als een kat op

het tapijt in de hal, terwijl hij probeerde te zien waar Dobby was gebleven. Uit de eetkamer klonk de stem van oom Herman: 'Vertelt u Petunia die grap over die Amerikaanse loodgieters eens, meneer Bouwmeester. Om je dood te lachen. Ze heeft al zo vaak gevraagd of ze die...'

Harry rende naar de keuken en voelde zijn maag driemaal omkeren.

Het meesterstuk van tante Petunia, haar pudding, die berg slagroom en gesuikerde viooltjes, zweefde vlak onder het plafond. Boven op een keukenkastje hurkte Dobby.

'Nee!' kraste Harry. 'Alsjeblieft! Ze vermoorden me...'

'Harry Potter moet beloven dat hij niet teruggaat naar school -'

'Dobby... alsjeblieft...'

'Beloof het, meneer...'

'Dat kan ik niet!'

Dobby keek hem verdrietig aan.

'Dan moet Dobby het spijtig genoeg doen, voor Harry Potters eigen bestwil.'

De pudding plofte met een angstaanjagende dreun op de grond. De schotel vloog in duizend scherven en slagroom spatte tegen de muren en ramen. Met een geluid als een zweepslag verdween Dobby in het niets.

In de eetkamer klonk enorm gegil. Oom Herman kwam de keuken binnenstormen en zag Harry staan, verstijfd van schrik en van top tot teen overdekt met pudding.

Eerst zag het er nog naar uit dat oom Herman de boel misschien zou kunnen sussen ('Gewoon ons neefje... geestelijk gestoord... raakt altijd over zijn toeren als hij vreemden ziet en mag daarom niet beneden komen...'). Hij loodste een geschokte meneer en mevrouw Bouwmeester terug naar de eetkamer, beloofde Harry dat hij hem op een haar na dood zou slaan als het bezoek weg was en gaf hem een zwabber. Tante Petunia wist nog wat ijs te vinden in de vriezer en een natrillende Harry begon de keuken te schrobben.

Misschien had oom Herman ondanks alles toch die order binnen kunnen halen - als die uil er niet was geweest.

Net op het moment dat tante Petunia de after-dinnermints liet rondgaan, scheerde er een grote kerkuil door het eetkamerraam, die een brief op het hoofd van mevrouw Bouwmeester liet vallen en weer naar buiten vloog. Mevrouw Bouwmeester krijste als een stoomfluit en holde wild en hysterisch brabbelend de deur uit. Meneer Bouwmeester bleef nog net lang genoeg om tegen de Duffelingen te schreeuwen dat zijn vrouw als de dood was voor vogels in alle soorten en maten en of dat soms hun idee van een grap was.

Harry hield zich in de keuken aan zijn zwabber overeind toen oom Herman langzaam op hem afkwam, met een boosaardige flonkering in zijn kleine oogjes. 'Lees!' siste hij venijnig en hij zwaaide met de brief die de uil had bezorgd.

'Vooruit - lees!'

Harry pakte de brief. Het was geen felicitatie met zijn verjaardag.

Geachte heer Potter,

Ons bereikte het bericht dat op uw adres, om twaalf over negen hedenavond, een Zweefspreuk is gebruikt. Zoals u weet is het minderjarige tovenaars niet toegestaan om buiten school te toveren en herhaald spreukgebruik kan ertoe leiden dat u van voornoemde school wordt verwijderd (Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen, , Paragraaf C). Ook willen we u er graag nogmaals op wijzen dat elke magische activiteit die opgemerkt kan worden door de niet-magische gemeenschap (Dreuzels) een ernstig vergrijp is onder sectie van het Statuut van Geheimhouding van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters.

Een fijne vakantie nog!

Met vriendelijke groeten, Mafalda Russula, Taakeenheid
Ongepast Spreukgebruik Ministerie van Toverkunst

Harry keek op toen hij de brief uit had en slikte moeizaam.

'Je hebt niet gezegd dat je buiten school niet mocht toveren,' zei oom Herman, met een krankzinnige schittering in zijn ogen. 'Even niet aan gedacht... helemaal door je hoofd geschoten, neem ik aan...'

Hij stapte langzaam op Harry af, als een reusachtige bulldog,

met ontblote tanden. 'Nou, ik heb een nieuwtje voor je, jongen... ik sluit je op... je gaat nooit meer terug naar die school... nooit... en als je ontsnapt met behulp van toverkunst - dan word je van school geschopt!' En maniakaal lachend sleurde hij Harry mee naar boven.

Oom Herman kwam zijn belofte helaas maar al te goed na. De volgende ochtend kwam er iemand die tralies voor Harry's raam monteerde en oom Herman maakte zelf een kattenluikje in de deur van de slaapkamer, zodat driemaal daags een karige hoeveelheid voedsel naar binnen kon worden geschoven. Harry mocht 's ochtends en 's avonds even naar de wc, maar zat verder de hele dag opgesloten in zijn kamer.

Drie dagen later lieten de Duffelingen nog steeds nergens uit blijken dat ze misschien met hun hand over hun hart zouden strijken en zag Harry geen enkele uitweg uit de situatie. Hij lag op bed, keek hoe de zon onderging achter de tralies voor het raam en vroeg zich vol ellende af wat er van hem worden moest.

Wat had het voor zin om met behulp van een toverspreuk uit zijn kamer te ontsnappen als hij dan van Zweinstein gestuurd zou worden? Daar stond tegenover dat het leven in de Ligusterlaan nog nooit zo vreselijk was geweest als nu. Zodra de Duffelingen erachter waren gekomen dat ze niet bang hoefden te zijn om plotseling in vleermuizen veranderd te

worden, was Harry zijn enige wapen kwijtgeraakt. Misschien bleven Harry, door Dobby's toedoen, die afschuwelijke gebeurtenissen op Zweinstein bespaard, maar zoals de zaken er nu voorstonden, zou hij in plaats daarvan waarschijnlijk doodgaan van de honger.

Het kattenluikje klepperde en de hand van tante Petunia schoof een kom soep uit blik de kamer in. Harry's maag deed pijn van de honger en hij sprong direct van bed en greep de kom. De soep was ijskoud, maar hij goot meer dan de helft in één keer naar binnen, liep naar Hedwigs kooi en schudde de kleffe stukjes groente die onder in de kom lagen in haar lege voederbakje. Ze zette haar veren op en staarde hem vol walging aan.

'Het heeft geen zin om je snavel op te trekken. We krijgen toch niets anders,' zei Harry grimmig.

Hij zette de lege kom naast het kattenluikje en ging weer op bed liggen. Om de een of andere reden had hij nu nog meer honger dan voor die soep.

Wat zou er gebeuren als hij over vier weken nog leefde en niet op Zweinstein verscheen? Zouden ze iemand sturen om te kijken waarom hij niet was komen opdagen? Zouden ze de Duffelingen kunnen overhalen om hem toch te laten gaan?

Het werd donker. Uitgeput, met een rommelende maag en terwijl steeds dezelfde, niet te beantwoorden vragen door zijn hoofd maalden, viel Harry in een onrustige slaap.

Hij droomde dat hij in een kooi in de dierentuin zat. Aan de tralies hing een bordje met Minderjarige Tovenaar en mensen staarden hem nieuwsgierig aan terwijl hij uitgehongerd en zwak op een laag stro lag. Hij zag Dobby's gezicht in de menigte en slaakte een kreet, een kreet om hulp, maar Dobby riep: 'Harry Potter is hier veilig, meneer!' en verdween. Toen kwamen de Duffelingen en Dirk rammelde aan de tralies en lachte hem uit.

'Hou op,' mompelde Harry terwijl het gerammel door zijn zere hoofd galmde. 'Laat me met rust... Ga weg... Ik probeer te slapen...'

Hij deed zijn ogen open. Het maanlicht scheen door de tralies voor het raam. En er staarde inderdaad iemand met grote ogen door de tralies: iemand met sproeten, rood haar en een lange neus.

Ron Wemel zweefde voor Harry's slaapkamerraam.

Hoofdstuk 3

Het Nest

'Ron!' fluisterde Harry. Hij sloop naar het raam en schoof het open, zodat ze door de tralies heen konden praten. 'Ron, hoe heb je - wat kom je -?'

Harry's mond viel open van verbazing toen hij beseftte wat hij zag. Ron hing uit het achterraampje van een oude, turkooisblauwe auto, die midden in de lucht geparkeerd was. Voorin zaten Fred en George, Rons oudere tweelingbroers. Ze grijnsden breed. 'Alles kits, Harry?'

'Wat is er aan de hand?' vroeg Ron. 'Waarom heb je nooit teruggeschreven? Ik heb je zo'n beetje tien keer uitgenodigd om te komen logeren en toen kwam pa thuis en zei dat je een officiële waarschuwing had gekregen omdat je had getoverd in het bijzijn van Dreuzels...'

'Dat was ik niet - en hoe weet hij dat trouwens?'

'Hij werkt op het Ministerie,' zei Ron. 'Je weet toch dat we buiten school geen spreuken mogen gebruiken -'

'Dat moet jij nodig zeggen,' zei Harry, die naar de zwevende auto staarde.

'O, dat telt niet,' zei Ron. 'Die hebben we gewoon geleend - hij

is van pa. Die heeft hem behekst. Maar om open en bloot te toveren waar Dreuzeis bij zijn...'

'Ik zeg toch, dat heb ik niet gedaan -maar het duurt te lang om dat nu uit te leggen. Hoor eens, kun je op Zweinstein zeggen dat de Duffelingen me hebben opgesloten en me niet naar school willen laten gaan en dat ik me natuurlijk niet vrij kan toveren omdat het Ministerie dan zou denken dat dat m'n tweede spreuk binnen drie dagen was en ik -'

'Hou op met dat gebrabbel,' zei Ron. 'Je gaat met ons mee.'

'Maar jullie kunnen hier ook niet toveren.'

'Hoeft niet,' zei Ron, grijnzend en met een knikje naar zijn broers. 'Je vergeet wie ik bij me heb.'

'Hier, knoop dat om de tralies,' zei Fred, die Harry een touw toewierp.

'Als de Duffelingen wakker worden, ben ik er geweest,' zei Harry, terwijl hij het touw stevig om een tralie bond. Fred gaf gas.

'Maak je geen zorgen,' zei Fred, 'en doe een stapje achteruit.'

Harry deed een stap terug in het donker, naast de kooi van Hedwig, die blijkbaar besepte dat er iets belangrijks gebeurde, want ze hield zich doodstil. De motor ronkte harder en harder en plotseling scheurden de tralies met een krakend geluid los en schoot Fred loodrecht omhoog. Harry holde naar het raam en zag de tralies nog geen meter boven de grond bengelen. Ron hees ze hijgend aan boord en Harry

luisterde gespannen, maar in de slaapkamer van de Duffelingen was alles stil.

Toen de tralies veilig naast Ron op de achterbank lagen reed Fred langzaam achteruit, tot hij zo dicht mogelijk bij Harry's raam kwam.

'Stap in,' zei Ron.

'Maar - al m'n Zweinsteinspullen... m'n toverstaf... m'n bezem...' 'Waar zijn die?'

'In de kast onder de trap, achter slot en grendel en ik zit hier ook opgesloten -'

'Geen probleem,' zei George vanuit de passagiersstoel. 'Opzij, Harry.'

Fred en George klauterden voorzichtig naar binnen. Je moest wel bewondering voor hen hebben, dacht Harry, toen George een doodgewone haarspeld uit zijn zak haalde en in het slot begon te peuteren. 'Veel tovenaars vinden het zonde van de tijd om dit soort Dreuzeltrucjes te leren,' zei Fred, 'maar wij zien het als een nuttige vaardigheid, ook al gaat het misschien een beetje traag.'

Er klonk een zachte klik en de deur zwaaide open.

'Oké - wij halen je hutkoffer. Pak jij hier alles wat je nodig hebt en geef het aan Ron,' fluisterde George.

'Pas op de onderste tree. Die kraakt,' fluisterde Harry op zijn beurt, terwijl de tweeling de duistere overloop opstapte. Harry rende van hot naar her en griste zijn spullen bij elkaar, gaf ze

door het raam aan Ron en ging toen Fred en George helpen, die zijn loodzware hutkoffer de trap opzeulden. Harry hoorde oom Herman hoesten.

Eindelijk stonden ze hijgend en puffend op de overloop. Ze sjouwden de koffer door Harry's kamer naar het raam en Fred klom weer in de auto om te trekken, samen met Ron, terwijl Harry en George duwden. Centimeter voor centimeter gleed de hutkoffer naar buiten.

Oom Herman hoestte opnieuw.

'Nog een klein stukje,' hijgde Fred, die uit alle macht trok. 'Nog één flinke duw...'

Harry en George gooiden hun schouders tegen de hutkoffer en die gleed uit het raam en plofte op de achterbank van de auto.

'Oké, laten we gaan,' fluisterde George.

Maar net toen Harry zijn voet op de vensterbank zette klonk er luid gekrijs, onmiddellijk gevolgd dooreen even harde brul van oom Herman.

'DIE POKKENUIL!'

'Ik ben Hedwig vergeten!'

Harry sprintte terug terwijl het licht op de overloop aanging. Hij greep Hedwigs kooi, holde naar het raam en gaf de kooi aan Ron. Net toen hij haastig weer op de ladekast klauterde, bonkte oom Herman op de deur, die niet meer op slot was en openvloog.

Een fractie van een seconde bleef oom Herman in de deuropening staan, maar toen brulde hij als een woedende stier, sprong op Harry af en greep hem bij zijn enkel.

Ron, Fred en George grepen Harry's armen en trokken uit alle macht.

'Petunia!' bulderde oom Herman. 'Hij ontsnapt! HIJ ONTSNAPT!'

De Wemels gaven een gigantische ruk en Harry's been gleed uit de vingers van oom Herman. Zodra Harry in de auto zat en het portier had dichtgeslagen gilte Ron: 'Plankgas, Fred!' en schoot de auto omhoog naar de maan.

Harry kon het nauwelijks geloven - hij was vrij. Hij deed het raampje open en staarde naar de snel kleiner wordende daken van de Ligusterlaan, terwijl zijn haren wapperden in de wind. Oom Herman, tante Petunia en Dirk hingen met stomheid geslagen uit Harry's slaapkamerraam.

'Tot volgend jaar!' schreeuwde Harry.

De Wemels schaterden en Harry plofte met een grijns van oor tot oor op de achterbank neer.

'Laat Hedwig maar los,' zei hij tegen Ron. 'Dan kan ze achter ons aan vliegen. Ze heeft al tijden haar vleugels niet meer kunnen strekken.'

George gaf de haarspeld aan Ron en een paar tellen later vloog Hedwig opgetogen door het raampje naar buiten en zweefde als een schim met de auto mee.

'En - wat is er allemaal gebeurd, Harry?' vroeg Ron ongeduldig. 'Wat had dat te betekenen?'

Harry vertelde uitgebreid over Dobby, over zijn waarschuwing en over de catastrofe met de slagroompudding. Toen hij was uitgesproken viel er een lange, geschokte stilte.

'Daar zit een lucht aan van hier tot ginder,' zei Fred ten slotte.

'Heel erg verdacht,' beaamde George. 'Dus hij wilde niet eens zeggen wie er in dat zogenaamde complot zaten?'

'Volgens mij kon hij dat niet,' zei Harry. 'Iedere keer als hij op het punt stond om iets te onthullen, begon hij met zijn hoofd tegen de muur te bonken.'

Fred en George keken elkaar aan.

'Denken jullie dat hij loog?' vroeg Harry.

'Nou, laat ik het zo zeggen,' zei Fred. 'Huis-elfen beschikken zelf ook over magische krachten, maar die kunnen ze gewoonlijk alleen gebruiken als hun meester daar toestemming voor geeft. Volgens mij is Dobby gestuurd door iemand die niet wil dat je teruggaat naar Zweinstein. Iemand met een ziek gevoel voor humor. Is er iemand op school die de pest aan je heeft?'

Ja,' zeiden Harry en Ron in koor.

'Draco Malfidus,' legde Harry uit. 'Die kan m'n bloed wel drinken.'

'Draco Malfidus?' zei George, die zich omdraaide. 'Toch niet het zoontje van Lucius Malfidus?'

'Dat moet haast wel. Het is een ongebruikelijke naam,' zei Harry. 'Hoezo?'

'Ik heb pa wel 'ns over hem horen praten,' zei George. 'Malfidus was vroeger een grote aanhanger van Jeweetwel.'

'En toen Jeweetwel verdween,' zei Fred, die over zijn schouder naar Harry keek, 'keerde Lucius Malfidus spoorlags terug naar onze kant en zei dat hij het niet zo bedoeld had. Allemaal geleuter - volgens pa was hij juist een van de grootste vertrouwelingen van Jeweetwel.'

Harry had al eerder dergelijke geruchten gehoord over de familie van Malfidus en ze verbaasden hem niets. Vergeleken met Malfidus was Dirk Duffeling een aardige, attente en gevoelige jongen.

'Ik weet niet of de Malfidussen een huis-elf hebben...' zei Harry.

'Nou, z'n eigenaars zullen in elk geval een oude, steenrijke tovenaarsfamilie zijn,' zei Fred.

'Ja. Ma zegt vaak dat ze wou dat wij ook een huis-elf hadden, om de was te strijken,' zei George. 'Maar wij hebben alleen een achterlijke oude geest op zolder en massa's kabouters in de tuin. Huiselfen horen bij grote landhuizen en kastelen, die vind je niet bij ons thuis...'

Harry deed er het zwijgen toe. Draco Malfidus had altijd het beste van het beste en dus zwom zijn familie waarschijnlijk in het tovenaarsgoud; hij kon Malfidus gemakkelijk arrogant zien

rondstappen in een groot landhuis. De dienstknecht sturen om te verhinderen dat Harry terugging naar Zweinstein leek ook echt iets voor Malfidus. Was het naïef geweest van Harry om Dobby zo serieus te nemen?

'Ik ben in elk geval blij dat we je zijn komen halen,' zei Ron. 'Ik begon echt ongerust te worden toen je steeds maar niet terugschreef. Eerst dacht ik dat het aan Egidius lag -'

'Wie is Egidius?'

'Onze uil. Hij is stokoud. Hij heeft al eerder een noodlanding moeten maken toen hij met post onderweg was. Afijn, ik probeerde Hermes te lenen -'

'Wie?'

'De uil die pa en ma voor Percy hebben gekocht toen hij klassenoudste werd,' zei Fred.

'Maar Percy wilde hem niet uitlenen,' zei Ron. 'Hij zei dat hij hem zelf nodig had.'

'Percy doet de hele zomer al raar,' zei George fronsend. 'Hij verstuurt inderdaad veel brieven en hij zit vaak alleen op z'n kamer... ik bedoel, zelfs je klassenoudstebadge oppoetsen gaat op den duur vervelen... Je rijdt te ver naar het westen, Fred,' voegde hij eraan toe en hij wees op het kompas op het dashboard. Fred draaide aan het stuur.

'Weet jullie vader dat jullie de auto hebben geleend?' vroeg Harry, die het antwoord wel kon raden.

'Eh - nee,' zei Ron. 'Hij moest vanavond werken. Hopelijk

kunnen we hem terugzetten in de garage zonder dat ma merkt dat we zijn weggeweest.'

'Wat doet je vader eigenlijk op het Ministerie van Toverkunst?' 'Hij werkt op de allersaaiste afdeling,' zei Ron. 'De Afdeling Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen.' 'De Afdeling wat?'

'Ze houden zich bezig met door Dreuzels vervaardigde dingen die behekst zijn, snap je, zodat die niet per ongeluk weer in een Dreuzelwinkel of -huis terecht kunnen komen. Vorig jaar overleed een oude heks en ging haar theeservies naar een plaatselijke antiekzaak. Een Dreuzelvrouw kocht het, nam het mee naar huis en vroeg haar kennissen op de thee. Het was echt een nachtmerrie - pa moest wekenlang overuren maken.' 'Wat gebeurde er?'

'De theepot raakte van de kook en spoot gloeiendhete thee door de kamer en een man moest naar het ziekenhuis met een suikertang om zijn neus geklemd. Pa ging door het lint. Er werken maar twee mensen op zijn afdeling: hij en Povers, een oude heksenmeester, en ze moesten allerlei Vergetelheidsspreuken gebruiken om de boel te sussen...'

'Maar als je vader... ik bedoel, die auto...'

Fred lachte. 'Ja, pa is gek van alles wat met Dreuzels te maken heeft. Onze schuur staat vol met Dreuzeltroep. Hij haalt het uit elkaar, behekst het en zet het dan weer in elkaar. Als hij ooit een inval deed in zijn eigen huis, zou hij zichzelf direct

moeten arresteren. Ma wordt er horendol van.'

'Daar heb je de snelweg,' zei George, die omlaag keek door de voorruit. 'Over tien minuten zijn we er... maar goed ook, want het begint licht te worden...'

Aan de oostelijke horizon was een flauwe, roze gloed zichtbaar.

Fred liet de auto dalen en Harry zag een donkere lappendeken van velden en bomen.

'We wonen een eindje buiten het dorp,' zei George. 'Greenwich...'

De vliegende auto daalde lager en lager. Het randje van een felrode zon blonk tussen de bomen.

'Geland!' zei Fred toen ze met een zachte bonk op de grond kwamen. Ze waren neergekomen op een klein erf, naast een vervallen garage en voor het eerst zag Harry Rons huis.

Zo te zien was het vroeger een grote stenen varkensstal geweest waar hier en daar extra kamers aan waren toegevoegd, tot het verscheidene verdiepingen hoog was en zo schots en scheef dat het leek alsof het door toverkracht overeind werd gehouden (wat waarschijnlijk ook het geval was, bedacht Harry). Boven op het rode dak balanceerden vier of vijf schoorstenen en bij de ingang stond een scheefgezakt bord met het opschrift Het Nest. Bij de voordeur lagen een berg kaplaarzen en een zwaar verroeste ketel. Een paar dikke bruine kippen scharrelden pikkend over het erf.

'Het stelt niet veel voor,' zei Ron.

'Het is fantastisch,' zei Harry blij. Hij moest aan de Ligusterlaan denken.

Ze stapten uit.

'Oké, laten we zachtjes naar boven gaan en wachten tot ma ons roept voor het ontbijt,' zei Fred. 'Dan hol jij de trap af, Ron en je roept: "Ma, kijk 'ns wie er vannacht is komen opdagen!" Ik wed dat ma zó blij is om Harry te zien dat ze nooit zal raden dat we met de auto hebben gevlogen.'

'Goed idee,' zei Ron. 'Kom, Harry, mijn kamer is -' Ron kreeg plotseling een onaangename, groenige kleur en staarde naar het huis. De anderen draaiden zich snel om.

Mevrouw Wemel kwam over het erf aanmarcheren. De kippen vluchtten snel voor haar weg en het was vreemd dat zo'n kleine, mollige, gemoedelijk uitziende vrouw toch zo veel op een woedende sabeltandtijger kon lijken.

'Oei,' zei Fred.

'O jee,' zei George.

Mevrouw Wemel bleef vlak voor hen staan, met haar handen in haar zij en staarde van het ene schuldbewuste gezicht naar het andere. Ze droeg een gebloemd schort met een zak waar een toverstaf uitstak.

'Tja,' zei ze.

'Morgen, ma,' zei George, op wat hij blijkbaar voor een joviale, innemende toon hield.

'Hebben jullie enig idee hoe vreselijk ik in de rats heb gezeten?' zei mevrouw Wemel op ijzige fluisterton.

'Sorry, ma, maar we moesten -'

De zoons van mevrouw Wemel waren alle drie langer dan zij, maar ze deinsden angstig achteruit toen ze hen de volle laag gaf.

'Bedden onbeslapen... Geen briefje... Auto verdwenen... hadden wel een ongeluk kunnen krijgen... bijna gek van ongerustheid... alsof jullie dat iets kon schelen... nog nooit van m'n hele leven... wacht maar tot jullie vader thuiskomt! We hebben nooit zulke problemen gehad met Bill of Charlie of Percy...'

'Perfekte Percy,' mompelde Fred.

JULLIE ZOUDEN WELEENS EEN VOORBEELD MOGEN NEMEN AAN PERCY! schreeuwde mevrouw Wemel, terwijl ze met haar vinger in Freds borst prikte. 'Jullie hadden kunnen verongelukken, jullie hadden gezien kunnen worden, het had je vader zijn baan kunnen kosten -'

Het leek urenlang door te gaan. Pas toen mevrouw Wemel zich schor had geschreeuwd wendde ze zich tot Harry, die nerveus achteruit schuifelde.

'Ik ben echt blij om je te zien, Harry, schat,' zei ze. 'Kom binnen, dan maak ik ontbijt.'

Ze draaide zich om en ging weer naar binnen en na een angstige blik op Ron, die bemoedigend knikte, volgde Harry

haar.

De keuken was klein en nogal vol. In het midden stond een schoongeschrobde houten tafel met stoelen eromheen. Harry ging op het puntje van zijn stoel zitten en keek om zich heen. Hij was nog nooit in een tovenaarshuis geweest.

De klok aan de wand tegenover hem had maar één wijzer en geen cijfers. Langs de rand stonden dingen als: 'Tijd om thee te zetten', 'Tijd om de kippen te voeren' en 'Je bent te laat'. Op de schoorsteenmantel lagen boeken, drie dikke stapels, boeken met titels zoals Zelf Kaasmaken zonder Heksentoeren, Betoverende Baksels en Tover in een Tel een Traktatie op Tafel. En als Harry's oren hem niet bedrogen, kondigde iemand op de oude radio naast de gootsteen het volgende programma aan als: 'De Muzikale Heksenketel, met de bekende zingende tovenares Celine Malvaria'.

Mevrouw Wemel kletterde met potten en pannen en verzorgde een nogal chaotisch ontbijt, met veel nijldige blikken op haar zoons terwijl ze worstjes in de koekenpan smeed en af en toe dingen mompelde als: 'werkelijk geen gram hersens' en 'had ik echt nooit gedacht.'

'Ik neem het jou niet kwalijk, liefje,' verzekerde ze Harry terwijl ze acht of negen worstjes op zijn bord schoof. 'Arthur en ik maakten ons ook al zorgen. Gisteren zeiden we nog dat we je persoonlijk zouden gaan halen als je Ron vrijdag nog niet had teruggestreven. Maar toch -' (ze schepte ook drie

gebakken eieren op zijn bord) 'in een illegale vliegende auto dwars door het land crossen -iedereen had jullie kunnen zien -'

Ze gebaarde nonchalant met haar toverstaf naar de vuile vaat in de gootsteen, die zichzelf begon af te wassen en zachtjes rinkelde op de achtergrond.

'Het was bewolkt, ma!' zei Fred.

'Niet praten met volle mond!' beet mevrouw Wemel hem toe.

'Ze lieten hem verhongeren, ma!' zei George.

'En jij ook!' zei mevrouw Wemel, maar aan haar gezicht te zien was ze enigszins vermurwd. Ze begon brood voor Harry te snijden en te smeren.

Op dat moment werden ze afgeleid door een kleine, roodharige gedaante met een lange nachtpon aan, die even in de deuropening verscheen, een kreetje slaakte en gauw weer de benen nam.

'Ginny,' zei Ron zacht tegen Harry. 'M'n zusje. Ze heeft het de hele zomer over je gehad.'

'Ja, ze wil vast je handtekening, Harry,' zei Fred grijnzend, maar toen hij zijn moeder zag kijken deed hij er snel het zwijgen toe en boog zich weer over zijn bord. Er werd geen woord meer gezegd tot alle vier de borden leeg waren, wat verbazend weinig tijd in beslag nam.

'Allemachtig, ik ben gesloopt,' geeuwde Fred en hij legde zijn mes en vork neer. 'Ik denk dat ik nog even naar bed ga en -'

'Geen sprake van!' snauwde mevrouw Wemel. 'Het is je eigen schuld dat je de hele nacht in touw bent geweest. Ik wil dat je de tuin kaboutervrij maakt. Ze worden weer echt een plaag.'

'Hè, ma -'

'En jullie ook,' zei ze met een kwade blik op Ron en Fred. 'Ga jij maar naar bed, liefje,' zei ze tegen Harry. 'Jij hebt ze tenslotte niet gevraagd om met die achterlijke auto te vliegen.'

Harry was echter klaarwakker en zei vlug: ik help Ron wel. Ik heb nog nooit een tuin kaboutervrij zien maken -'

'Dat is heel lief van je, Harry, maar het is een saai karwei,' zei mevrouw Wemel. 'Laten we eens zien wat Smalhart erover schrijft.'

Ze trok een dik boek uit de stapel op de schoorsteenmantel en George kreunde.

'Ma, we weten heus wel hoe we de tuin kaboutervrij moeten maken.'

Harry keek naar het boek van mevrouw Wemel. Gladius Smalharts Grote Ongediertegids stond er over de volle breedte van de omslag, in krullerige gouden letters, met daaronder een grote foto van een knappe tovenaar met golvend blond haar en helderblauwe ogen. Zoals altijd in de toverwereld bewoog de foto; de tovenaar, die Gladius Smalhart was, vermoedde Harry, knipoogde schalks. Mevrouw Wemel keek met een stralende glimlach naar de foto.

'O, hij is echt geweldig,' zei ze. 'Hij kent z'n ongedierte op z'n duimpje, het is een fantastisch boek...'

'Ma valt op hem,' zei Fred, op heel hoorbare fluisterton.

'Doe niet zo idioot, Fred,' zei mevrouw Wemel, met nogal rode wangen. 'Nou goed, als jullie denken dat jullie het beter weten dan Smalhart gaan jullie je gang maar, maar wee je gebeente als ik dadelijk kom kijken en ik ook maar één kabouter vind.'

Geeuwend en mopperend sjokten de Wemels naar buiten, met Harry in hun kielzog. De tuin was groot en, in Harry's ogen, precies zoals een tuin hoorde te zijn. De Duffelingen zouden het maar niets hebben gevonden - er stond veel onkruid en het gras moest nodig gemaaid worden - maar langs de tuilmuren stonden knoestige bomen, planten die Harry nog nooit eerder had gezien tierden welig in de bloembedden en er was een grote groene vijver vol kikkers.

'Dreuzels hebben ook tuinkabouters, weet je,' zei Harry tegen Ron terwijl ze het grasveld overstaken.

'Ja, ik heb die dingen die ze kabouters noemen wel 'ns gezien,' zei Ron, die bijna dubbelgebogen stond, met zijn hoofd in een pioenstruik. 'Net dikke Kerstmannetjes met hengeljes...'

Er klonk een schrapend, krabbelend geluid, de pioenstruik schudde en Ron kwam overeind. 'Dit is een kabouter,' zei hij grimmig.

'Lamelos! Lamelos!' piepte de kabouter.

Hij leek inderdaad helemaal niet op de Kerstman. De kabouter was klein en leerachtig, met een groot, knobbelig, kaal hoofd dat net een aardappel was. Ron hield hem op een armlengte afstand en de kabouter probeerde hem te schoppen met zijn eeltige voetjes; Ron greep hem bij zijn enkels en hield hem ondersteboven.

'Kijk, zo doe je dat,' zei hij. Hij hief de kabouter hoog in de lucht ('Lamelos!') en begon hem in grote cirkels rond te zwaaien boven zijn hoofd, net als een lasso. Toen hij Harry's geschokte uitdrukking zag zei Ron haastig: 'Je doet ze geen pijn of zo - je moet ze alleen goed duizelig maken, zodat ze de weg naar hun kabouterholen niet terug kunnen vinden.'

Hij liet de enkels van de kabouter los, die zo'n zes meter door de lucht zeilde en in het veld aan de andere kant van de heg neerplofte.

'Waardeloos,' zei Fred. 'Ik wed dat ik de mijne voorbij die boomstronk krijg.'

Harry leerde snel om niet te veel medelijden te hebben met de kabouters. Hij besloot om de eerste die hij gevangen had voorzichtig aan de andere kant van de heg te zetten, maar de kabouter voelde dat hij zwak was en boorde zijn vlijmscherpe tandjes in Harry's vinger. Het kostte hem de grootste moeite om de kabouter af te schudden, tot -

'Wauw, Harry - dat was bijna twintig meter...'

Al gauw suisde het ene salvo kabouters na het andere door de

lucht.

'Ze zijn niet erg slim,' zei George, die vijf of zes kabouters tegelijk greep. 'Zodra ze horen dat de tuin kaboutervrij wordt gemaakt, komen ze naar boven om te kijken. Je zou denken dat ze nu wel geleerd zouden hebben om stilletjes in hun holen te blijven.'

Even later sjokten de kabouters in het aangrenzende veld in een lange, slordige rij weg, met hangende schoudertjes.

'Ze komen wel weer terug,' zei Ron, terwijl de kabouters in de heg aan de andere kant van het veld verdwenen. 'Ze vinden het hier veel te fijn... pa pakt ze niet hard genoeg aan, hij vindt ze grappig...'

Op dat moment sloeg de voordeur dicht.

'Hij is terug!' zei George. 'Pa is thuis.'

Ze liepen haastig naar het huis.

Meneer Wemel zat onderuitgezakt op een keukenstoel, zonder zijn bril en met zijn ogen dicht. Hij was mager en kalend, maar het weinige haar dat hij nog had, was even rood als dat van zijn kinderen. Hij droeg een lang groen gewaad, dat stoffig en gekreukt was.

'Wat een nacht!' mompelde hij en hij tastte naar de theepot, terwijl de anderen ook aan de keukentafel gingen zitten. 'Negen invallen. Negen! En die ouwe Levenius Lorrebos probeerde een vervloeking over me uit te spreken toen ik even niet keek...'

Meneer Wemel nam een grote slok thee en zuchtte.

'Heb je nog iets gevonden, pa?' vroeg Fred gretig.

'Alleen een paar slinkende sleutels en een bijtende fluitketel,' zei meneer Wemel geeuwend. 'En wat nare dingetjes die niet onder mijn verantwoordelijkheid vallen. Ze hebben Roermeester meegenomen voor verhoor nadat ze een stel heel rare fretten hadden gevonden, maar dat valt godzijdank onder de Werkgroep Experimentele Bezwerings...'

'Waarom wil iemand nou een sleutel laten slinken?' zei George.

'Gewoon Dreuzeltje pesten,' verzuchtte meneer Wemel. 'Ze een sleutel verkopen die steeds maar slinkt tot niets, zodat ze hem nooit kunnen vinden als ze hem nodig hebben... Het is natuurlijk moeilijk om tot een veroordeling te komen, omdat geen enkele Dreuzel wil toegeven dat z'n sleutel slinkt - ze houden stug vol dat ze hem gewoon kwijt zijn. Ze doen werkelijk alles om maar niet in toverkunst te hoeven geloven, zelfs als het zo klaar is als een klontje... maar het is gewoon onvoorstelbaar wat onze mensen tegenwoordig allemaal beheksen -'

'ZOALS AUTO'S, BIJVOORBEELD?'

Mevrouw Wemel stond plotseling voor hem, met een lange pook in haar hand, als een zwaard. Meneer Wemel deed zijn ogen abrupt open en staarde zijn vrouw schuldbewust aan.

'A-auto's, Molly, schat?'

Ja, Arthur, auto's!' zei mevrouw Wemel, met een woedende blik. 'Kun je je zoiets voorstellen? Een tovenaardie een roestige oude auto koopt en zijn vrouw wijsmaakt dat hij hem alleen maar uit elkaar wil halen om te zien hoe hij werkt, terwijl hij hem in werkelijkheid wil beheksen zodat hij kan vliegen.'

Meneer Wemel knipperde met zijn ogen.

'Nou, schat, ik denk dat je zult merken dat het volkomen legaal zou zijn als die tovenaardie zoiets zou doen, ook al zou het, eh, misschien verstandiger zijn geweest om, eh, gewoon eerlijk te zijn tegen zijn vrouw... Je zult merken dat, door een gaatje in de wet, zolang hij maar niet van plan was om met die auto te vliegen, het feit dat die auto kan vliegen niet -'

'Arthur Wemel, jij hebt zelf voor dat gaatje in de wet gezorgd toen je die wet opstelde!' schreeuwde mevrouw Wemel. 'Gewoon zodat je lekker kon blijven rotzooien met die Dreuzelrommel in het schuurtje! En voor het geval je het nog niet wist: Harry is vanochtend gearriveerd in de auto waarmee jij niet van plan was te vliegen!'

'Harry?' zei meneer Wemel verbaasd. 'Harry wie?'

Hij keek om zich heen, zag Harry en schrok.

'Lieve hemel, is dat Harry Potter? Wat leuk om je te ontmoeten! Ron heeft ons zo veel over je -'

Je zoons zijn vannacht met die auto op en neer naar Harry's huis gevlogen!' schreeuwde mevrouw Wemel. 'Wat zeg je

daarvan? Nou?'

'Echt?' zei meneer Wemel gretig. 'En, deed hij het goed? Ik - ik bedoel,' hakte hij toen hij de vuurschietende ogen van mevrouw Wemel zag, 'dat - dat was goed fout, jongens - heel erg fout...'

'Laat ze maar uitrazen,' mompelde Ron tegen Harry terwijl mevrouw Wemel opzwol als een brulkikker. 'Kom, dan laat ik je m'n kamer zien.'

Ze glipten de keuken uit en gingen door een smalle gang naar een onregelmatige trap, die zigzaggend omhoogliep door het huis. Op de derde overloop stond een deur op een kier en ving Harry nog net een glimp op van twee grote bruine ogen, voor de deur met een klap werd dichtgetrokken.

'Ginny,' zei Ron. 'Vreemd dat ze zo verlegen is, normaal gesproken houdt ze bijna nooit haar mond -'

Ze liepen nog twee trappen op en kwamen uiteindelijk bij een deur met bladderende verf en een klein bordje met het opschrift Ronalds Kamer.

Harry ging naar binnen, stootte zijn hoofd bijna tegen het schuine plafond en knipperde met zijn ogen. Het was alsof hij een oven was binnengestapt: bijna alles in Rons kamer scheen knaloranje te zijn: de sprei, de muren en zelfs het plafond. Toen beseftte Harry dat Ron vrijwel iedere vierkante centimeter van het haveloze behang had volgeplakt met posters van zeven heksen en tovenaars, die feloranje gewaden

droegen, bezemstelen in hun hand hadden en vrolijk zwaaiden.

'Je Zwerkbalteam?' zei Harry.

'De Cambridge Cannons,' zei Ron en hij wees op zijn oranje sprei, die versierd was met twee reusachtige zwarte C's en een voortscherende kanonskogel. 'Negende in de competitie.'

Rons spreukenboeken van school lagen in een slordige stapel in de hoek, naast een berg strips die allemaal over De Avonturen van Martin Mummels, de Dolle Dreuzel schenen te gaan. Rons toverstaf lag op een aquarium vol kikkerdril dat in de vensterbank stond, naast zijn dikke grijze rat Schurfie, die lag te snurken in de zon.

Harry stapte over een spel zelfschuddende speelkaarten dat op de grond lag en keek uit het kleine raam. Beneden, in het veld, zag hij een stel kabouters stiekem een voor een terugglippen door de heg van de Wemels. Hij draaide zich om en keek naar Ron, die hem haast zenuwachtig aanstaarde, alsof hij zich afvroeg wat Harry ervan vond.

'Het is een beetje klein,' zei Ron vlug. 'Niet zoals jouw kamer bij die Dreuzels. En ik zit vlak onder de geest op zolder. Die doet niks anders dan op de leidingen slaan en kreunen...'

Harry grijnsde breed en zei: 'Dit is het fijnste huis waar ik ooit geweest ben.'

Rons oren werden rood.

Hoofdstuk 4

Bij Klieder & Vlek

Het leven in het Nest had moeilijk nog meer kunnen verschillen van dat in de Ligusterlaan. De Duffelingen waren verzet op orde en netheid; in het huis van de Wemels was alles even vreemd en onverwacht.

Harry schrok zich dood toen hij voor het eerst in de spiegel in de keuken keek en die hem toeriep: 'Stop je hemd in je broek, sloddervos!' De geest op zolder jammerde en smeed met stukken pijp als hij het te stil vond worden en kleine explosies op de kamer van Fred en George werden als doodnormaal beschouwd, maar waar Harry het meest aan moest wennen, nog meer dan aan die sprekende spiegel of de luidruchtige geest, was dat iedereen hem aardig scheen te vinden.

Mevrouw Wemel stopte zijn sokken en probeerde hem bij elke maaltijd vier keer op te scheppen en meneer Wemel had graag dat Harry naast hem zat tijdens het avondeten, zodat hij hem uit kon horen over het leven bij de Dreuzels en Harry hem kon uitleggen hoe dingen zoals zekeringen en de posterijen functioneerden.

'Fascinerend!' zei hij toen Harry beschreef hoe een telefoon werkte. 'Echt ingenieus, al die manieren die Dreuzels hebben bedacht om een leven zonder toverkunst toch draaglijk te maken.'

Op een zonnige ochtend, ongeveer een week nadat hij bij de Wemels was gearriveerd, kreeg Harry bericht van Zweinstein. Toen Ron en hij naar beneden kwamen, zaten meneer en mevrouw Wemel en Ginny al aan het ontbijt. Zodra ze Harry zag, stootte Ginny haar bord havermout om, dat met luid gerinkel op de grond viel. Ginny stootte vaak dingen om als Harry binnenkwam. Ze dook onder tafel om het bord te pakken, met een hoofd als een biet. Harry deed alsof hij dat niet zag en pakte de toast die mevrouw Wemel aangaf.

'Brieven van school,' zei meneer Wemel, die Harry en Ron identieke enveloppen van gelig perkament aanreikte, met het adres in groene inkt. 'Perkamentus weet dat je hier bent, Harry - er ontgaat die man niets. Voor jullie is er ook een brief,' voegde hij eraan toe toen Fred en George in pyjama de keuken kwamen binnensjokken.

Een paar minuten was het stil, terwijl ze hun brieven lazen. Harry moest op 1 september de Zweinsteinexpres nemen in Londen, zoals gewoonlijk en er zat ook een boekenlijst voor het nieuwe schooljaar bij:

Tweedejaarsstudenten zullen de volgende werken nodig

hebben:

Het Standaard Spreukenboek, Niveau II door Miranda Wiggelaar.

Zwerven met Zombies door Gladius Smalhart

Gekuiert met Geesten door Gladius Smalhart

Flaneren met Feeksen door Gladius Smalhart

Tripjes met Trollen door Gladius Smalhart

Vakanties met Vampiers door Gladius Smalhart

Wandelingen met Weerwolven door Gladius Smalhart

Een Jaar met de Yeti door Gladius Smalhart

Fred, die zijn eigen lijstje had bekeken, keek naar dat van Harry.

'Moet jij ook al die boeken van Smalhart kopen?' zei hij. 'De nieuwe leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten moet wel een fan van hem zijn - ik wed dat het een heks is.'

Fred zag de blik van zijn moeder en concentreerde zich snel op de marmelade.

'Dat gaat geld kosten,' zei George, en hij keek even naar zijn ouders. 'Die boeken van Smalhart zijn peperduur...'

'O, het zal wel lukken,' zei mevrouw Wemel, maar ze leek nogal ongerust. 'Hopelijk kunnen we voor Ginny veel dingen tweedehands krijgen.'

'Ga jij dit jaar voor het eerst naar Zweinstein?' vroeg Harry aan Ginny.

Ze knikte, werd rood tot aan de wortels van haar ook al vuurrode haar en plantte haar elleboog in de botervloot. Gelukkig zag alleen Harry het, want op dat moment kwam Percy binnen, Rons oudere broer. Hij was al aangekleed en zijn klassenoudstebadge glom op zijn gebreide spencer.

'Morgen,' zei Percy energiek. 'Wat een schitterend weer.'

Hij ging op de enige overgebleven stoel zitten, maar sprong direct weer overeind en griste een soort grijze plumeau die in de rui was onder zich vandaan - of dat dacht Harry tenminste, tot hij merkte dat het ding ademhaalde.

'Egidius!' zei Ron, die de slappe uil aanpakte en een brief van onder zijn vleugel haalde. 'Eindelijk - hij heeft een brief van Hermelien. Ik had geschreven dat we zouden proberen je te redden uit de klauwen van de Duffelingen.'

Hij liep naar een vogelstok bij de achterdeur en probeerde Egidius erop te zetten, maar de uil viel meteen weer op de grond. Ron legde hem maar op het aanrecht, mompelde: 'Waardeloos beest!', scheurde de brief van Hermelien open en las hem hardop voor.

Beste Ron, en Harry als jij er ook bent,

Ik hoop dat het goed is gegaan en dat alles oké is met Harry en dat je niets illegaals hebt gedaan om hem te bevrijden omdat Harry dan ook in de problemen zou komen, Ron. Ik maak me echt zorgen, dus laat me zo snel mogelijk weten of

alles goed is met Harry, maar misschien kun je beter een andere uil nemen, want ik denk dat deze het niet overleeft als hij nog een brief moet bezorgen.

Ik heb het natuurlijk heel druk voor school - 'Hoe kan dat?' zei Ron vol afschuw.

'We hebben vakantie!' - en volgende week woensdag gaan we naar Londen om nieuwe boeken te kopen. Waarom spreken we niet met elkaar af op de Wegisweg?

Laat me zo snel mogelijk weten wat er gebeurd is.

Veel liefs,

Hermelien

'Nou, dat zou goed uitkomen. Dan kunnen we meteen jullie nieuwe spullen halen,' zei mevrouw Wemel, die begon af te ruimen. 'En, wat gaan jullie vandaag doen?'

Harry, Ron, Fred en George waren van plan om naar een klein weiland boven op de heuvel te gaan, dat ook van de Wemels was. Het werd omringd door hoge bomen, zodat het onzichtbaar was vanuit het dorp aan de voet van de heuvel en ze konden daar Zwerkbaltrainingen houden als ze niet te hoog vlogen. Ze gebruikten geen echte Zwerkballen, die moeilijk te verklaren zouden zijn geweest als ze waren ontsnapt en over het dorp waren gevlogen; in plaats daarvan gooiden ze appels naar elkaar, die ze moesten proberen te vangen. Ze gebruikten om de beurt Harry's Nimbus , die

verreweg de beste bezem was; Rons stokoude Vallende Ster werd vaak ingehaald door voorbijfladderende vlinders.

Vijf minuten later marcheerden ze tegen de heuvel op, met hun bezems over hun schouders. Ze hadden Percy gevraagd of hij ook zin had, maar die had gezegd dat hij het te druk had. Tot dusver had Harry Percy alleen gezien met etenstijd; de rest van de dag zat hij op zijn kamer.

'Ik wou dat ik wist wat hij in z'n schild voert,' zei Fred fronsend. 'Hij is zichzelf niet. De dag voor jij kwam kreeg hij z'n examenuitslag binnen, Harry; twaalf SLIJMBALLEN en ik heb hem niet één keer horen pochen.'

'Schriftelijke Loftuiting wegens IJver, Magische Bekwaamheid en Algeheel Leervermogen,' legde George uit toen hij Harry's verbaasde blik zag. 'Bill had er ook twaalf. Als we niet oppassen wordt dadelijk nog een broer van ons hoofdmonitor. Dat zou ik niet overleven.'

Bill was de oudste zoon van de Wemels en hij en Charlie, de op één na oudste zoon, waren al afgestudeerd. Harry had hen nooit ontmoet, maar hij wist dat Charlie draken bestudeerde in Roemenië en dat Bill in Egypte werkte voor Goudgrijp, de tovenaarsbank.

'Ik denk dat pa en ma dit jaar echt krom moeten liggen om onze schoolspullen te kunnen betalen,' zei George na een tijdje. 'Vijf sets van die boeken van Smalhart! En Ginny heeft een toverstaf nodig en gewaden en zo...'

Harry deed er nogal onbehaaglijk het zwijgen toe. In een ondergrondse kluis op het hoofdkantoor van Goudgrijp in Londen lag een klein fortuin dat zijn ouders hem hadden nagelaten. Uiteraard was dat alleen geldig betaalmiddel in de tovenaarswereld; in Dreuzelwinkels kon je niet met Galjoenen, Sikkels en Knoeten afrekenen. Hij had de rekening bij Goudgrijp altijd verzwegen voor de Duffelingen; hij dacht niet dat hun afkeer voor alles wat met tovenarij te maken had, zich ook zou uitstrekken tot een grote berg goud. De woensdag daarop werden ze vroeg gewekt door mevrouw Wemel. Na snel een stuk of zes boterhammen met spek naar binnen te hebben gewerkt, deden ze hun jassen aan en pakte mevrouw Wemel een bloempot die op de schoorsteenmantel in de keuken stond en keek erin.

'We hebben niet veel meer, Arthur,' zuchtte ze. 'Vandaag moeten we maar nieuwe kopen... maar goed, gasten gaan voor! Jij eerst, Harry!'

Ze stak de bloempot naar hem uit.

Harry staarde naar de gezichten die hem aankeken.

'W-wat moet ik doen?' stamelde hij.

'Hij heeft nog nooit Brandstof gebruikt,' zei Ron plotseling.

'Sorry, Harry, dat was ik vergeten.'

'Nog nooit?' zei meneer Wemel. 'Maar hoe ben je vorig jaar dan naar de Wegisweg gegaan, toen je schoolspullen moest kopen?'

'Met de ondergrondse.'

'Echt?' zei meneer Wemel gretig. 'Hadden ze roltrappen? Hoe werken die -'

'Niet nu, Arthur,' zei mevrouw Wemel. 'Brandstof gaat een stuk sneller, liefje, maar hemeltje, als je het nog nooit eerder hebt gebruikt -'

'Het zal heus wel lukken, ma,' zei Fred. 'Kijk eerst maar naar ons, Harry.'

Hij nam wat van het glinsterende poeder uit de bloempot tussen duim en wijsvinger, stapte naar het vuur en gooide het in de vlammen.

Met een enorm gebulder werd het vuur smaragdgroen en de vlammen rezen hoger op dan Fred, die het vuur instapte, 'De Wegisweg!' riep en verdween.

'Je moet vooral goed articuleren, liefje,' zei mevrouw Wemel tegen Harry, toen George zijn hand in de bloempot stak. 'En zorg dat je bij de goede haard uitstapt...'

'De goede wat?' zei Harry nerveus, terwijl de vlammen opnieuw bulderden en George meezogen.

'Nou, er zijn een heleboel tovenaarshaarden om uit te kiezen, maar als je maar duidelijk spreekt -'

'Het komt heus wel goed, Molly. Maak je niet zo druk,' zei meneer Wemel, terwijl hij zelf ook wat Brandstof pakte.

'Maar stel dat hij verdwaalt? Wat moeten we dan tegen zijn oom en tante zeggen?'

'Die zouden het niet erg vinden,' verzekerde Harry haar. 'Dirk zou zich een breuk lachen als hij wist dat ik verdwaald was in een of andere schoorsteen. Maakt u zich daar geen zorgen om.'

'Nou... goed dan... ga maar na Arthur,' zei mevrouw Wemel.

'Als je het vuur instapt, zeg dan waar je heen wilt -'

'En hou je ellebogen tegen je zij,' raadde Ron hem aan.

'En doe je ogen dicht,' zei mevrouw Wemel. 'Het roet -'

'En geen onverwachte bewegingen maken,' zei Ron. 'Anders val je misschien uit de verkeerde schoorsteen -'

'Maar ook niet in paniek raken en te vroeg uitstappen. Wacht tot je Fred en George ziet.'

Harry, die zijn best deed om het allemaal te onthouden, nam een beetje Brandstof en liep naar het vuur. Hij haalde diep adem, strooide het poeder in de vlammen en stapte de haard in; het vuur voelde aan als een warme wind. Hij deed zijn mond open en slikte meteen een hoop hete as in.

'W-Weg-isweg,' hoestte hij.

Het was alsof hij door een reusachtige afvoerput werd gezogen. Hij leek razendsnel om zijn as te tollen... hij hoorde een oorverdovend gebulder... hij probeerde zijn ogen open te houden, maar werd misselijk door de wervelende groene vlammen... er stootte iets tegen zijn elleboog en hij drukte hem stevig tegen zijn zij, nog steeds tollend en draaiend... nu was het alsof er koude handen tegen zijn gezicht sloegen...

turend door zijn bril zag hij schimmige haarden passeren en ving hij een glimp op van de kamers waar die stonden... zijn boterhammen met spek keerden zich om in zijn maag... hij kneep zijn ogen weer dicht, wenste vurig dat het voorbij was - en plofte met zijn gezicht voorover op een kille stenen vloer neer. Hij voelde zijn bril breken.

Duizelig en onder de blauwe plekken en het roet kwam hij overeind en hield zijn kapotte bril voor zijn ogen. Hij was alleen, maar hij had geen idee waar hij was. Hij zag dat hij in een stenen haard stond, in wat zo te zien een grote, schemerige tovenaarswinkel was - maar de producten die ze verkochten, zou je nooit op de lijstjes van Zweinstein terugvinden.

In een vitrine lagen een bebloed spel kaarten, een starend glazen oog en een kussen met daarop een verschrompelde hand. Boosaardige maskers hingen aan de muren, op de toonbank lag een verzameling menselijke botten en aan het plafond hingen roestige, puntige werktuigen. Nog erger was het feit dat de donkere, smalle straat die Harry door de stoffige etalageruit kon zien, beslist de Wegisweg niet was.

Hoe eerder hij maakte dat hij wegkwam, hoe beter. Met een neus die nog pijn deed van zijn landing in de haard liep Harry snel en geruisloos naar de deur, maar voor hij halverwege was verschenen er plotseling twee mensen voor de winkelruit - en eentje was wel de allerlaatste die Harry wilde zien als hij

verdwaald was, onder het roet zat en een kapotte bril had: Draco Malfidus.

Harry keek snel om zich heen en zag links een grote zwarte kast staan; hij glipte naar binnen, trok de deuren dicht en liet alleen een klein kiertje open waar hij doorheen kon gluren. Een paar tellen later rinkelde de bel en kwam Malfidus de zaak binnen.

De man die hem volgde moest zijn vader zijn. Hij had hetzelfde bleke, spitse gezicht en dezelfde kille grijze ogen. Meneer Malfidus slenterde door de zaak, keek loom naar de uitgestalde voorwerpen, drukte op een bel die op de toonbank stond en zei tegen zijn zoon: 'Nergens aankomen, Draco!'

Malfidus, die het glazen oog had willen pakken, zei: 'Ik dacht dat ik een cadeautje zou krijgen?'

'Ik zei dat je een nieuwe racebezemsteel zou krijgen,' zei zijn vader, die met zijn vingers op de toonbank trommelde.

'Wat heb ik aan zo'n bezem als ik niet eens in het Zwerkbalteam zit?' mopperde Malfidus humeurig. 'Harry Potter heeft vorig jaar een Nimbus gekregen. En speciale toestemming van Perkamentus om voor Griffoendor te spelen. Hij is niet eens goed, alleen beroemd... beroemd omdat hij zo'n stom litteken op z'n voorhoofd heeft..'

Malfidus bukte zich om een plank vol schedels te bestuderen, iedereen vindt hem zo geweldig, die beroemde Potter, met

z'n litteken en z'n bezemsteel -'

'Dat heb je al minstens tien keer verteld,' zei meneer Malfidus, met een vermanende blik op zijn zoon. 'En laat ik je er nogmaals aan herinneren dat het niet - verstandig - is om te laten blijken dat je een hekel hebt aan Harry Potter, die door het grootste gedeelte van ons volk beschouwd wordt als de held die de Heer van het Duister verslagen heeft - ah, meneer Odius.'

Er was een gebogen man achter de toonbank verschenen, die zijn vette haar uit zijn gezicht streek.

'Meneer Malfidus. Wat leuk om u te zien,' zei meneer Odius, met een stem die even vettig was als zijn haar. 'Een waar genoegen - en de jonge heer Malfidus - aangenaam. Waarmee kan ik u van dienst zijn? Ik zal u iets laten zien - vandaag net binnengekomen, voor een heel schappelijk prijsje -'

'Ik kom deze keer niet kopen maar verkopen, meneer Odius,' zei Malfidus.

'Verkopen?' De glimlach van meneer Odius vervaagde enigszins.

'U hebt natuurlijk gehoord dat het Ministerie overal invallen doet,' zei meneer Malfidus. Hij haalde een rol perkament uit zijn binnenzak en rolde hem uit, zodat meneer Odius hem kon lezen. 'Ik heb een paar - eh -dingetjes thuis die me misschien in verlegenheid zouden kunnen brengen als het

Ministerie op bezoek zou komen...'

Meneer Odius klemde een knijpbrilletje op zijn neus en las de lijst door.

'Maar het Ministerie zou het toch niet wagen om ons lastig te vallen?'

Meneer Malfidus trok met zijn mondhoeken.

'Ze hebben nog geen inval gedaan, nee. De naam Malfidus dwingt nog steeds een zeker respect af, maar het Ministerie wordt alsmaar bemoeizuchtiger. Er gaan geruchten over een nieuwe Dreuzelbeschermingswet -ongetwijfeld een initiatief van die armoedzaaiër van een Arthur Wemel, onze grote Dreuzelvriend -'

Er ging een vlaag van woede door Harry heen.

'- en zoals u ziet zouden sommige van deze vergiffen de indruk kunnen wekken -'

'Uiteraard, meneer, uiteraard,' zei Odius. 'Eens kijken...'

'Mag ik die?' viel Draco hem in de rede en hij wees op de verschrompelde hand op het kussen.

'Aha, de Hand van de Gehangene,' zei meneer Odius, die de lijst neerlegde en haastig naar Draco toe liep. 'Als je een kaars in de hand zet, geeft hij alleen licht aan de bezitter! Het hulpmiddel bij uitstek voor dieven en plunderslaars! Uw zoon heeft een goede smaak, meneer.'

'Ik hoop dat mijn zoon meer zal worden dan alleen een dief of plunderaar, Odius,' zei meneer Malfidus ijsig en Odius zei

snel: 'Zo bedoelde ik het niet, meneer, zo bedoelde ik het niet -'

'Hoewel er misschien niet meer in zit als hij geen betere cijfers haalt,' vervolgde meneer Malfidus, op nog killere toon.

'Dat is mijn schuld niet!' antwoordde Draco nijdig. 'De leraren hebben allemaal hun lievelingetje, die Hermelien Griffel -'

'Je zou je moeten schamen dat een meisje uit een Dreuzelfamilie in alle vakken beter is dan jij!' snauwde meneer Malfidus.

'Ha!' zei Harry zacht. Tot zijn genoegen keek Draco zowel kwaad als beteuterd.

'Het is overal hetzelfde liedje,' zei meneer Odius met zijn kruiperige stem. 'Zuiver tovenaarsbloed legt steeds minder gewicht in de schaal -'

'Niet bij mij,' zei meneer Malfidus, die zijn lange neusgaten opensperde.

'En ook niet bij mij, meneer,' zei Odius met een diepe buiging.

'Dan kunnen we nu misschien verder met mijn lijstje,' zei meneer Malfidus kortaf. 'Ik heb nogal haast, Odius. Ik moet vandaag belangrijke zaken regelen.'

Ze begonnen te sjacheren. Harry keek nerveus hoe Draco dichter en dichter naar zijn schuilplaats slenterde, terwijl hij de uitgestalde voorwerpen bekeek. Hij bleef even staan bij een lang touw met een strop erin en las grijnzend het kaartje dat

bij een schitterend collier van opalen stond; Voorzichtig -. Niet Aanraken. Vervloekt - Heeft al Negentien Dreuzeleigenaars het Leven Gekost.

Draco keerde zich om en zag de zwarte kast. Hij liep erop af... stak zijn hand uit naar de knop...

'Klaar,' zei meneer Malfidus bij de toonbank. 'Kom, Draco!'

Harry veegde zijn voorhoofd af met zijn mouw toen Draco zich omdraaide.

'Nog een prettige dag verder, Odius. Ik verwacht je morgen bij ons landhuis om de spullen op te halen.'

Zodra hij de deur achter zich had dichtgetrokken, liet meneer Odius zijn kruiperige manier van doen varen.

'Ook een prettige dag, meneer Malfidus en als ik de geruchten mag geloven, heb je me nog niet de helft verkocht van wat je allemaal hebt verborgen in je landhuis...' Duister mompelend verdween meneer Odius in het achterkamertje. Harry wachtte een minuutje, voor het geval Odius terugkwam, glipte toen zo stilletjes mogelijk de kast uit, sloop langs de vitrines naar de deur en ging naar buiten.

Hij hield zijn kapotte bril voor zijn ogen en keek om zich heen. Hij stond in een groezelig steegje, waar zich blijkbaar alleen winkels bevonden die aan de zwarte kunsten waren gewijd. De zaak waar hij net vandaan kwam, die van Odius & Oorlof, leek de grootste, maar recht tegenover zich zag hij een onaantrekkelijke etalage vol gekrompen hoofden en twee

deuren verder een grote kooi die krioelde van de reusachtige zwarte spinnen. Twee sjofel uitziende tovenaars stonden hem aan vanuit een donker portiek en mompelden iets tegen elkaar. Harry liep nerveus verder. Hij probeerde zijn bril recht te houden en hoopte tegen beter weten in dat hij de weg terug zou kunnen vinden.

Op een oud houten straatnaambord, dat boven een zaakje hing waar ze giftige kaarsen verkochten, las hij dat het straatje de Verdonkeremaansteeg was, maar daar schoot hij ook niet veel mee op. Daar had hij nog nooit van gehoord. Waarschijnlijk had hij door die mondvul as niet duidelijk genoeg gesproken in de haard van de Wemels. Hij probeerde kalm te blijven en vroeg zich af wat hij moest doen.

'Je bent toch niet verdwaald, liefje?' zei een stem in zijn oor en Harry maakte een sprongetje van schrik.

Er stond een stokoude heks naast hem, met een dienblad vol dingen die gruwelijk veel op menselijke nagels leken. Ze grijnsde haar groen uitgeslagen tanden bloot en Harry deinsde achteruit.

'Nee, helemaal niet,' zei hij. 'Ik wou alleen -'

'HARRY! Wat mot dat daar?'

Harry's hart sprong op, net als de heks; nagels kletterden op de grond en ze vloekte toen de massieve gedaante van Hagrid, de jachtopziener van Zweinstein, met grote passen op

hen af liep. Zijn kleine oogjes, zwart als torren, fonkelden boven zijn grote, borstelige baard.

'Hagrid!' kraste Harry opgelucht. 'Ik was verdwaald... Brandstof...'

Hagrid greep Harry bij zijn nekvel en trok hem weg bij de heks, waarbij hij het blad uit haar handen sloeg. Haar gekrijs achtervolgde hen van het kronkelende steegje helemaal tot aan het heldere zonlicht. Harry zag in de verte een vertrouwd gebouw van sneeuwwit marmer: de bank van Goudgrijp. Hagrid had hem keurig teruggeloodst naar de Wegisweg.

'Je ziet d'r niet uit!' zei Hagrid kortaf, terwijl hij het roet zo krachtig van Harry's kleren klopte dat hij bijna in een ton drakenmest terechtkwam die voor een Apothekerij stond. 'Stiekem rondsluipen door de Verdonkeremaansteeg -dat ken je niet maken, Harry. Da's veels te gevaarlijk - in die straat ken je beter niet gezien worden.'

'Dat snap ik nu ook wel,' zei Harry, die vlug wegdook toen Hagrid nog een poging deed om hem schoon te vegen. 'Ik was verdwaald, dat zei ik toch - en wat deed jij daar trouwens?' 'Ik most een doossie Vleesetend Slakkenkruit hebben,' gromde Hagrid. 'Ze vreten alle kolen in de schooltuin op. Je bent toch niet helemaal allenig?'

'Ik logeer bij de Wemels, maar we zijn elkaar kwijtgeraakt,' legde Harry uit. 'Ik moet ze terug zien te vinden...'

Samen liepen ze de straat uit.

'Waarom hebbie nooit teruggeschreven?' zei Hagrid tegen een voortdravende Harry, die drie passen moest nemen voor elke stap van Hagrids reusachtige laarzen. Harry vertelde over Dobby en de Duffelingen.

'Stomme Dreuzels!' gromde Hagrid. 'As ik dat geweten had - 'Harry! Harry! Hier!'

Harry keek op en zag Hermelien Griffel op het witte bordes voor de ingang van Goudgrijp staan. Ze rende naar hem toe, met wapperende bruine haren.

'Wat is er met je bril gebeurd? Hallo, Hagrid... o, het is echt geweldig om jullie weer te zien... Ga je ook naar Goudgrijp, Harry?'

'Zodra ik de Wemels heb gevonden,' zei Harry.

'Dan hoevie niet lang te wachten,' zei Hagrid grijnzend.

Harry en Hermelien keken om; Ron, Fred, George, Percy en hun vader kwamen aanhollen door de drukke straat.

'Harry!' zei meneer Wemel hijgend. 'We hoopten dat je maar één haard te ver was uitgestapt...' Hij veegde zijn bezwete kale kruin af. 'Molly had het niet meer - ze komt eraan.'

'Waar ben je uitgestapt?' vroeg Ron.

'De Verdonkeremaansteeg,' zei Hagrid grimmig.

'Fantastisch!' zeiden Fred en George in koor.

'Daar mogen wij nooit komen,' zei Ron jaloers.

'Dat lijkt mijn ook niet, nee,' gromde Hagrid.

Mevrouw Wemel kwam aandraven, met in de ene hand een

wild slingerende tas en aan de andere Ginny, die zich met moeite vast kon houden.

'O Harry - o, liefje - je had wel ik weet niet waar terecht kunnen komen -'

Nog druk naar lucht happend haalde ze een grote kleebrorstel uit haar tas en begon het roet af te vegen dat Hagrid nog niet had losgeklopt. Meneer Wemel pakte Harry's bril, tikte erop met zijn toverstok en gaf hem terug, zo goed als nieuw.

'Nou, ik most maar weer es gaan,' zei Hagrid, wiens hand lang en vurig geschud werd door mevrouw Wemel. ('De Verdonkeremaansteeg! Als jij hem niet had gevonden, Hagrid!') 'Tot ziens op Zweinstein!' Hij beende weg en stak met kop en schouders boven de andere mensen in de straat uit.

'Raad eens wie ik gezien heb bij Odius & Oorlof?' vroeg Harry aan Ron en Hermelien toen ze het bordes van Goudgrijp op liepen. 'Malfidus en z'n vader!'

'Heeft Lucius Malfidus iets gekocht?' vroeg meneer Wemel, die achter hem liep, op scherpe toon.

'Nee, hij wilde juist dingen verkopen.'

'Dus hij begint ongerust te worden,' zei meneer Wemel grimmig maar voldaan. 'O, wat zou ik Lucius Malfidus er graag bij lappen...'

'Wees nou maar voorzichtig, Arthur,' zei mevrouw Wemel

vinnig terwijl een buigende kobold de deuren van de bank opendeed. 'Dat is altijd al een gevaarlijke familie geweest. Neem alsjeblieft niet te veel hooi op je vork.'

'Dus jij denkt dat ik niet tegen Lucius Malfidus opkan?' zei meneer Wemel verontwaardigd, maar hij werd vrijwel meteen weer afgeleid door de aanblik van Hermeliens ouders, die nerveus bij de balie stonden die over de volle lengte van de enorme marmeren zaal liep en wachtten tot Hermelien hen zou voorstellen.

'Jullie zijn Dreuzels!' zei meneer Wemel opgetogen. 'We moeten samen iets gaan drinken! Wat hebben jullie daar? O, jullie wisselen Dreuzelgeld. Kijk, Molly!' Hij wees opgewonden op de briefjes van tien die meneer Griffel in zijn hand had.

'Ik zie je dadelijk wel,' zei Ron tegen Hermelien, terwijl de Wemels en Harry door een andere kobold naar hun kluizen werden gebracht.

De kluizen waren alleen te bereiken met kleine, door kobolds bestuurde karretjes die over een soort miniatuurspoorweg door de onderaardse tunnels van de bank raasden. Harry genoot van die dolle rit maar voelde zich vreselijk, nog veel erger dan in de Verdonkeremaansteeg, toen de kluis van de Wemels geopend werd. Er lag een miezerig stapeltje zilveren Sikkels in de kluis en één gouden Galjoen. Mevrouw Wemel voelde nog eens goed in alle hoeken voor ze het geld in haar

tas veegde. Harry voelde zich nóg rotter toen ze bij zijn eigen kluis kwamen. Hij probeerde de inhoud zo veel mogelijk aan het oog te onttrekken terwijl hij haastig handenvol munten in een leren zak mikte.

Buiten, op de marmeren trappen, gingen ze ieder hun eigen weg. Percy mompelde iets over een nieuwe ganzenveer die hij nodig had, Fred en George hadden Leo Jordaan gezien, een vriend van Zweinstein, mevrouw Wemel ging met Ginny naar een tweedehands gewadenzaak en meneer Wemel wilde met alle geweld iets gaan drinken in de Lekke Ketel met Hermeliens ouders.

'Laten we over een uur afspreken bij Klieder & Vlek, dan gaan we jullie schoolboeken kopen,' zei mevrouw Wemel toen ze met Ginny vertrok. 'En waag het niet om één voet in de Verdonkeremaansteeg te zetten!' riep ze de tweeling na.

Harry, Ron en Hermelien slenterden door de kronkelende, met keitjes geplaveide straat. De gouden, zilveren en bronzen munten die aangenaam rinkelden in Harry's zak smeekten gewoon om uitgegeven te worden en dus kocht hij drie extra grote aardbei- en pindakaasjes, die ze vrolijk slurpend oplikten terwijl ze door het straatje kuierden en de fascinerende etalages bekeken. Ron staarde verlekkerd naar een complete uitrusting van de Cambridge Cannons in de etalage van Zwik & Zwachtel's Zwerkbalpaleis, tot Hermelien hen meesleurde naar de zaak ernaast, om inkt en perkament

te kopen. In Guichel & Slemph's Magische Fopshop liepen ze Fred, George en Leo Jordaan weer tegen het lijf, die een voorraadje van 'Dr. Vleermans Voortreffelijk Natstartend Nietschroeiend Vuurwerk' insloegen en in een piepklein uitdragerijtje vol gebroken toverstokken, gammele koperen weegschalen en oude mantels vol toverdrankvlekken zagen ze Percy, verdiept in een klein en ongelooflijk saai boekje getiteld Klassenoudsten aan de Top.

'Een studie van enkele klassenoudsten van Zweinstein en hun latere loopbaan,' las Ron op het omslag. 'Echt om in één ruk uit te lezen...'

'Ga weg,' snauwde Percy.

'Percy is vreselijk ambitieus. Hij heeft het al helemaal uitgestippeld... hij wil later Minister van Toverkunst worden...' zei Ron zacht tegen Harry en Hermelien toen ze weer vertrokken en Percy met rust lieten.

Een uur later gingen ze op weg naar Klieder & Vlek. Ze waren bepaald niet de enigen die zich naar de boekhandel begaven, want tot hun verbazing verdrong zich een grote menigte voor de deuren. De reden werd duidelijk toen ze het spandoek zagen dat voor de ramen van de bovenverdieping hing:

GLADIANUS SMALHART signeert vandaag zijn autobiografie **MIJN BETOVERENDE IK** van 12:30 tot 16.30 uur

'Dan kunnen we hem in levenden lijve zien!' piepte

Hermelien. 'Ik bedoel, hij heeft zo'n beetje onze hele boekenlijst geschreven!'

De menigte scheen voornamelijk uit heksen van mevrouw Wemels leeftijd te bestaan. Een geplaagd uitziende tovenaars stond bij de deur en zei: 'Kalm, dames... niet duwen... pas op de boeken, alstublieft...'

Harry, Ron en Hermelien wurmden zich naar binnen. Een lange rij slingerde zich door de zaak, helemaal tot aan een tafel achterin, waar Gladius Smalhart zijn boeken signeerde. Ze grepen alle drie een exemplaar van *Zwerven met Zombies* en slopen stiekem langs de rij naar waar de rest van de Wemels en meneer en mevrouw Griffel stonden.

'O, dus daar zijn jullie? Mooi zo,' zei mevrouw Wemel. Ze klonk buiten adem en streek steeds haar haar glad. 'Dadelijk krijgen we hem te zien...'

Langzaam kwam Gladius Smalhart in beeld. Hij zat aan een tafel, omringd door grote foto's van zijn eigen gezicht, die allemaal knipoogden en blinkend witte tanden blootlachten. De echte Smalhart droeg een gewaad van vergeetmenietjesblauw dat precies bij zijn ogen paste; zijn puntige tovenaarshoed stond zwierig schuin op zijn golvende haar.

Een korte, norse man danste om Smalhart heen en nam foto's met een grote zwarte camera die na iedere oogverblindende lichtflits ook paarse rookwolken uitstootte.

'Opzij!' snauwde hij tegen Ron toen hij achteruit stapte om

een beter beeld te krijgen. 'Dit is voor de Ochtendprofeet.'
'Nou en?' zei Ron, en wreef over de voet waar de fotograaf op was gaan staan.

Gladianus Smalhart hoorde hem. Hij keek op, zag Ron -en zag toen Harry. Hij staarde, sprong overeind en schreeuwde door de hele zaak: 'Dat is toch niet Harry Potter?'

De menigte ging opgewonden fluisterend uiteen. Smalhart dook op Harry af, greep hem bij zijn arm en trok hem mee naar de tafel. De omstanders klapten hard en Harry kreeg een kop als vuur toen Smalhart langdurig zijn hand schudde ten behoeve van de fotograaf, die er als een bezetene op los knipte en de Wemels in dikke rookwolken hulde.

'Lachen maar, Harry,' zei Smalhart tussen zijn eigen blikkerende, opeengeklemd tanden door. 'Samen zijn we goed voor een plaatsje op de voorpagina, jij en ik.'

Toen hij zijn hand ten slotte losliet, had Harry bijna geen gevoel meer in zijn vingers. Hij probeerde terug te schuifelen naar de Wemels, maar Smalhart sloeg zijn arm om zijn schouders en drukte hem stevig tegen zich aan.

'Dames en heren,' riep hij en hij gebaarde om stilte. 'Dit is een heel bijzonder moment! Het perfecte moment om een nieuwtje te onthullen dat ik een tijdje voor mezelf heb gehouden! Toen onze jonge vriend Harry bij Klieder & Vlek binnenstapte, wilde hij alleen mijn autobiografie kopen - die ik hem nu graag persoonlijk en geheel gratis zou willen

overhandigen.' De menigte applaudisseerde opnieuw. 'Hij had uiteraard geen idee,' zei Smalhart, terwijl hij Harry joviaal door elkaar schudde zodat zijn bril naar het puntje van zijn neus gleed, 'dat hij veel, veel meer zou krijgen dan alleen mijn boek, Mijn Betoverende Ik. Hij en zijn schoolkameraadjes kunnen binnenkort genieten van de ware betoverende ik. Ja, dames en heren, vol trots en genoeg kan ik u mededelen dat ik met ingang van het nieuwe schooljaar ben aangesteld tot leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten aan Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus!'

De menigte juichte en klapte en Harry kreeg onverwacht het verzameld werk van Gladianus Smalhart in zijn handen gedrukt. Enigszins wankelend onder het gewicht wist hij aan de aandacht van de aanwezigen te ontsnappen en naar de zijkant van de zaak te sluipen, waar Ginny naast haar nieuwe ketel stond.

'Hier, neem jij maar,' mompelde Harry, terwijl hij de boeken in haar ketel dumpte. 'Ik koop zelf wel een set -'

'Dat vond je vast geweldig, hè Potter?' zei een stem die Harry direct herkende. Hij kwam overeind en stond oog in oog met Draco Malfoy, die zoals gewoonlijk geringschattend grijnsde. 'De beroemde Harry Potter,' zei Malfoy. 'Zelfs als hij een boekhandel binnenstapt is dat meteen voorpaginanieuws.'

'Laat hem met rust. Hij heeft er helemaal niet om gevraagd!' zei Ginny en ze keek Malfoy woedend aan. Het was de

eerste keer dat ze wat gezegd had als Harry erbij was.

'Aha, Potter, dus je hebt nu ook een vriendinnetje!' zei Malfidus lijsig. Ginny werd vuurrood, maar op dat moment wurmden Ron en Hermelien zich tussen de mensen door, met grote stapels boeken van Smalhart in hun armen.

'O, ben jij het?' zei Ron, die Malfidus aankeek alsof hij iets smerigs op zijn schoenzool was. 'Je bent zeker wel verbaasd om Harry hier te zien, hè?'

'Niet zo verbaasd als ik ben om jou in een winkel te zien, Wemel,' antwoordde Malfidus. 'Je ouders zullen wel een maand droog brood moeten eten om dat allemaal te kunnen betalen.'

Ron werd even rood als Ginny. Hij smeed zijn boeken ook in de ketel en stapte op Malfidus af, maar Harry en Hermelien grepen hem bij zijn jas.

'Ron!' zei meneer Wemel, die zich samen met Fred en George door de menigte wrong. 'Wat moet dat? Het is hier een gekkenhuis, laten we naar buiten gaan.'

'Wel, wel, wel - Arthur Wemel.'

Het was meneer Malfidus. Hij legde zijn hand op Draco's schouder, met precies dezelfde schampere grijns als zijn zoon.

'Lucius,' zei meneer Wemel, met een kil, afgemeten knikje. 'Jullie hebben het maar druk op het Ministerie, hoor ik,' zei meneer Malfidus. 'Al die invallen... ik hoop dat ze overuren

uitbetalen?'

Hij stak zijn hand in Ginny's ketel en viste een heel oud, gehavend exemplaar van Transfiguratie voor Beginners tussen de glanzende nieuwe boeken van Smalhart uit.

'Nee, zo te zien niet,' zei hij. 'Lieve hemel, wat heeft het voor zin om de naam van tovenaars te schande te maken als je er niet eens goed voor betaald krijgt?'

Meneer Wemel werd nog roder dan Ron of Ginny.

'Wij hebben heel verschillende opvattingen over hoe je de naam van tovenaars te schande maakt, Malfidus,' zei hij.

'Dat blijkt,' zei meneer Malfidus en zijn bleke ogen dwaalden af naar meneer en mevrouw Griffel, die nerveus toekeken.

'De mensen met wie je je inlaat, Wemel... en ik dacht nog wel dat je familie niet lager kon zinken -'

Er klonk een metaalachtig gerammel toen de ketel van Ginny door de zaak rolde; meneer Wemel was Malfidus te lijf gegaan en had hem tegen een hoge boekenkast gesmeten. Tientallen loodzware boeken met spreuken smakten op hun hoofden neer; Fred en George schreeuwden: 'Grijp hem, pa!'; mevrouw Wemel gilte: 'Nee, Arthur, nee!'; de andere aanwezigen sprongen massaal achteruit en stootten nog meer kasten om en de boekhandelaar riep: 'Heren -heren, alstublieft!' en toen klonk boven alles uit: 'Kappen, mannen, kappen, nu meteen -'

Hagrid waadde door een zee van boeken en wist meneer

Wemel en Malfidus senior in een oogwenk te scheiden. Meneer Wemel had een gescheurde lip en meneer Malfidus was in zijn oog geraakt door een Encyclopedie der Giftige Paddenstoelen. Hij had het oude gedaanteverwisselingsboek van Ginny nog beet en duwde dat nu in haar hand, met venijnig fonkelende ogen.

'Vooruit, pak aan - iets beters kan je vader toch niet kopen -'
Hij schudde zich los van Hagrid, wenkte Draco en beende met grote passen de zaak uit.

'Je had 'm motten negeren, Arthur,' zei Hagrid, die meneer Wemel bijna van de grond tilde toen hij zijn gewaad gladstreek. 'Die hele familie is zo rot als een mispel, dat weet iedereen. Je mot nooit naar een Malfidus luisteren. Kwaad bloed, dat is 't. Vooruit - laten we ophoepelen.'

De boekhandelaar wilde hen tegenhouden, maar hij kwam nauwelijks tot Hagrids middel en bedacht zich. Ze gingen haastig naar buiten. De Griffels beefden van angst en mevrouw Wemel was buiten zichzelf van woede.

'Echt een goed voorbeeld voor je kinderen... vechten in het openbaar... wat zal Gladianus Smalhart niet gedacht hebben...'
'Hij vond het prachtig,' zei Fred. 'Hoorde je hem niet toen we weggingen? Hij vroeg aan die kerel van de Ochtendprofeet of hij die vechtpartij niet in zijn artikel kon verwerken - hij zei dat dat goede publiciteit was.'

Desondanks was het een ingetogen groepje dat terugkeerde

naar de Lekke Ketel, waar Harry en de Wemels, samen met hun inkopen, naar Het Nest zouden teruggaan met behulp van Brandstof. Ze namen afscheid van de Griffels, die via de kroeg zouden terugkeren naar de Dreuzelstraat buiten. Meneer Wemel wilde nog vragen hoe bushaltes precies werkten, maar hield gauw zijn mond toen hij de blik van zijn vrouw zag.

Harry deed zijn bril af en borg hem op in zijn zak voor hij een snufje Brandstof nam. Het was niet bepaald zijn favoriete manier van reizen.

Hoofdstuk 5

De Beukwilg

De vakantie was naar Harry's smaak veel te vroeg voorbij. Hij verheugde zich weliswaar op het nieuwe schooljaar, maar de maand die hij in Het Nest had gelogeed, was de gelukkigste van zijn leven geweest. Het was moeilijk om niet jaloers te zijn op Ron als hij aan de Duffelingen dacht en het welkom dat hij kon verwachten als hij zich weer in de Ligusterlaan liet zien.

Op de laatste avond toverde mevrouw Wemel een overvloedig feestmaal op tafel. Alle lievelingskostjes van Harry waren erbij, met als toetje een verrukkelijke strooppudding. Fred en George sloten de avond af met een voorstelling van Vleermans Vuurwerk; ze vulden de keuken met rode en blauwe sterren die minstens een halfuur heen en weer kaatsten tegen de muren en het plafond. Daarna kregen ze nog een laatste beker warme chocola en was het bedtijd.

De volgende ochtend duurde het lang voor ze eindelijk op pad waren. Ze stonden met het krieken van de dag op, maar desondanks was er onverwacht veel te doen. Mevrouw Wemel rende knorrig van de ene kamer naar de andere, op zoek naar sokken of ganzenveren, mensen botsten constant

tegen elkaar op de trap, half aangekleed en met stukjes toast in hun hand en meneer Wemel brak zijn nek bijna toen hij Ginny's hutkoffer naar de auto droeg en halverwege het erf struikelde over een loslopende kip.

Harry wist niet hoe ze acht mensen, zes grote hutkoffers, twee uilen en een rat in vredesnaam in één kleine Ford Anglia moesten krijgen, maar hij had natuurlijk geen rekening gehouden met de extra snufjes die meneer Wemel had geïnstalleerd.

'Mondje dicht tegen Molly,' fluisterde hij tegen Harry toen hij de kofferbak opendeed, die magisch vergroot was zodat de hutkoffers er gemakkelijk in pasten. Toen ze uiteindelijk allemaal waren ingestapt keek mevrouw Wemel even naar de achterbank, waar Harry, Ron, Fred, George en Percy gezellig op een rij zaten en zei: 'Dreuzels zijn inderdaad slimmer dan je denkt, hè?' Zij en Ginny zaten voorin, op een passagiersplaats die zo ver was uitgerekt dat het wel een tuinbank leek. 'Ik bedoel, als je dat ding van buiten ziet, zou je nooit denken dat het zo ruim was van binnen.'

Meneer Wemel startte en reed langzaam het erf af. Harry keek achterom, voor een laatste blik op het huis. Hij had nauwelijks tijd gehad om zich af te vragen wanneer hij het opnieuw zou zien toen ze al terug waren: George was zijn doos met Vleermans Vuurwerk vergeten. Vijf minuten later stopten ze opnieuw met piepende remmen, zodat Fred de

bezem kon halen die hij had laten liggen. Ze waren bijna bij de snelweg toen Ginny gilte dat ze haar dagboek vergeten was; tegen de tijd dat ze eindelijk weer in de auto zat, waren ze heel erg laat en was iedereen humeurig en kortaangebonden. Meneer Wemel keek eerst even op zijn horloge en toen naar zijn vrouw.

'Molly, schat -'

'Nee, Arthur.'

'Niemand zou ons zien. Kijk, dit knopje is een Onzichtbaarheidsaanjager die ik zelf heb ingebouwd - dan kunnen we ongezien opstijgen - en als we boven de wolken vliegen zijn we er binnen tien minuten, zonder dat er een haan naar kraait...'

'Ik zei nee, Arthur. Niet op klaarlichte dag.'

Om kwart voor elf waren ze er eindelijk. Meneer Wemel holde naar de overkant van de straat om karretjes te halen voor hun hutkoffers en ze liepen op een drafje naar het station.

Harry was vorig jaar ook met de Zweinsteinexpres gereisd. Het lastigste was om op perron 9 $\frac{3}{4}$ te komen, dat onzichtbaar was voor Dreuzels. Je moest dwars door het massieve dranghek lopen dat perron negen en tien scheidde: dat deed geen pijn maar je moest wel voorzichtig zijn, zodat de Dreuzels op het station je niet zagen verdwijnen.

'Percy eerst,' zei mevrouw Wemel, die nerveus naar de klok

boven haar hoofd keek. Ze hadden nog maar vijf minuten om nonchalant het hek te passeren.

Percy marcheerde naar het hek en verdween, gevolgd door meneer Wemel en door Fred en George.

'Ik ga met Ginny. Komen jullie achter ons aan,' zei mevrouw Wemel tegen Harry en Ron. Ze greep Ginny's hand en liep naar het hek. Een tel later waren ze verdwenen. 'Laten we samen gaan. We hebben nog maar een minuutje,' zei Ron tegen Harry. Harry keek of Hedwigs kooi niet kon omvallen en draaide zijn karretje, zodat hij recht tegenover het hek stond. Hij was helemaal niet zenuwachtig; dit was lang niet zo ongemakkelijk als reizen met Brandstof. Ze bogen zich over de handvatten van hun karretjes en liepen kordaat op het hek af, sneller en sneller. Op een paar meter van het hek zetten ze het op een drafje en -

BENG!

Beide karretjes knalden tegen het hek en stuitten terug. Rons hutkoffer viel met een dreun van zijn kar; Harry smakte tegen de grond en Hedwigs kooi tuimelde op de glanzende vloer en rolde weg, terwijl de uil woedend krijste. De omstanders keken toe en een kaartjescontroleur schreeuwde: 'Wat moet dat in vredesnaam?'

'Ik kon het karretje niet meer houden,' hijgde Harry. Hij krabbelde overeind en drukte zijn hand tegen zijn zere ribben. Haastig raapte Ron de kooi van Hedwig op, die zo'n

kabaal maakte dat veel toeschouwers verontwaardigd over dieren mishandeling begonnen te mompelen.

'Waarom kunnen we er niet door?' siste Harry tegen Ron.
'Geen idee -'

Ron staarde verwilderd om zich heen. Er stonden nog steeds een stuk of tien mensen nieuwsgierig te kijken.

'Dadelijk missen we de trein!' fluisterde Ron. 'Ik snap niet waarom de poort niet opengaat...'

Met een wee gevoel in zijn maag staarde Harry naar de grote klok boven de perrons. Tien seconden... negen...

Hij zette zijn karretje voorzichtig tegen het hek en duwde uit alle macht, maar het massieve metaal bleef massief.

Drie seconden... twee seconden... één...

'Hij is vertrokken,' zei Ron, alsof hij het niet kon geloven. 'De trein is vertrokken. Stel dat pa en ma ons niet meer kunnen bereiken? Heb jij Dreuzelgeld bij je?'

Harry lachte vreugdeloos. 'Ik denk dat ik al zes jaar geen zakgeld meer heb gehad van de Duffelingen.'

Ron drukte zijn oor tegen het koude hek.

'Ik hoor niks,' zei hij gespannen. 'Wat nu? Ik heb geen idee hoe lang het zal duren voor pa en ma weer terug zijn.'

Ze keken om zich heen. Er stonden nog steeds mensen te staren, vooral door het aanhoudende gekrijs van Hedwig.

'Laten we bij de auto wachten,' zei Harry. 'We trekken te veel de aan-'

'Harry!' zei Ron, met glimmende ogen. 'De auto!' 'Wat is daarmee?'

'We kunnen met de auto naar Zweinstein vliegen!' 'Maar ik dacht -'

'We zitten hier vast, ja toch? En we moeten op school zien te komen, of niet soms? En zelfs minderjarige tovenaars mogen magie gebruiken als het echt een noodgeval is, onder paragraaf negentien of zo van de Wet op de Restrictie van huppeldepup...'

Harry's paniek sloeg om in opwindning.

'Weet je hoe je hem moet besturen?'

'Geen probleem,' zei Ron, die zijn karretje draaide zodat het naar de uitgang wees. 'Kom op, dan gaan we. Als we ons haasten, kunnen we de Zweinsteinexpres misschien volgen.'

Ze marcheerden tussen de nieuwsgierige Dreuzels door naar buiten en liepen naar het zijstraatje waar de oude Ford Anglia geparkeerd stond.

Ron maakte de reusachtige kofferbak open met een reeks tikjes van zijn toverstok. Ze hesen hun hutkoffers in de auto, zetten Hedwig op de achterbank en stapten in.

'Kijk 'ns of de kust veilig is,' zei Ron, die met nog een tikje van zijn stok de motor startte. Harry stak zijn hoofd uit het raampje: ietsje verderop, op de hoofdweg, passeerde een stroom van auto's, maar hun straat was uitgestorven.

'Niemand te zien,' zei hij.

Ron drukte op een piepklein zilveren knopje op het dashboard. De auto werd onzichtbaar - en zij ook. Harry voelde zijn stoel trillen, hoorde de motor en voelde zijn handen op zijn knieën en zijn bril op zijn neus, maar voor zover hij kon zien, bestond hij alleen nog uit twee ogen die een meter of wat boven de grond zweefden in een groezelige straat vol geparkeerde auto's.

'Laten we gaan,' zei Rons stem.

De grond en de gore gebouwen verdwenen in de diepte toen de auto opsteeg; een paar tellen later lag heel Londen onder hen uitgespreid, rokerig en flonkerend.

Op dat moment klonk er een ploppend geluidje en werden de auto, Harry en Ron weer zichtbaar.

'O jee,' zei Ron, terwijl hij op de Onzichtbaarheidsaanjager drukte. 'Hij is kaduuk -'

Ze mepten allebei op het knopje. De auto verdween, flikkerde en verscheen weer.

'Hou je vast!' riep Ron, terwijl hij plankgas gaf. Ze schoten recht omhoog naar de laaghangende, watterige wolken en plotseling werd het mistig en schemerig.

'Wat nu?' zei Harry, die met zijn ogen knipperde en naar de dichte wolkenmassa's keek die hen omringden.

'We moeten de trein vinden, om te zien welke kant hij uitgaat,' zei Ron.

'Daal dan eventjes - vlug -'

Ze lieten zich tot net onder het wolkendek zakken, keken reikhalzend om zich heen en tuurden naar de grond.

'Ik zie hem!' schreeuwde Harry. 'Daar - recht vooruit!'

De Zweinsteinexpres raasde als een vuurrode slang voort.

'Recht naar het noorden,' zei Ron, die op het kompas op het dashboard keek. 'Oké, dat moeten we gewoon om het halfuur even controleren. Hou je vast...' Ze vlogen omhoog door de wolken en schoten een minuut later de felle zon in.

Ze waren in een totaal andere wereld. De wielen van de auto scheerden over een pluizige zee van wolken en de hemel was felblauw onder een oogverblindend witte zon.

'Nu hoeven we alleen nog maar bang te zijn voor vliegtuigen,' zei Ron.

Ze keken elkaar aan en begonnen te schateren; het duurde lang voor ze uitgelachen waren.

Het was net een fabelachtige droom. Dit was de allerbeste manier om te reizen, dacht Harry; langs rafels en pieken van sneeuw witte wolken, in het warme, felle licht van de zon, met een grote zak toffees in het handschoenenkastje en met het vooruitzicht op de afgunstige blikken van Fred en George als ze soepeitjes en spectaculair landden op het uitgestrekte gazon voor het kasteel van Zweinstein.

Ze vlogen gestaag naar het noorden, maar controleerden regelmatig de koers van de trein. Steeds als ze even onder de wolken uitdoken, zagen ze een ander landschap. Ze lieten

Londen al snel achter zich en de keurige groene weiden buiten de stad maakten op hun beurt weer plaats voor weidse paarse heidevelden, dorpjes met piepkleine speelgoedkerkjes en een grote stad die krioelde van de auto's, als een stoet bontgekleurde mieren.

Verscheidene saaiere uren later moest Harry echter toegeven dat de lol er een beetje af was. Ze vergingen van de dorst na al die toffees, maar er was niets te drinken. Hij en Ron hadden hun truien uitgetrokken, maar Harry's T-shirt kleefde aan de rugleuning van zijn stoel en zijn bril gleed steeds naar het puntje van zijn zweterige neus. Hij lette al lang niet meer op de fantastische wolkenvormen en dacht alleen nog smachtend aan de trein die kilometers lager reed en waar je ijskoud pompoensap kon kopen van een karretje dat door een mollige heks werd voortgeduwd. Waarom hadden ze niet op perron 9 $\frac{3}{4}$ kunnen komen?

'Het kan nu toch niet ver meer zijn?' kraste Ron weer uren later, toen de zon begon te dalen en het wolkendek dieproze kleurde. 'Zullen we weer even naar de trein kijken?' Hij reed nog steeds onder hen en slingerde zich langs een besneeuwde berg. Onder de dichte wolken was het veel donkerder.

Ron gaf gas en stuurde de auto weer omhoog, maar op dat moment begon de motor te gieren.

Harry en Ron keken elkaar geschrokken aan.

'Ik denk dat hij alleen een beetje moe is,' zei Ron. 'Hij is nog

nooit zo ver geweest...'

Ze deden allebei alsof ze niet hoorden dat het gegier steeds luider werd. Het werd donker en er verschenen heldere sterren aan de hemel. Harry trok zijn trui weer aan en probeerde niet naar de ruitenwissers te kijken, die zwakjes heen en weer bewogen, alsof de auto wilde protesteren. 'Het is niet ver meer,' zei Ron, meer tegen de auto dan tegen Harry, 'niet zo ver meer.' Hij klopte nerveus op het dashboard. Toen ze een tijdje later opnieuw door de wolken doken, moesten ze ingespannen door het duister turen om ergens een herkenningspunt te kunnen vinden.

'Daar!' schreeuwde Harry, en Ron en Hedwig maakten een sprongetje van schrik. 'Recht vooruit!'

Afgetekend tegen de donkere horizon, hoog op de rotswand boven het meer, zagen ze de vele torens en torentjes van het kasteel van Zweinstein. De auto was steeds langzamer gaan vliegen en begon nu ook te trillen. 'Vooruit,' zei Ron smekend en hij schudde even aan het stuur. 'We zijn er bijna, kom op -' De motor kreunde en dunne sliertjes stoom spoten onder de motorkap vandaan. Harry merkte dat hij zich krampachtig aan de rand van zijn stoel vastklampte terwijl ze naar het meer vlogen.

De auto schommelde angstaanjagend heen en weer. Harry keek uit het raampje en zag, meer dan een kilometer lager, het donkere, gladde, spiegelende water. De knokkels van

Rons handen die het stuur omklemden waren wit. De auto wiebelde opnieuw.

'Kom op,' mompelde Ron.

Ze vlogen boven het meer... recht vooruit zagen ze het kasteel... Ron gaf gas...

Een harde knal, een gesputter en de motor viel uit. 'Oh-o,' zei Ron na een korte stilte.

De neus van de auto zakte omlaag. Ze begonnen te vallen, sneller en sneller, en raasden recht op de kasteelmuur af.

'Neeeee!' gilde Ron. Hij gaf een ruk aan het stuur en ze misten de zwarte stenen op een haartje; de auto maakte een grote boog, scheerde over de donkere kassen en de moestuin en zette koers naar de inktzwarte gazons, terwijl hij alsmaar hoogte verloor.

Ron liet het stuur los en haalde zijn toverstaf uit zijn achterzak. 'STOP! STOP!' schreeuwde hij en hij roffelde op het dashboard en de voorruit, maar ze vielen nog steeds. De grond kwam razendsnel op hen af... 'PAS OP VOOR DIE BOOM!' brulde Harry. Hij probeerde het stuur te grijpen, maar hij was te laat -KADENG! Met een oorverdovende knal van metaal op hout ramden ze de dikke boomstam en smakten tegen de grond.

Grote stoomwolken kolkten onder de verkreukelde motorkap uit; Hedwig krijste van angst; Harry had een buil zo groot als een golfbal op zijn hoofd, waarmee hij tegen de

voorrui was geslagen en naast zich hoorde hij Ron zacht en wanhopig kreunen.

Je hebt toch niks?' vroeg Harry ongerust.

'M'n toverstok,' zei Ron met trillende stem. 'Moet je m'n toverstok zien.'

Hij was bijna doormidden gebroken; de punt bengelde slap aan een paar dunne splintertjes.

Harry wilde zeggen dat ze de stok op school vast wel konden repareren, maar kreeg daar de kans niet voor, want er dreunde iets tegen de zijkant van de auto met de kracht van een dulle stier. Hij werd tegen Ron aan gesmeten en tegelijkertijd beukte er ook iets zwaars op het dak.

'Wat krijgen we -?'

Ron snakte naar adem en staarde door de voorruit en Harry zag een tak die zo dik was als een python op de auto slaan. De boom waar ze tegenaan geknald waren viel hen aan. De stam was bijna dubbelgebogen en knoestige takken mepten op elk stukje auto dat ze maar bereiken konden.

'Aaaah!' schreeuwde Ron toen een andere kronkelige tak een grote deuk in het portier sloeg; de voorruit trilde onder een spervuur van klappen van knokkelachtige twijgen en een tak met de afmetingen van een stormram dreunde woedend op het dak, dat op het punt stond te bezwijken.

'Rennen!' schreeuwde Ron, die zijn volle gewicht tegen het portier gooide, maar een tel later werd hij op Harry's schoot

geworpen door een venijnige rechtse hoek van een andere tak.

'We zijn er geweest!' kreunde hij toen het dak indeukte, maar plotseling voelden ze de vloer van de auto trillen - de motor was weer gestart.

'Achteruit!' gilde Harry en de auto schoot weg bij de boom, die hen nog steeds probeerde te raken; ze hoorden zijn wortels kraken, alsof hij zichzelf uit de grond wilde hijsen en zijn takken maaiden wild, ook al waren ze nu buiten bereik.

'Dat scheelde niks!' zei Ron. 'Goed gedaan, auto.'

De auto was echter aan het eind van zijn Latijn. Met twee korte knallen vlogen de deuren open; Harry voelde zijn stoel kantelen en voor hij het wist, lag hij languit op de vochtige grond. Aan het luide gebonk te horen wierp de auto ook hun bagage uit zijn kofferbak; Hedwigs kooi zeilde door de lucht en sprong open. Met een woedend gekras vloog ze het deurtje uit en wiekte haastig naar het kasteel, zonder zelfs maar achterom te kijken. De auto hotste rokend en stomend en vol deuken en krassen weg door het duister, met nijdig gloeiende achterlichten.

'Kom terug!' schreeuwde Ron en hij zwaaide met zijn kapotte toverstok. 'Pa vermoordt me!'

Maar met één laatste, afkeurende snuif van zijn uitlaat verdween de auto in de nacht.

'Dat hebben wij weer!' zei Ron neerslachtig, terwijl hij zich

bukte om Schurfie de rat op te rapen. 'Van alle bomen waar we tegenop hadden kunnen botsen, moesten wij er zo nodig eentje kiezen die terugslaat.' Hij keek over zijn schouder naar de stokoude boom, die nog steeds dreigend met zijn takken zwiepte. 'Kom op,' zei Harry vermoeid. 'Laten we naar de school gaan...' Het was niet bepaald de triomfantelijke entree die ze zich hadden voorgesteld. Stijf, verkleumd en vol blauwe plekken grepen ze de handvatten van hun hutkoffers en sleepten ze over de met gras begroeide helling naar de enorme eiken voordeuren. 'Volgens mij is het feestmaal al begonnen,' zei Ron, die zijn koffer onder aan het bordes liet neerploffen en naar een helder verlicht raam sloop om te kijken. 'Hé, Harry, moet je zien - ze zijn met Sorteren bezig!' Harry liep haastig naar hem toe en gluurde samen met Ron door het raam van de Grote Zaal.

Ontelbare kaarsen zweefden boven vier lange, overvolle tafels, zodat de gouden borden en bekers schitterden. Aan het behekste plafond, dat zoals altijd de buitenlucht weerspiegelde, flonkerden talloze sterren.

Door een woud van puntige zwarte Zweinsteinhoeden zag Harry een lange rij angstige eerstejaars de zaal binnenschuifelen. Ginny was er ook bij en viel meteen op door haar knalrode Wemelhaar. Ondertussen plaatste professor Anderling, een heks met een bril en een knotje, de befaamde Sorteelhoed van Zweinstein op een krukje

tegenover de nieuwelingen.

Elk jaar verdeelde die oude, gerafelde, vuile, verstelde hoed de nieuwe leerlingen over de vier afdelingen van Zweinstein (Griffoendor, Huffelpuf, Ravenklauw en Zwadderich). Harry kon zich nog goed herinneren hoe hij hem een jaar geleden had opgezet en stijf van de zenuwen had gewacht tot de hoed zijn beslissing in zijn oor zou fluisteren. Een paar gruwelijke tellen lang was hij bang geweest dat de hoed hem in zou delen bij Zwadderich, de afdeling die meer duistere heksen en tovenaars had voortgebracht dan welke andere ook -maar uiteindelijk was hij in Griffoendor terechtgekomen, samen met Ron, Hermelien en de rest van de Wemels. Vorig jaar had Griffoendor, mede door toedoen van Ron en Harry, het Afdelingskampioenschap gewonnen en Zwadderich voor het eerst in zeven jaar verslagen.

Een klein ventje met muiskleurig haar was naar voren geroepen om de Sorteelhoed op te zetten. Harry's blik dwaalde van het jochie naar de Oppertafel, waar professor Perkamentus, het schoolhoofd, de ceremonie gadesloeg. Zijn lange, zilvergrijze baard en halve-maans-brilletje glinsterden in het kaarslicht. Een paar stoelen verderop zat Gladianus Smalhart, in een aquamarijnkleurig gewaad en helemaal aan het eind van de tafel zat Hagrid, die grote slokken uit zijn beker nam.

'Wacht eens even,' mompelde Harry tegen Ron. 'Ik zie een

lege plaats aan de Oppertafel... Waar is Sneep?'

Professor Severus Sneep was veruit Harry's minst favoriete leraar, net zoals Harry Sneeps minst favoriete leerling was. Sneep, die Toverdranken doceerde, was hatelijk en sarcastisch en niemand kon hem uitstaan, behalve de leerlingen van zijn eigen afdeling (Zwadderich).

'Misschien is hij ziek!' zei Ron hoopvol.

'Of misschien is hij opgestapt, omdat hij alweer geen leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten is geworden!' zei Harry.

'Of misschien is hij ontslagen!' zei Ron enthousiast. 'Tenslotte kan niemand hem luchten of zien -'

'Of misschien wil hij gewoon graag weten waarom jullie niet met de schooltrein gearriveerd zijn,' zei een ijzige stem.

Harry draaide zich om. Daar, met een zwart gewaad dat wapperde in de kille wind, stond Severus Sneep. Hij was mager, met een tanige huid, een kromme neus en vettig zwart haar tot op zijn schouders en aan de manier waarop hij glimlachte zag Harry direct dat hij en Ron heel diep in de puree zaten.

'Kom mee,' zei Sneep.

Harry en Ron, die elkaar niet eens aan durfden te kijken, volgden Sneep het bordes op en de reusachtige, galmende hal in, die verlicht werd door flakkerende toortsen. Uit de Grote Zaal kwamen verrukkelijke etensgeuren aandrijven, maar Sneep liet de warmte en het licht achter zich en nam

hen mee naar een smalle stenen trap die naar de kerkers leidde.

Halverwege de kille gang deed hij een deur open en wees. 'Naar binnen!'

Huiverend gingen ze Sneeps kantoor binnen. Op planken aan de beschaduwde muren stonden grote glazen potten waarin allerlei weerzinwekkende dingen dreven die Harry op dat moment liever niet thuis wilde brengen. De open haard was leeg en donker. Sneep deed de deur dicht en keek hen aan.

'Wel, wel, wel,' zei hij zacht, 'dus de trein is niet goed genoeg voor de beroemde Harry Potter en zijn trouwe maatje Wemel. jullie wilden graag een vliegende start, neem ik aan?'

'Nee, meneer, het kwam door het hek op het station. We -'

'Stil!' zei Sneep ijzig. 'Wat hebben jullie met die auto gedaan?'

Ron slikte moeizaam. Het was niet de eerste keer dat Sneep de indruk gaf dat hij gedachten kon lezen, maar een tel later vouwde Sneep de Avondprofeet open en werd het mysterie opgelost.

Jullie zijn gezien!' siste hij en hij wees op een grote kop: **VLIEGENDE AUTO VERBIJSTERT DREUZELS**. Hij begon hardop voor te lezen. 'Twee Dreuzels in Londen, die er vast van overtuigd waren dat ze een oude auto over het hoofdpостkantoor hadden zien vliegen... Rond het middaguur zag mevrouw Betty Beuzel uit Norfolk, die bezig was de was

op te hangen... De heer Angus Smurry uit Schotland meldde aan de politie... in totaal zo'n zes of zeven Dreuzels. Ik geloof dat je vader op de Afdeling Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen werkt?' zei hij, met een blik op Ron en een nog onaangename glimlach. 'Wat erg nou toch... z'n bloedeigen zoon...'

Harry had het gevoel alsof hij een dreun in zijn maag had gekregen van een van de grotere takken van de dolle boom. Als ze erachter kwamen dat meneer Wemel de auto had behekst... daar had hij totaal niet aan gedacht... 'Toen ik het park doorzocht, zag ik dat er ernstige schade is toegebracht aan een kostbare Beukwilg,' vervolgde Sneep.

'Die boom heeft ons erger beschadigd dan wij hem -' flapte Ron eruit.

'Stil!' snauwde Sneep opnieuw. 'Tot mijn grote spijt behoren jullie niet tot mijn afdeling en is de beslissing om jullie van school te sturen niet aan mij. Ik ga nu de mensen halen die dat genoeg wel mogen smaken. Jullie wachten hier.'

Harry en Ron starden elkaar met doodsbleke gezichten aan. Harry had helemaal geen honger meer. Hij voelde zich kotsmisselijk. Hij probeerde niet naar een groot, slijmerig ding te kijken dat op de plank achter Sneeps bureau in een groene vloeistof dreef. Als Sneep professor Anderling was gaan halen, het hoofd van Griffoendor, waren ze niet beter af. Ze was dan misschien rechtvaardiger dan Sneep, maar ook

heel erg streng.

Tien minuten later kwam Sneept terug, inderdaad vergezeld door professor Anderling. Harry had al een paar keer een woedende professor Anderling meegemaakt, maar óf hij was vergeten hoe dun haar lippen dan konden worden, óf ze was nog nooit zo kwaad geweest. Zodra ze binnenkwam hief ze haar toverstaf op. Harry en Ron deinsden achteruit, maar ze richtte haar staf alleen op de lege haard, waarin plotseling vlammen oplaaiden.

'Zitten,' zei ze en ze schuifelden naar stoelen bij de haard.

'Leg uit,' voegde ze er met dreigend fonkelende brillenglazen aan toe.

Ron begon te vertellen, te beginnen met het hek dat hen niet wilde laten passeren.

'Dus we hadden geen keus, professor. We konden de trein niet halen.'

'Waarom hebben jullie niet gewoon een brief gestuurd per uil? Ik geloof dat jij een uil hebt,' zei professor Anderling koeltjes tegen Harry. Harry staarde haar met open mond aan. Nu ze het gezegd had, leek het zo voor de hand te liggen. 'Ik - ik dacht er niet bij na -' 'Dat,' zei professor Anderling, 'is duidelijk.' Er werd geklopt en Sneept, die vrolijker keek dan ze hem ooit hadden zien doen, deed open. Het schoolhoofd, professor Perkamentus, stond voor de deur. Harry's hele lichaam verstijfde. Perkamentus keek ongewoon ernstig. Hij

staarde hen aan over zijn lange, kromme neus en Harry wenste plotseling vurig dat hij en Ron nog steeds werden afgeranseld door de Beukwilg.

Er viel een lange stilte en toen zei Perkamentus: 'Leg alsjeblieft uit waarom jullie dit gedaan hebben.'

Het zou beter zijn geweest als hij woedend was geworden. Harry kon de teleurstelling in zijn stem niet verdragen. Om de een of andere reden kon hij Perkamentus niet aankijken en sprak hij tegen zijn knieën. Hij vertelde het schoolhoofd alles, behalve dat de behekste auto van meneer Wemel was en hij gaf de indruk dat hij en Ron toevallig een vliegende auto voor het station hadden zien staan. Hij wist dat Perkamentus die smoes onmiddellijk zou doorzien, maar het schoolhoofd stelde geen vragen over de auto. Toen Harry was uitgesproken, bleef hij hen aanstaren door zijn brilletje.

'Laten we onze spullen maar gaan halen,' zei Ron op hopeloze toon.

'Waar heb je het over, Wemel?' blafte professor Anderling. 'Nou, we worden toch van school gestuurd?' zei Ron. Harry keek snel even naar Perkamentus.

'Vandaag nog niet, meneer Wemel,' zei Perkamentus. 'Maar ik wil wel benadrukken dat jullie een ernstig vergrijp hebben begaan. Ik schrijf vanavond nog een brief aan jullie familie en als jullie hierna nog iets uithalen, zal ik gedwongen zijn jullie inderdaad van school te sturen.'

Sneep keek alsof zijn verjaardag plotseling was afgelast. Hij schraapte zijn keel en zei: 'Professor Perkamentus, deze jongens hebben de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen aan hun laars gelapt en ernstige schade toegebracht aan een oude, zeldzame boom... het lijkt me dat dergelijke overtredingen...'

'Het is de taak van professor Anderling om een straf te bepalen, Severus,' zei Perkamentus kalm. 'Ze behoren tot haar afdeling en vallen onder haar verantwoordelijkheid.' Hij wendde zich tot professor Anderling. ik ga terug naar de zaal, Minerva. Ik moet nog wat mededelingen doen. Kom, Severus, ik heb een verrukkelijke custardtaart gezien die ik graag wil proeven.'

Met een blik vol puur venijn op Harry en Ron liet Sneep zich meevoeren. De jongens bleven achter in het kantoortje met professor Anderling, die hen nog steeds aanstaarde als een woedende arend.

'Ik zou maar naar de ziekenzaal gaan als ik jou was, Wemel. Je bloedt.'

'Niet erg,' zei Ron, die haastig de snee boven zijn oog afveegde met zijn mouw. 'Professor, ik wilde graag zien hoe m'n zusje Gesorteerd werd -' 'De Sorteerceremonie is afgelopen,' zei professor Anderling. 'Je zus zit ook bij Griffoendor.' 'Mooi zo,' zei Ron. 'En over Griffoendor gesproken -' zei professor Anderling, maar Harry viel haar in

de rede: 'Professor, toen we die auto leenden was het schooljaar nog niet begonnen en dus - en dus zou Griffoendor eigenlijk geen puntenaftrek moeten krijgen, nietwaar?' besloot hij met een nerveuze blik. Professor Anderling keek hem doordringend aan, maar Harry wist zeker dat ze bijna geglimlacht had. Haar lippen waren in elk geval minder dun. 'Ik zal geen punten aftrekken van Griffoendor,' zei ze en er viel een pak van Harry's hart. 'Maar jullie krijgen wel allebei straf.'

Het was beter dan Harry verwacht had. Dat Perkamentus een brief zou schrijven aan de Duffelingen gaf niets. Harry wist maar al te goed dat ze alleen maar teleurgesteld zouden zijn dat de Beukwilg hem niet platgeslagen had.

Professor Anderling hief haar toverstaf weer op en wees op Sneeps bureau. Met een ploppend geluidje verschenen er twee zilveren bekers, een kruik ijskoud pompoensap en een groot bord sandwiches.

Jullie eten hier en gaan dan regelrecht naar jullie slaapzaal,' zei ze. ik moet nu ook terug naar het feest.'

Toen ze de deur achter zich had dichtgedaan, floot Ron lang en zacht.

'Ik dacht dat we het konden schudden,' zei hij en hij greep een sandwich.

'Ik ook,' zei Harry, die er ook een pakte.

'Maar toch blijf ik erbij dat we ontzettende pech hebben

gehad,' zei Ron onduidelijk, met zijn mond vol kip en ham. 'Fred en George hebben wel vijf of zes keer met die auto gevlogen en zijn nog nooit door één Dreuzel gezien.' Hij slikte en nam nog een reusachtige hap. 'En waarom konden we niet door dat dranghek?' Harry haalde zijn schouders op. 'We moeten van nu af aan goed op onze tellen passen,' zei hij en hij nam dankbaar een grote slok pompoensap. 'Ik wou dat we ook naar het feestmaal mochten gaan...' 'Ze wilde niet dat we zouden opscheppen,' zei Ron wijs. 'Andere mensen mogen niet het idee krijgen dat het wel oké is om met een vliegende auto te arriveren.'

Toen ze genoeg hadden gegeten (het bord vulde zichzelf steeds weer) stonden ze op, verlieten het kantoortje en volgden de vertrouwde route naar de toren van Griffoendor. Het was stil in het kasteel; blijkbaar was het feestmaal afgelopen. Ze liepen langs mompelende portretten en krakende harnassen en klommen smalle stenen trappen op tot ze eindelijk bij de gang waren waar de geheime ingang van de toren van Griffoendor schuilging achter het schilderij van een moddervette vrouw met een roze zijden jurk.

'Wachtwoord?' zei ze toen ze aan kwamen lopen.

'Eh -' zei Harry.

Ze wisten het nieuwe wachtwoord nog niet omdat ze nog geen klassenoudste van Griffoendor hadden gezien, maar vrijwel onmiddellijk arriveerde er hulp; ze hoorden haastige

voetstappen en toen ze zich omdraaiden, kwam Hermelien aanhollen.

'Dus daar zijn jullie! Waar waren jullie toch? Er gaan de meest idiote geruchten - iemand zei dat jullie van school waren gestuurd omdat jullie waren neergestort met een vliegende auto.'

'Nou, we zijn niet van school gestuurd,' stelde Harry haar gerust.

'Je wilt toch niet zeggen dat jullie inderdaad naar school zijn gevlogen?' zei Hermelien bijna net zo streng als professor Anderling.

'Geen gepreek, graag,' zei Ron ongeduldig. 'Zeg liever wat het nieuwe wachtwoord is.'

'Het wachtwoord is "knorhaan", maar daar gaat het niet om -' zei Hermelien.

Haar woorden werden afgekapt doordat het portret van de dikke dame openzwaaide en er een stormachtig applaus losbarstte. Zo te zien was heel Griffoendor nog op en samengepakt in de ronde leerlingenkamer. Mensen stonden op de scheve tafeltjes en vormeloze fauteuils te wachten tot ze zouden arriveren en armen reikten door het portretgat en hesen Harry en Ron naar binnen. Hermelien moest in haar eentje achter hen aan klauteren.

'Briljant!' riep Leo Jordaen. 'Perfect! Wat een entree! Met een auto tegen de Beukwilg vliegen! Daar wordt over tien jaar nog

over gepraat!

'Meesterlijk,' zei een vijfdejaars die Harry nog nooit eerder had gesproken; iemand anders klopte hem op de rug, alsof hij een marathon had gewonnen. Fred en George wrongen zich door de menigte en zeiden in koor: 'Waarom hebben jullie ons niet terug laten komen?' Ron had een kop als vuur en grijsde opgelaten, maar Harry zag één persoon die heel wat minder blij leek. Boven de hoofden van een stel opgewonden eerstejaars zag hij Percy, die blijkbaar bij hen in de buurt probeerde te komen om hen eens goed de les te lezen. Harry gaf Ron een por en knikte naar Percy. Ron begreep de hint meteen.

'We gaan maar eens naar boven - we zijn een beetje moe,' zei hij en ze baanden zich een weg naar de deur aan de andere kant van de kamer, die naar een wenteltrap en de slaapzalen leidde.

'Welterusten!' riep Harry over zijn schouder tegen Hermelien, die even afkeurend keek als Percy.

Terwijl handen nog steeds op hun schouders sloegen wisten ze eindelijk de andere kant van de leerlingenkamer en de rust van de wenteltrap te bereiken. Ze liepen haastig de trap op, helemaal tot boven in de toren en de deur van hun oude slaapzaal, waar nu een bordje met Tweedejaars op hing. Ze gingen de vertrouwde ronde kamer binnen, met zijn vijf hemelbedden met rode fluwelen gordijnen en hoge, smalle

raampjes. Hun hutkoffers waren al naar boven gebracht en stonden aan het voeteneinde van hun bed.

Ron grijnsde schuldbewust tegen Harry.

'Ik weet dat ik daar eigenlijk niet van mocht genieten, maar -'

De deur van de slaapzaal vloog open en de andere tweedejaars van Griffoendor kwamen binnen: Simon Filister, Daan Tomas en Marcel Lubbermans.

'Ongelooflijk!' zei Simon, met een grijns van oor tot oor.

'Cool,' zei Daan.

'Te gek,' zei Marcel vol ontzag.

Harry kon het niet helpen. Hij grijnsde ook.

Hoofdstuk 6

Gladianus Smalhart

De volgende dag viel er echter bitter weinig te grijnzen voor Harry. Het begon al aan het ontbijt en werd alleen maar erger. De lange tafels in de Grote Zaal, waaraan de vier afdelingen aten, waren afgeladen met kommen havermout, schalen bakharing, stapels toast en bergen eieren met spek, onder het betoverde plafond dat die ochtend dof en grijsbewolkt was.

Harry en Ron gingen aan de tafel van Griffioendor zitten, naast Hermelien, die haar exemplaar van Vakanties met Vampiers opengeslagen tegen de melkkan had gezet. Aan haar nogal stijve: 'Morgen,' hoorde Harry dat ze nog steeds boos was om hun vliegende entree, maar Marcel Lubbermans groette hen vrolijk. Marcel had een rond gezicht, het slechtste geheugen dat Harry ooit had meegemaakt en een uitgesproken talent voor ongelukken.

'De post komt zo - ik denk dat oma een paar dingen nastuurt die ik vergeten ben.'

Harry had net zijn eerste hap havermout genomen toen er inderdaad een geruis klonk boven zijn hoofd en wel honderd

uilen de zaal binnenvlogen, die door de ruimte cirkelden en brieven en pakjes bij de opgewonden pratende leerlingen lieten neervallen. Een groot, bobbelig pak stuitte van Marcells hoofd en een tel later viel er een grijs ding in Hermeliens melkkan, zodat iedereen met melk en veren werd bespat.

'Egidius!' zei Ron, en hij trok de verfromfaaide uil aan zijn poten uit de melk. Egidius plofte bewusteloos op tafel neer, met zijn poten in de lucht en een natte rode envelop in zijn snavel.

'O nee -' zei Ron geschrokken.

'Maak je niet ongerust, hij leeft nog,' zei Hermelien, die zachtjes met haar vinger tegen Egidius duwde. 'Dat is het niet - het is dat.'

Ron wees op de rode envelop. Harry vond hem er heel gewoon uitzien, maar Ron en Marcel staarden ernaar alsof hij elk moment kon ontploffen.

'Wat is er?' vroeg Harry.

'Ze - ze heeft een Brulbrief gestuurd,' zei Ron zwakjes.

'Ik zou hem maar openmaken als ik jou was, Ron,' fluisterde Marcel schuchter. 'Als je dat niet doet, wordt het alleen maar erger. Oma heeft me er ook 'ns een gestuurd en die maakte ik toen niet open en -' hij slikte moeizaam, 'dat was echt vreselijk.' Harry keek van hun angstige, strakke gezichten naar de rode envelop.

'Wat is een Brulbrief?' zei hij, maar Ron had alleen aandacht

voor de brief, waarvan de hoeken nu zachtjes begonnen te roken.

'Maak nou maar open,' drong Marcel aan. 'Dan is het binnen een paar minuten voorbij...'

Ron stak een trillende hand uit, trok de envelop voorzichtig uit de snavel van Egidius en scheurde hem open. Marcel stopte zijn vingers in zijn oren en een fractie van een seconde later besefte Harry waarom. Even dacht hij dat de brief werkelijk ontploft was; er daverde zo'n orkaan van geluid door de enorme zaal dat het stof van het plafond viel.

'... DE AUTO STELEN! HET ZOU ME NIKS VERBAASD HEBBEN ALS JE VAN SCHOOL WAS GESTUURD! WACHT MAAR TOT IK JE TE PAKKEN KRIJG, JE STOND ER NATUURLIJK GEEN SECONDE BIJ STIL WAT JE VADER EN IK ZOUDEN DOORMAKEN TOEN WE ZAGEN DAT HIJ WEG WAS...'

Het geschreeuw van mevrouw Wemel, honderd keer harder dan normaal, weerkaatste oorverdovend tussen de stenen muren, zodat de borden en lepels rammelden. Overal draaiden mensen zich om, om te zien wie de Brulbrief gekregen had. Ron zakte zo diep onderuit in zijn stoel dat alleen zijn vuurrode voorhoofd nog te zien was.

'... GISTERAVOND EEN BRIEF VAN PERKAMENTUS. IK DACHT DAT JE VADER DOOR DE GROND ZOU

GAAN VAN SCHAAMTE! ZO HEBBEN WE JE NIET OPGEVOED, JIJ EN HARRY HADDEN WEL KUNNEN VERONGELUKKEN...'

Harry had zich al afgevraagd wanneer zijn naam genoemd zou worden en hij deed zijn uiterste best om de indruk te geven dat hij de stem die zijn trommelvliezen teisterde niet kon horen.

'ECHT WOEDEND! ER KOMT EEN OFFICIEEL ONDERZOEK NAAR JE VADER, DAT IS ALLEMAAL JOUW SCHULD EN ALS JE NOG EEN KEER OVER DE SCHREEF GAAT HALEN WE JE DIRECT VAN SCHOOL!'

Er viel een galmende stilte. De rode envelop, die uit Rons krachteloze hand was gevallen, vatte vlam en krulde op tot een hoopje as. Harry en Ron bleven verbijsterd voor zich uitstaren, alsof ze overspoeld waren door een vloedgolf. Een paar mensen lachten en geleidelijk begon er weer geroezemoes te klinken.

Hermelien sloeg Vakanties met Vampiers dicht en keek naar Rons kruin.

'Nou, Ron, ik weet niet wat je verwacht had, maar -' 'Zeg niet dat ik het verdiend heb!' snauwde Ron. Harry duwde zijn havermout weg, geplaagd door gewetenswroeging. Er kwam een officieel onderzoek naar meneer Wemel. Na alles wat hij en mevrouw Wemel van de zomer voor hem gedaan

hadden...

Maar hij had geen tijd om daar lang bij stil te staan; professor Anderling liep langs de tafel van Griffioendor en deelde lesroosters uit. Harry keek op het zijne en zag dat ze eerst een blokuur Kruidenkunde hadden met Huffelpuf.

Harry, Ron en Hermelien gingen naar buiten en liepen door de moestuin naar de kassen waar magische planten werden gekweekt. De Brulbrief had in elk geval één positief effect gehad: Hermelien vond blijkbaar dat ze genoeg gestraft waren en deed weer normaal.

De rest van de leerlingen stond buiten bij de kassen al te wachten op professor Stronk. Harry, Ron en Hermelien hadden zich net bij de anderen gevoegd toen ze met grote passen aan kwam lopen, samen met Gladianus Smalhart. Professor Stronk had een hoop verband in haar armen en Harry keek schuldbewust naar de Beukwilg in de verte, die diverse takken in mitella's had.

Professor Stronk was klein en gedrongen, met een verstelde hoed op haar loshangende haar; meestal kleefden er grote stukken modder aan haar gewaden en tante Petunia zou bij het zien van haar nagels subiet van haar stokje zijn gegaan. Gladianus Smalhart, daarentegen, was onberispelijk gekleed, in een golvend turkooizen gewaad. Zijn goudblonde haar glansde onder een zwierige, turkoois-blauwe hoed met gouden stiksels.

'Hallo allemaal!' riep Smalhart en hij trakteerde de leerlingen op een brede glimlach. 'Ik liet professor Stronk net even zien hoe je een beschadigde Beukwilg moet behandelen! Niet dat ik de indruk wil geven dat ik meer weet van Kruidenkunde dan zij, maar op mijn vele, verre reizen ben ik zo veel exotische planten tegengekomen...' Kas Drie vandaag, jongens!' zei professor Stronk nogal nors. Ze leek niet haar normale, opgewekte zelf.

Er werd opgewonden gemompeld. Het eerste jaar hadden ze alleen in Kas Een gewerkt - in Kas Drie groeiden veel interessantere en gevaarlijkere planten. Professor Stronk pakte een grote sleutel die aan haar riem hing en maakte de deur open. Harry rook vochtige aarde en mest, vermengd met de zware geur van de reusachtige, schermvormige bloemen die van het plafond omlaag hingen. Hij wilde Ron en Hermelien volgen, maar Smalhart stak zijn hand uit.

'Harry! Ik wilde je even spreken - u vindt het toch niet erg als hij een paar minuutjes te laat komt, professor Stronk?'

Aan haar nijldige blik te zien vond professor Stronk dat wel degelijk erg, maar Smalhart zei: 'Mooi zo,' en deed de deur van de kas voor haar neus dicht.

'Harry,' zei Smalhart hoofdschuddend en zijn grote witte tanden blikkerden in de zon. 'Harry, Harry, Harry.'

Harry was volslagen verbijsterd en zei niets.

'Toen ik het hoorde - afijn, uiteraard is het allemaal mijn

schuld. Ik kon mezelf wel voor m'n kop slaan.'

Harry had geen idee waar hij het over had en wilde dat net zeggen toen Smalhart vervolgde: ik ben zelden zó geschokt geweest. Met een vliegende auto naar Zweinstein komen! Natuurlijk snapte ik direct waarom je dat gedaan had. Je hoeft geen genie te zijn om dat te begrijpen. O, Harry, Harry, Harry.'

Het was opvallend dat, zelfs als hij niet glimlachte, al die hagelwitte tanden toch heel duidelijk zichtbaar waren.

'Ik heb je aan de publiciteit laten ruiken, hè?' zei Smalhart. 'Ik heb je besmet met het virus. Nadat je samen met mij in de krant had gestaan, wist je niet hoe snel je weer op de voorpagina moest komen.'

'O - nee echt, professor, ik -'

'Harry, Harry, Harry!' zei Smalhart, die Harry stevig bij zijn schouders greep, 'ik begrijp het. Natuurlijk wilde je meer, na die eerste kennismaking - en ik neem het mezelf kwalijk dat ik je die gegeven heb, want ik had kunnen weten dat het naar je hoofd zou stijgen - maar hoor eens even, jongeman, als je wilt opvallen moet je niet direct beginnen met rondvliegen in auto's! Gewoon even normaal doen, ja? Er is tijd genoeg voor dat soort fratsen als je ouder bent. Ja, ja, ik weet wat je denkt! "Hij heeft mooi praten. Tenslotte is hij een internationaal befaamde tovenaars!" Klopt, Harry, maar toen ik twaalf was, was ik net zo onbekend als jij. Nog ietsje onbekender, denk ik

zelfs! Ik bedoel, van jou hebben de nodige mensen gehoord, nietwaar? Al dat gedoe met Hij Die Niet Genoemd Mag Worden!' Hij keek even naar het bliksemvormige litteken op Harry's voorhoofd. 'Ik weet ook wel dat dat niet opweegt tegen vijf keer op rij door Heks & Haard uitgeroepen te worden tot Tovenaar met de Charmantste Glimlach, zoals ik - maar het is een begin, Harry, het is een begin.'

En na een laatste, vette knipoog liep hij weg. Harry bleef een paar tellen versuft voor zich uitstaren, tot hij beseftte dat hij eigenlijk in de kas hoorde te zijn. Hij deed de deur open en glipte naar binnen.

Professor Stronk stond in het midden van de kas, achter een tafel op schragen waarop zo'n twintig verschillend gekleurde paren oorwarmers lagen. Toen Harry zijn plaatsje tussen Ron en Hermelien had ingenomen zei professor Stronk: 'Vandaag gaan we Mandragora's verpotten. Wie kan me iets vertellen over de eigenschappen van de Mandragora?'

Tot niemands verbazing schoot de hand van Hermelien omhoog.

'Mandragora, oftewel alruinwortel, is een krachtig geneesmiddel,' zei Hermelien, die zoals gewoonlijk de indruk maakte dat ze haar schoolboeken had ingeslikt. 'Het wordt gebruikt om mensen die zijn vervloekt of gedaanteveranderingen hebben ondergaan in hun oorspronkelijke staat terug te brengen.'

'Uitstekend. Tien punten voor Griffoendor,' zei professor Stronk. 'Mandragora is een essentieel onderdeel van de meeste tegengiften, maar aan de andere kant is het ook bijzonder gevaarlijk. Weet iemand waarom?'

Hermeliens hand schoot zo snel omhoog dat ze Harry's bril haast van zijn neus sloeg.

'De kreet van de Mandragora kan dodelijk zijn,' zei ze prompt.

'Precies. Nog tien punten,' zei professor Stronk. 'De Mandragora's die we hier hebben, zijn heel jong.'

Ze wees op een rij diepe bakken en iedereen schuifelde naar voren om te kijken. Er groeiden zo'n honderd plukkerige, paarsgroene plantjes in rijtjes. Harry vond ze er heel gewoon uitzien en had geen idee wat Hermelien bedoelde met de 'kreet' van de Mandragora.

'Neem allemaal een paar oorwarmers,' zei professor Stronk.

Iedereen verdrong zich rond de tafel in de haast om een paar te grijpen dat niet roze en pluizig was.

'Als ik zeg dat jullie ze op moeten doen, zorg dan dat jullie oren geheel bedekt zijn,' zei professor Stronk. 'Als het veilig is om ze weer af te doen, steek ik mijn duim op. Oké - oorwarmers op.'

Harry klemde de oorwarmers over zijn oren. Er drong geen enkel geluid doorheen. Professor Stronk zette een roze, pluizig exemplaar op, rolde de mouwen van haar gewaad op,

greep een van de plukkerige plantjes en trok er stevig aan. Harry slaakte een kreetje van verbazing dat niemand hoorde. In plaats van wortels schoot er een kleine, modderige en ongelooflijk lelijke baby uit de aarde omhoog. De bladeren groeiden uit zijn kruin, hij had een groenachtige, gevlekte huid en hij schreeuwde duidelijk de longen uit zijn lijf. Professor Stronk pakte een grote pot van onder de tafel, stopte de Mandragora erin en begroef hem in vochtige, donkere compost, tot alleen het plukje bladeren nog zichtbaar was. Ze sloeg haar handen af, stak haar duim op en deed haar oorwarmers af.

'Onze Mandragora's zijn maar zaailingen en hun kreten zijn nog niet dodelijk,' zei ze kalm, alsof ze niets opwindenders had gedaan dan de begonia's water geven. 'Je raakt er echter wel een paar uur door buiten westen en omdat vast niemand de eerste schooldag wil missen, raad ik jullie aan om je oorwarmers goed op te houden als jullie werken. Als de les voorbij is, laat ik dat wel weten. Oké, vier leerlingen per bak - daar staat een voorraad potten - in die zakken zit compost - en pas op voor het Langdradig Weekblad, dat is slaapverwekkend.'

Ze gaf een plant met saaie, slappe bladeren een tik, waardoor die snel de lange draden introk die stiekem omhoog waren gekropen naar haar schouder.

Harry, Ron en Hermelien kregen gezelschap van een leerling

van Huffelpuf, een jongen met krullend haar die Harry wel van gezicht kende, maar nog nooit gesproken had.

Joost Flets-Frimel,' zei hij opgewekt en hij gaf Harry een hand. ik weet natuurlijk wie jij bent - de beroemde Harry Potter... en jij bent Hermelien Griffel -altijd overal de beste in...' (Hermelien glimlachte breed toen hij haar ook een hand gaf) 'en Ron Wemel, uiteraard. Was dat jouw vliegende auto?' Ron glimlachte niet. Het was duidelijk dat de Brulbrief hem nog steeds dwarszat.

'Die Smalhart is echt een kei, hè?' zei Joost vrolijk, terwijl ze potjes begonnen te vullen met compost van drakenmest. 'Ongelooflijk dapper. Hebben jullie z'n boeken gelezen? Ik zou het in m'n broek hebben gedaan als ik in een telefooncel in het nauw was gedreven door een weerwolf, maar hij bleef kalm en - wap! - gewoon fantastisch. Oorspronkelijk zou ik naar Eton gaan, maar ik ben blij dat het Zweinstein is geworden. Uiteraard was moeder een beetje teleurgesteld, maar nadat ik haar die boeken van Smalhart had laten lezen, is ze gaan inzien hoe nuttig het kan zijn om een gediplomeerde tovenaars in de familie te hebben

Daarna hadden ze niet veel gelegenheid meer om te praten. Ze moesten hun oorwarmers opdoen en zich concentreren op hun alruinwortels. Toen professor Stronk er een verpotte, had dat een fluitje van een cent geleken, maar dat was het allerminst. De Mandragora's voelden er niets voor om uit de

aarde getrokken te worden, maar wilden er blijkbaar ook niet in terug. Ze wriemelden, schopten, maaiden met hun scherpe kleine vuistjes en knarsten met hun tanden; Harry deed er wel tien minuten over om een uitzonderlijk dik exemplaar in zijn nieuwe pot te proppen.

Aan het einde van de les was Harry zweterig, zat hij onder de aarde en deed alles hem pijn. De leerlingen gingen haastig terug naar het kasteel om zich te wassen en daarna moesten de Griffoendors halsoverkop naar Gedaanteverwisseling.

De lessen van professor Anderling waren altijd lastig, maar deze keer was het extra moeilijk; het was alsof alles wat Harry het afgelopen jaar had geleerd weer uit zijn hoofd was weggelekt. Hij moest eigenlijk een kever in een knoop veranderen, maar slaagde er alleen in om zijn kever, die van hot naar her rende om zijn toverstaf te ontwijken, een hoop lichaamsbeweging te bezorgen.

Ron had het nog veel moeilijker. Hij had zijn stok provisorisch opgelapt met geleende Fantastape, maar hij scheen onherstelbaar beschadigd te zijn. Op de vreemdste momenten knetterde hij en schoten er vonken uit en iedere keer dat Ron zijn kever in een knoop wilde veranderen, braakte zijn staf dikke grijze rookwolken uit die naar rotte eieren stonken. Ron kon daardoor niet zien wat hij deed en hij plette zijn kever per ongeluk met zijn elleboog, zodat hij om een nieuwe moest vragen. Professor Anderling was niet

echt blij.

Harry was opgelucht toen de bel ging en het middagpauze was. Zijn hersens voelden aan als een uitgeknepen spons, iedereen schuifelde het lokaal uit, behalve hij en Ron, die woedend met zijn toverstok op zijn tafeltje mepte.

'Stom... nutteloos... rotding...'

'Schrijf een brief naar huis en vraag om een nieuwe,' stelde Harry voor, toen de staf knalde als een handvol rotjes.

Ja, en dan nog een Brulbrief terugkrijgen!' zei Ron, terwijl hij de sissende toverstok in zijn tas stopte. 'Het is je eigen schuld dat je staf kapot is -'

Ze gingen naar de Grote Zaal om te eten. Rons humeur werd er niet beter op toen Hermelien liet zien dat zij bij Gedaanteverwisseling een handvol perfecte knopen had geproduceerd.

'Wat staat er voor vanmiddag op het programma?' zei Harry, die haastig van onderwerp veranderde.

'Verweer tegen de Zwarte Kunsten,' antwoordde Hermelien onmiddellijk.

'Waarom,' zei Ron, die haar lesrooster greep, 'heb je allemaal kleine hartjes om de lessen van Smalhart getekend?'

Hevig blozend griste Hermelien het lesrooster uit zijn hand.

Na het eten gingen ze naar buiten. Het was bewolkt en Hermelien ging op een trede van het bordes op de binnenplaats zitten en sloeg Vakanties met Vampiers open.

Harry en Ron praatten een paar minuten over Zwerkbal, voor Harry beseftte dat hij door iemand werd aangestaard. Toen hij opkeek, zag hij het kleine ventje met het muiskleurige haar dat hij de avond tevoren de Sorteerhoed had zien passen. Hij staarde Harry gefascineerd aan en had iets wat op een gewone Dreuzelcamera leek in zijn handen. Zodra hij Harry zag kijken, werd hij vuurrood.

'Alles kits, Harry? Ik -ik ben Kasper Krauwel,' zei hij ademloos en hij kwam schuchter een stapje dichterbij. 'Ik zit ook in Griffoendor. Is 't - vind je het goed - mag ik een foto nemen?' zei hij en hij hief zijn camera hoopvol op.

'Een foto?' herhaalde Harry niet-begrijpend.

'Om te bewijzen dat ik je echt ontmoet heb,' zei Kasper Krauwel gretig en hij schuifelde nog ietsje dichtter naar Harry toe. ik weet alles van je. Iedereen heeft me over je verteld. Hoe je die vervloeking van Jewetwel hebt overleefd en dat hij toen is verdwenen en dat je nog steeds een litteken in de vorm van een bliksemschicht op je voorhoofd hebt,' (zijn blik gleed even langs Harry's haarlijn) 'en een jongen bij mij op de slaapzaal zei dat, als je het filmpje ontwikkelt in de juiste toverdrank, de foto's bewegen.' Rillend van opwindning haalde Kasper diep adem en zei: 'Het is hier echt fantastisch, hè? Ik wist niet dat al die vreemde dingen die ik kon doen toverkunsten waren, tot ik die brief van Zweinstein kreeg. M'n vader is melkboer en die kon het ook niet geloven. Vandaar

dat ik een hoop foto's maak, om aan hem op te sturen. En het zou helemaal mooi zijn als iemand -' hij keek Harry smekend aan, '- als je vriend die foto zou willen nemen en ik naast je zou mogen staan. En zou je die foto dan alsjeblieft willen tekenen?'

'Foto's met handtekening? Deel je foto's met handtekening uit, Potter?'

De harde, smalende stem van Malfidus galmde over de binnenplaats. Hij was vlak achter Kasper blijven staan en werd, zoals altijd op Zweinstein, vergezeld door Korzel en Kwast, zijn grote, gewelddadige maatjes.

'Oké, iedereen in de rij!' brulde Malfidus tegen de leerlingen op de binnenplaats. 'Harry Potter deelt foto's met handtekening uit!'

'Helemaal niet!' zei Harry boos en hij balde zijn vuisten. 'Hou je kop, Malfidus!'

'Je bent gewoon jaloers,' piepte Kasper, wiens hele lichaam ongeveer net zo dik was als de nek van Korzel.

'Jaloers?' zei Malfidus, die niet meer behoefde te schreeuwen. De halve binnenplaats luisterde mee. 'Waarop? Ik hoef geen smerig groot litteken op m'n voorhoofd, dank je hartelijk. Persoonlijk vind ik niet dat je zo geweldig wordt door een snee in je kop.'

Korzel en Kwast grinnikten dom.

'Krijg de slakkenpest, Malfidus!' zei Ron kwaad. Korzel hield

op met lachen en begon dreigend over zijn knokkels te wrijven, die zo groot waren als kastanjes.

'Pas maar op, Wemel,' sneerde Malfidus. 'Als je ruzie maakt, haalt mammié je nog van school.' Met schrille, overslaande stem zei hij: 'Als je nog één keertje over de schreef gaat -'

Een groepje vijfdejaars van Zwadderich lachte uitbundig.

'Wemel wil vast graag een foto met handtekening, Potter,' zei Malfidus grijnzend. 'Ik denk dat die meer waard is dan het hele huis van z'n ouders.'

Ron griste zijn aan elkaar geplakte toverstok uit zijn zak, maar op dat moment sloeg Hermelien Vakanties met Vampiers dicht en fluisterde: 'Pas op!'

'Wat hoor ik, wat hoor ik?' Gladius Smalhart liep met grote passen en een wapperend turkooizen gewaad op hen af. 'Wie deelt er hier foto's met handtekening uit?'

Harry wilde iets zeggen, maar zijn woorden werden afgekappt door Smalhart, die zijn arm om Harry's schouders sloeg en joviaal bulderde: 'Een domme vraag! Daar zijn we weer, Harry!'

Harry, die stevig tegen Smalharts zij werd gedrukt en gloeide van vernedering, zag een boosaardig grijnzende Malfidus snel terugstappen in de menigte.

'Nou, vooruit dan, meneer Krauwel,' zei Smalhart met een brede grijns tegen Kasper. 'Een dubbelportret. Dat lijkt me een mooi aanbod en dan zetten we er allebei onze

handtekening op.'

Kasper greep zijn camera en nam de foto op het moment dat de bel ging.

'Oké, iedereen naar binnen, vooruit met de geit,' riep Smalhart en hij liep zelf ook terug naar het kasteel, met Harry, die vurig wenste dat hij een goede verdwijnspreuk kende, nog steeds tegen zich aan gedrukt.

'Even een goede raad, als ik zo vrij mag zijn, Harry,' zei Smalhart vaderlijk terwijl ze het kasteel door een zijdeur binnengingen. 'Ik heb je daarnet gedekt, door die jonge Krauwel ook een foto van mij te laten nemen -nu denken je schoolkameraadjes misschien niet dat je naast je schoenen gaat lopen...'

Smalhart luisterde niet naar Harry's gestamel, maar loodste hem door een gang vol starende leerlingen naar de trap.

'Laat ik alleen even zeggen dat het misschien een tikje voorbarig is om in dit stadium van je carrière al foto's met handtekening uit te delen - dat zou eerlijk gezegd wel eens een beetje verwaand over kunnen komen, Harry. Het kan best dat er later een tijdstip komt waarop je het, net als ik, raadzaam vindt om altijd een stapeltje bij de hand te hebben, maar -' hij gniffelde gemoedelijk, 'daar is het volgens mij nog iets te vroeg voor.'

Ze waren bij Smalharts lokaal en hij liet Harry eindelijk los. Harry deed zijn gewaad goed en ging helemaal achter in de

klas zitten, waar hij snel alle zeven boeken van Smalhart voor zich opstapelde, zodat hij niet naar de auteur hoefde te kijken. De overige leerlingen stommelden binnen en Ron en Hermelien gingen aan weerszijden van Harry zitten.

'Je had wel een ei kunnen bakken op je gezicht,' zei Ron. 'Laten we hopen dat Krauwel Ginny niet ontmoet, anders richten ze nog de Harry Potter Fanclub op.'

'Hou je mond,' snauwde Harry. Het laatste wat hij wilde was dat Smalhart de woorden 'Harry Potter Fanclub' zou horen.

Toen iedereen zat schraapte Smalhart luid zijn keel en viel er een stilte. Hij boog zich voorover, pakte Marcel Lubbermans' exemplaar van Tripjes met Trollen en hield het omhoog, zodat iedereen het knipogende portret op de omslag kon zien.

'Ik,' zei hij. Hij wees op het portret en knipoogde zelf ook.

'Gladianus Smalhart, Orde van Merlijn, derde klasse, Erelid van de Bond Tegen de Zwarte Kunsten en vijf keer op rij door Heks & Haard uitgeroepen tot Tovenaar met de Charmantste Glimlach - maar daar praat ik niet graag over. Ik heb de Zombie van Zanzibar niet verslagen door tegen hem te glimlachen!'

Hij wachtte op een reactie-, een paar mensen grijnsden flauwtjes.

'Ik zie dat iedereen een complete set van mijn boeken heeft - prima. Het leek me een goed idee om de eerste les te

beginnen met een proefwerkje. Niets om je druk over te maken - gewoon om te controleren hoe grondig jullie mijn boeken hebben gelezen, hoeveel ervan is blijven hangen...'

Toen hij de proefwerken had uitgedeeld ging hij weer voor de klas staan en zei: 'Jullie hebben dertig minuten, gerekend vanaf -nu!'

Harry keek naar het proefwerk en las:

1. Wat is de lievelingskleur van Gladianus Smalhart?
2. Wat is de geheime ambitie van Gladianus Smalhart?
3. Wat is, naar jouw mening, de grootste prestatie van Gladianus Smalhart tot dusver? Zo ging het maar door en door, drie vellen lang, tot aan:

Wanneer is Gladianus Smalhart jarig en wat zou zijn ideale verjaarscadeau zijn?

Een halfuur later haalde Smalhart de proefwerken op en keek ze door terwijl hij voor de klas stond.

'Ai, ai - bijna niemand herinnert zich blijkbaar dat mijn lievelingskleur lila is. Dat zeg ik in Een jaar met de Yeti. En een paar leerlingen moeten Wandelingen met Weerwolven nog eens goed doorlezen -in hoofdstuk twaalf schrijf ik duidelijk dat mijn ideale verjaarscadeau harmonie tussen alle magische en niet-magische volkeren zou zijn -al zou ik ook geen nee zeggen tegen een grote fles Oude Klare's Jonge Borrel!'

Hij knipoogde opnieuw schalks. Ron staarde Smalhart vol

ongeloof aan en Simon Filister en Daan Tomas, die vooraan zaten, schudden van het lachen. Hermelien, daarentegen, luisterde vol vervoering en schrok zichtbaar toen Smalhart plotseling haar naam noemde.

'Maar juffrouw Hermelien Griffel wist dat het mijn geheime ambitie is om de wereld te bevrijden van alle kwaad en mijn eigen merk haarverzorgingsproducten op de markt te brengen -goed gedaan! Ik mag zelfs wel zeggen -' hij sloeg haar proefwerk om, 'een tien met een Griffel! Wie is Hermelien Griffel?' Hermelien stak een trillende hand op.

'Uitstekend!' zei Smalhart met een brede glimlach. 'Echt uitstekend! Tien punten voor Griffendor! Maar nu verder met ernstiger zaken...' Hij bukte zich, pakte een grote kooi met een doek erover en zette die op zijn bureau. 'Goed -laat ik jullie waarschuwen! Het is mijn taak om jullie te leren jezelf te verweren tegen de gruwelijkste schepsels die onze tovenaarswereld kent! Het is heel goed denkbaar dat jullie in dit lokaal met jullie grootste angsten zullen worden geconfronteerd! Denk eraan dat jullie niets kan overkomen zolang ik erbij ben. Ik wil alleen dat jullie kalm blijven.'

Onwillekeurig leunde Harry opzij, om langs de stapel boeken naar de kooi te kunnen kijken. Smalhart had zijn hand op de doek gelegd en Daan en Simon lachten niet meer. Marcel, die ook op de voorste rij zat, deinsde zo ver mogelijk achteruit.

'Gil alsjeblieft niet te hard,' zei Smalhart zacht. 'Dat zou ze woedend kunnen maken.'

Terwijl de hele klas de adem inhield, trok Smalhart de doek van de kooi.

'Voila!' zei hij dramatisch. 'Vers gevangen Keltische Aardmannetjes!'

Simon Filister kon zich niet meer inhouden en stootte een gnuivende lach uit die zelfs Smalhart niet voor een gil van angst kon houden.

'Ja?' zei hij tegen Simon.

'Nou, ze zijn niet - ze zijn niet echt - gevaarlijk, nietwaar?' proestte Simon.

'Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn!' zei Smalhart, met een irritant opgeheven wijsvingertje. 'Het kunnen verdraaid lastige kereltjes zijn!'

De aardmannetjes waren staalblauw, zo'n twintig centimeter groot en hadden spitse gezichtjes en zulke schrille stemmetjes dat het was alsof je een kooi vol parkieten hoorde ruziën. Zodra de doek van de kooi was gehaald begonnen ze te brabbelen en rond te rennen, aan de spijlen te rukken en bizarre gezichten te trekken tegen de leerlingen op de voorste rij.

'Oké,' riep Smalhart. 'Laat maar eens zien hoe jullie ze aanpakken!' Hij deed het deurtje van de kooi open.

Er volgde een waar pandemonium. De aardmannetjes

schoten als vuurpijlen alle kanten uit. Twee grepen Marcel bij zijn oren en tilden hem van de grond. Een stel sprong dwars door het raam, zodat de leerlingen op de achterste rij een regen van gebroken glas over zich heen kregen en de rest begon het klaslokaal grondiger en effectiever te vernielen dan een dolle neushoorn. Ze besproeiden de leerlingen met inkt, verscheurden boeken en papieren, rukten platen van de muren, keerden de prullenbak om, grepen tassen en boeken en smeten die uit de kapotte ramen; na een paar minuten hadden alle leerlingen dekking gezocht onder hun tafeltjes, behalve Marcel, die aan de kroonluchter bengelde.

'Kom op, kom op, vang ze dan, het zijn maar aardmannetjes...' schreeuwde Smalhart.

Hij rolde zijn mouwen op, zwaaide met zijn toverstaf en brulde: 'Geomanni Pesternomi!'

Dat had geen enkel effect; een aardmannetje griste Smalharts toverstaf uit zijn hand en smet die ook uit het raam. Smalhart slikte en dook nog net op tijd onder zijn eigen bureau om niet geplet te worden door Marcel, die naar beneden viel toen de kroonluchter losscheurde.

De bel ging en iedereen holde naar de deur. In de betreffende rust die volgde kwam Smalhart onder zijn bureau vandaan, zag Harry, Ron en Hermelien, die bijna bij de deur waren en zei: 'Nou, als jullie de rest even in hun kooi terug zouden willen doen?' Hij wrong zich langs hen heen en

deed de deur snel dicht.

'Wat een ongelooflijk stuk onbenul!' brulde Ron toen een van de overgebleven aardmannetjes hem in zijn oor beet. 'Hij wil ons gewoon de nodige praktijkervaring laten opdoen,' zei Hermelien, die twee aardmannetjes tegelijk te grazen nam met een slimme Verstijvingsspreuk en ze gauw weer in hun kooi stopte. 'Praktijkervaring?' zei Harry, terwijl hij een aardmannetje probeerde te grijpen dat net buiten zijn bereik rond danste en zijn tong uitstak. 'Hermelien, hij had gewoon geen flauw idee waar hij mee bezig was.' Onzin,' zei Hermelien. 'Jullie hebben zijn boeken toch gelezen -al die verbazingwekkende dingen die hij gedaan heeft...' 'Die hij zegt dat hij gedaan heeft,' mompelde Ron.

Hoofdstuk 7

Modderbloedjes En Fluisterstemmen

Harry had het de dagen daarna vooral druk met snel wegduiken als hij Gladianus Smalhart in de gang zag aankomen. Kasper Krauwel was heel wat moeilijker te ontwijken. Blijkbaar had hij Harry's lesrooster uit zijn hoofd geleerd en vond hij niets zo opwindend als vijf of zes keer per dag: 'Alles kits, Harry?' te zeggen en dan: 'Hallo, Kasper,' te horen, ook al klonk Harry nog zo geïrriteerd.

Hedwig had nog steeds de pest in over de rampzalige autoriteit en Rons toverstaf was nog altijd defect. Op vrijdagochtend overtrof de staf zichzelf door plotseling uit Rons hand te schieten tijdens Bezweringles, de kleine oude professor Banning precies tussen zijn ogen te raken en een grote, kloppende groene zweer te veroorzaken. Al met al was Harry blij toen het weekend was. Hij, Ron en Hermelien waren van plan om zaterdagochtend bij Hagrid langs te gaan, maar al heel wat uurtjes eerder dan hij gewild had werd Harry wakker geschud door Olivier Plank, de aanvoerder van het Zwerkbalteam van Griffioendor.

'Tisser?' vroeg Harry slaperig. 'Zwerkbaltraining,' zei Plank.

'Vooruit, opstaan!' Harry tuurde duf uit het raam. Er hing een dunne nevel aan de roze en gouden horizon en nu hij wakker was, snapte hij niet dat hij door het kabaal dat de vogels maakten heen had geslapen. 'Olivier,' zei Harry schor, 't is nauwelijks licht.' 'Ja, precies,' zei Plank, een lange, potige zesdejaars. Zijn ogen fonkelden vol dol enthousiasme. 'Dat hoort bij onze nieuwe trainingsopzet. Vooruit, pak je bezem, dan gaan we. De andere ploegen zijn nog niet in training, wij zijn dit jaar de eersten...'

Geeuwend en rillend stond Harry op en probeerde zijn Zwerkbalgewaad te vinden.

'Zo mag ik het zien,' zei Plank. 'Tot over een kwartiertje, op het veld.'

Toen Harry zijn knalrode teamgewaad had gevonden en zijn mantel had omgeslagen tegen de kou, krabbelde hij een briefje aan Ron om hem te laten weten waar hij was en liep hij de wenteltrap af naar de leerlingenkamer, met zijn Nimbus over zijn schouder. Net toen hij bij het portretgat was, hoorde hij haastige voetstappen en kwam Kasper Krauwel de trap afstormen. Zijn camera slingerde wild heen en weer om zijn nek en hij hield iets in zijn hand.

'Ik hoorde iemand je naam zeggen op de trap, Harry. Hier, moet je zien! Ik heb hem laten ontwikkelen -'

Harry staarde verbouwereerd naar de foto die Kasper onder zijn neus hield.

Een bewegende, zwart-witte Smalhart sjoerde aan een arm die, zag Harry, van hemzelf was. Tot zijn genoegen verzette de fotografische Harry zich uit alle macht en weigerde hij om in beeld gesleept te worden. Terwijl Harry keek, staakte Smalhart de strijd en leunde hij hijgend tegen de witte rand van de foto.

'Mag ik een handtekening?' zei Kasper gretig.

'Nee,' zei Harry kortaf en hij keek snel om zich heen, om te zien of er werkelijk niemand in de kamer was. 'Sorry, Kasper, ik heb haast -we hebben Zwerkbaltraining.'

Hij klom door het portretgat.

'Wauw! Wacht op mij! Ik heb nog nooit Zwerkbal zien spelen!' Kasper klom ook door het gat.

'Er is niks aan,' zei Harry vlug, maar Kasper luisterde niet. Zijn gezicht glom van opwinding.

'Jij was de jongste speler in honderd jaar, hè Harry? Ja toch?' zei Kasper, die naast Harry voortdraafde. 'Je bent vast hartstikke goed. Ik heb nog nooit gevlogen. Is het makkelijk? Is dat je eigen bezem? Is dat de beste die je krijgen kunt?'

Harry wist niet hoe hij hem af moest schudden. Het was alsof hij een ongelooflijk spraakzame schaduw had.

'Ik snap nog niet veel van Zwerkbal,' zei Kasper ademloos, is het waar dat er vier ballen zijn? En dat er twee rondvliegen en mensen van hun bezems proberen te stoten?'

Ja,' bromde Harry, die zich neerlegde bij het idee dat hij de

ingewikkelde Zwerkbal regels zou moeten uitleggen. 'Die heten Beukers. Elk team heeft twee Drijvers, die knuppels hebben om de Beukers bij de spelers van hun eigen team weg te slaan. De Drijvers van Griffioendor zijn Fred en George Wemel.'

'En waar zijn die andere ballen voor?' vroeg Kasper, die een paar treden omlaagviel omdat hij met open mond naar Harry staarde.

'Nou, de Slurk - dat is een grote, rode bal -wordt gebruikt om te scoren. De drie Jagers van elk team gooien elkaar de Slurk toe en proberen hem door een van de doelen aan de uiteinden van het veld te krijgen - aan elke kant staan drie lange palen met ringen erop.'

'En de vierde bal -'

'- is de Gouden Snaai,' zei Harry, 'en die is heel klein en snel en moeilijk te pakken. Maar dat is de taak van de Zoeker, omdat een wedstrijd pas eindigt als de Snaai gevangen is. En de Zoeker die de Snaai bemachtigt, verdient honderdvijftig punten voor zijn team.'

'En jij bent de Zoeker van Griffioendor, hè?' zei Kasper vol ontzag.

'Ja,' zei Harry. Ze verlieten het kasteel en liepen door gras dat kletsnat was van de dauw. 'En dan heb je nog de Wachter. Die verdedigt de doelen. Dat is het zo'n beetje.'

Maar Kasper bleef Harry uithoren terwijl ze over de

glooiende gazons naar het Zwerkbalveld liepen en pas bij de kleedkamers wist Harry hem kwijt te raken. 'Ik ga vast een goed plekje zoeken, Harry!' riep Kasper met zijn hoge stemmetje en hij liep haastig naar de tribune.

De rest van de ploeg van Griffoendor zat al in de kleedkamer, maar zo te zien was Plank de enige die echt wakker was. Fred en George Wemel zaten met dikke ogen en ongekamde haren naast Alicia Spinet, een vierdejaars, die knikkebollend achterover leunde tegen de muur. Haar collega-Drijvers, Katja Bell en Angelique Jansen, zaten geeuwend naast elkaar, tegenover de anderen.

'Hè hè, eindelijk,' zei Plank toen Harry binnenkwam. 'Oké, ik wilde een kort praatje houden voor we het veld op gaan, omdat ik van de zomer een compleet nieuw trainingsprogramma heb opgesteld dat volgens mij een wereld van verschil zal maken...'

Plank hield een bord met een groot diagram van een Zwerkbalveld omhoog, waarop met verschillende kleuren inkt allerlei lijntjes, pijltjes en kruisjes waren getekend. Hij pakte zijn toverstok, tikte op het bord en de pijltjes begonnen als rupsen over het bord te wriemelen. Terwijl Plank aan een grondige analyse van zijn nieuwe tactiek begon, zakte het hoofd van Fred Wemel langzaam op de schouder van Alicia Spinet en begon hij te snurken.

Pas na twintig minuten was Plank klaar met zijn eerste diagram

en daarna had hij nog een tweede en een derde. Hij neuzelde maar door en door en Harry raakte in een soort trance.

'Goed,' zei Plank ten langen leste en Harry ontwaakte uit een weemoedige droom over wat er allemaal voor het ontbijt zou zijn in het kasteel. 'Dat lijkt me duidelijk. Zijn er nog vragen?'

'Eentje maar, Olivier,' zei George, die ook wakker was geschrokken. 'Waarom heb je dat gisteren niet verteld, toen we wakker waren?'

Plank kon er niet om lachen.

'Nou moeten jullie eens goed luisteren,' zei hij met een dreigende blik op zijn medespelers. 'Eigenlijk hadden we vorig jaar de Zwerkbalcup al moeten winnen. We hadden verreweg het beste team. Maar helaas is door onvoorziene omstandigheden...'

Harry schoof schuldbewust heen en weer. Toen vorig jaar de laatste wedstrijd werd gespeeld, had hij bewusteloos op de ziekenzaal gelegen, zodat Griffoendor een speler te kort was gekomen en de zwaarste nederlaag in driehonderd jaar had geleden.

Het duurde even voor Plank zich weer in bedwang had. De gedachte aan hun laatste nederlaag zat hem blijkbaar nog heel erg hoog.

'Daarom gaan we dit jaar harder trainen dan ooit tevoren! Oké, laten we onze nieuwe theorieën in praktijk brengen!' riep Plank, die zijn bezem greep en de anderen voorging naar

buiten. De rest volgde een stuk langzamer, stijf en geeuwend. Ze hadden zo lang in de kleedkamer gezeten dat de zon helemaal op was, hoewel er nog steeds nevelflarden boven het veld hingen. Toen Harry het veld op kwam, zag hij Ron en Hermelien op de tribune zitten.

'Zijn jullie nog niet klaar?' riep Ron verbaasd.

'We zijn nog niet eens begonnen,' zei Harry, terwijl hij jaloers naar de toast met marmelade keek die Ron en Hermelien hadden meegenomen uit de Grote Zaal. 'Plank wilde ons wat nieuwe automatismen bijbrengen.'

Hij stapte op zijn bezem, zette zich af en scheerde omhoog. De koele ochtendlucht die langs zijn gezicht suisde maakte hem heel wat grondiger wakker dan de lange toespraak van Plank. Het was geweldig om weer op het Zwerkbalveld te zijn. Hij maakte op volle snelheid een rondje door het stadion en hield een wedstrijdje met Fred en George.

'Wat is dat rare klikkende geluid?' riep Fred toen ze zoevend een bocht maakten.

Harry keek naar de tribune. Kasper zat op een van de bovenste rijen, met zijn camera voor zijn oog en nam de ene foto na de andere. Het geklik klonk merkwaardig luid in het verlaten stadion.

'Deze kant opkijken, Harry! Deze kant op!' riep hij schrill.

'Wie is dat?' zei Fred.

'Geen idee,' loog Harry en hij spurte zo ver mogelijk bij

Kasper vandaan.

'Wat moet dat?' zei Plank, die fronsend naar hen toe vloog. 'Waarom neemt dat ventje foto's? Dat vind ik maar niks. Misschien is hij wel een spion van Zwadderich, die nieuwsgierig is naar onze nieuwe trainingsmethoden.'

'Nee, hij hoort ook bij Griffioendor,' zei Harry snel.

'En de Zwadderaars hebben geen spionnen nodig, Olivier,' zei George.

'Hoe weet jij dat?' zei Plank kribbig.

'Omdat ze er in eigen persoon zijn,' zei George wijzend.

Een groepje mensen met groene gewaden en bezems in hun hand marcheerde het veld op.

'Wat krijgen we nou?' siste Plank diep verontwaardigd. 'Ik heb vandaag het veld gereserveerd! Dat gaat zomaar niet!'

Plank schoot omlaag en landde in zijn woede heel wat harder dan hij gepland had; lichtjes hinkend stapte hij af. Fred, George en Harry volgden hem.

'Hé, Hork!' brulde Plank tegen de aanvoerder van Zwadderich. 'Wij zijn aan het trainen! We zijn speciaal vroeg opgestaan! Vooruit, maak dat je wegkomt!'

Marcus Hork was nog groter dan Plank. Met een uitdrukking van trolachtige sluwheid antwoordde hij: 'Er is ruimte zat voor iedereen, Plank.'

Angelique, Alicia en Katja waren ook geland. Er zaten geen meisjes in de ploeg van Zwadderich - die schouder aan

schouder en neerbuigend grijnzend tegenover die van Griffioendor stond.

'Maar ik heb het veld gereserveerd!' zei Plank, op en neer dansend van woede. 'Ik heb het gereserveerd!'

'Zal best,' zei Hork. 'Maar ik heb speciale toestemming, ondertekend door professor Sneep. Ik, professor S. Sneep, geef het team van Zwadderich hierbij permissie om vandaag op het Zwerkbalveld te trainen, om hun nieuwe Zoeker in te werken.'

'Hebben jullie een nieuwe Zoeker?' zei Plank, die zich liet afleiden. 'Wie dan?'

En achter de zes grote gedaanten kwam een zevende, kleinere jongen te voorschijn, met een zelfvoldane grijns op zijn bleke, spitse gezicht: Draco Malfidus.

'Ben jij niet de zoon van Lucius Malfidus?' zei Fred, die Draco vol afkeer aankeek.

Grappig dat je direct over Draco's vader begint,' zei Hork en de Zwadderaars grijnsden nog breder. 'Hij is heel vrijgevig geweest. Wil je het zien?'

De zeven spelers staken hun bezems naar voren. Zeven glanzend gepolijste, splinternieuwe stelen en zeven fraai vergulde naamplaatjes met het opschrift Nimbus 2001 glommen in de ochtendzon.

'Het allernieuwste model. Vorige maand uitgekomen,' zei Hork nonchalant en hij veegde een stofje van zijn bezemsteel.

'Blijkbaar is hij stukken sneller dan de 2000-serie. En wat die oude Hellevegen betreft -' hij glimlachte vals tegen Fred en George, die allebei een Helleveeg in hun hand hadden,'- daar veegt hij de vloer mee aan.'

De spelers van Griffoendor waren even sprakeloos. Malfidus grijnsde zo breed dat zijn kille ogen spleetjes werden.

'O, kijk,' zei Hork. 'Het publiek bestormt het veld!'

Ron en Hermelien kwamen aanlopen, om te zien wat er aan de hand was.

'Wat gebeurt er?' vroeg Ron aan Harry. 'Waarom trainen jullie niet? En wat doet hij hier?'

Ron keek naar Malfidus, in het Zwerkbalgewaad van Zwadderich.

'Ik ben de nieuwe Zoeker van Zwadderich, Wemel,' zei Malfidus zelfvoldaan. 'Je vriendjes bewonderen de nieuwe bezems die m'n vader voor ons team gekocht heeft.'

Ron staarde met open mond naar de zeven schitterende bezems.

'Mooi, hè?' zei Malfidus gladjes. 'Misschien kan Griffoendor ook wat goudstukken bijeenstrappen en nieuwe bezems kopen. Om te beginnen zouden jullie die Hellevegen kunnen verloten. Misschien zijn ze iets voor een museum.'

De Zwadderaars schaterden.

'In onze ploeg heeft tenminste niemand z'n plaatsje gekocht,' zei Hermelien scherp. 'Onze spelers zijn gekozen om hun

talent.'

De zelfvoldane uitdrukking van Malfidus verdween.

'Niemand heeft jou om je mening gevraagd, smerig, miezerig Modderbloedje!' snauwde hij.

Harry besepte meteen dat Malfidus echt iets ergs had gezegd, want de hel barstte los. Hork moest gauw voor Malfidus springen om te voorkomen dat Fred en George hem te lijf gingen, Alicia krijste:

'Hoe durf je!' en Ron stak zijn hand in zijn gewaad, haalde zijn toverstaf te voorschijn, schreeuwde: 'Dat zet ik je betaald, Malfidus!' en richtte zijn staf onder de arm van Hork door op het gezicht van Malfidus.

Er galmde een harde knal door het stadion en een straal groen licht schoot uit het verkeerde uiteinde van de toverstok en raakte Ron in zijn maag. Hij wankelde achteruit en plofte op het gras neer.

'Ron! Ron, ben je gewond?' piepte Hermelien.

Ron deed zijn mond open, maar er kwamen geen woorden uit. Hij boerde oorverdovend en er glibberde een handvol slakken uit zijn mond, die op zijn schoot vielen.

De spelers van Zwadderich deden het bijna in hun broek van het lachen. Hork stond dubbelgebogen en moest zich aan zijn bezemsteel overeind houden en Malfidus zat op handen en knieën en beukte met zijn vuist op de grond. De spelers van Griffoendor staarden naar Ron, die grote, glinsterende

slakken opboerde. Blijkbaar voelde niemand er iets voor om hem aan te raken.

'Laten we hem naar het huisje van Hagrid brengen. Dat is het dichtstbij,' zei Harry tegen Hermelien, die dapper knikte. Ze trokken Ron aan zijn armen overeind.

'Wat is er gebeurd, Harry? Wat is er gebeurd? Is hij ziek? Maar je kunt hem vast wel beter maken, hè?' Kasper was ook de tribune afgehold en danste om hen heen terwijl ze het veld af liepen. Ron kokhalsde opnieuw en er dropen nog meer slakken over het voorpand van zijn gewaad.

'Oooo!' zei Kasper, die gefascineerd zijn camera richtte. 'Kun je hem even stilhouden, Harry?'

'Uit de weg, Kasper!' zei Harry kwaad. Met Ron tussen hen in staken ze het terrein over en liepen naar de bosrand. 'We zijn er bijna, Ron,' zei Hermelien toen Hagrids huisje in zicht kwam. 'Dadelijk voel je je wel weer beter... we zijn er bijna...'
Toen ze op een meter of zes van het huisje waren ging de voordeur open, maar het was niet Hagrid die naar buiten kwam maar Gladius Smalhart, in een golvend licht-mauve gewaad.

'Vlug!' siste Harry en hij trok Ron mee achter een struik. Hermelien volgde met enige tegenzin.

'Het is heel eenvoudig, als je maar weet hoe!' riep Smalhart tegen Hagrid. 'Als je hulp nodig hebt, weet je waar je me kunt vinden! Ik zal je een exemplaar van m'n boek geven - het

verbaast me dat je dat nog niet hebt. Vanavond zal ik er eentje signeren en het aan je toesturen. Nou, tot ziens dan maar!' Hij liep met grote passen naar het kasteel.

Harry wachtte tot Smalhart was verdwenen, haalde Ron uit de struik en sleurde hem naar de voordeur. Ze klopten hard. Een nors kijkende Hagrid deed open, maar hij vrolijkte direct op toen hij zag wie het waren.

'Ik dacht al, wanneer kommen ze nou es - kom binnen, kom binnen - ik was bang dat 't die professor Smalhart weer was.'

Harry en Hermelien hielpen Ron over de drempel en zetten hem in een stoel. In de ene hoek van de enige kamer stond een enorm bed en in de andere knetterde een vrolijk haardvuur. Hagrid bleef kalm toen Harry Rons slakkenprobleem uitlegde.

'Beter d'ruit als d'rin,' zei hij opgewekt en hij zette een grote koperen schaal neer. 'Mik ze hier maar in, Ron.'

'Volgens mij kun je alleen maar wachten tot het voorbij is,' zei Hermelien ongerust, terwijl Ron zich over de schaal boog. 'Het is sowieso een lastige vloek, maar met een kapotte toverstok...' Hagrid was druk bezig om thee te zetten en zijn wolfshond, Muil, kwijlde Harry's gewaad onder. 'Wat wilde Smalhart van je, Hagrid?' vroeg Harry, die Muil achter zijn oren krabde. 'Hij moest zo nodig goeie raad geven over hoe je watergeesten uit een put ken krijgen,' gromde Hagrid, terwijl hij een halfgeplukte kip van zijn schoongeschrobde

tafel pakte en de theepot neerzette. 'Alsof ik dat niet weet! En hij zaagde maar door over een of andere zombie wie die verjaagd zou hebben. Als daar één woord van waar was, vreet ik me ketel op.'

Het was niets voor Hagrid om kritiek te hebben op een leraar en Harry keek hem verbaasd aan. Hermelien zei, met iets hogere stem dan normaal: 'Dat vind ik niet helemaal terecht, Hagrid. Professor Perkamentus vond hem toch de meest geschikte kandidaat -'

'Hij was de enigste kandidaat,' zei Hagrid, die een bord zelfgemaakte toffee liet rondgaan terwijl Ron slijmerig zat te hoesten boven zijn schaal. 'En dan bedoel ik ook de enigste. Je ken bijna niemand meer vinden voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten, snappie? Daar zijn de mensen niet echt tuk op. Ze denken dat d'r een soortement vloek op rust. Al een hele tijd heb niemand 't lang volgehouden. Maar wie wou 'ie eigenlijk vervloeken?' zei Hagrid, met een knikje op Ron.

'Malfidus schold Hermelien uit. Hij moet echt iets grofs hebben gezegd, want iedereen werd razend.' 'Het was ook grof,' zei Ron schor en hij kwam even met zijn bleke, zweterige gezicht boven tafel uit. 'Malfidus noemde haar "Modderbloedje", Hagrid -' Ron dook gauw weer onder tafel toen een nieuwe golf slakken zich aandiende. Hagrid was diep verontwaardigd.

Je meent 't!' gromde hij tegen Hermelien.

'Ja,' zei ze. 'Alleen weet ik niet wat het betekent. Ik snapte natuurlijk wel dat het iets ergs was...'

'Het was het meest beledigende wat hij kon bedenken,' bracht Ron moeizaam uit, terwijl hij weer boven tafel kwam. 'Modderbloedje is een scheldnaam voor iemand uit een Dreuzelgezin - je weet wel, met ouders die niet kunnen toveren. Sommige tovenaars - zoals de familie van Malfidus - denken dat ze beter zijn dan anderen omdat zij zogenaamd zuiver van bloed zijn.' Hij boerde zacht en er viel één slak in zijn uitgestrekte hand. Hij gooide hem in de schaal en vervolgde: 'Ik bedoel, iedereen weet dat dat niks uitmaakt. Neem Marcel Lubbermans - die is zuiver van bloed, maar hij weet nauwelijks wat de bovenkant van z'n toverketel is.'

'En d'r is nog geen spreuk verzonnen die onze Hermelien niet ken,' zei Hagrid trots. Hermelien kreeg een hoofd als een boei.

'Het is een vreselijk scheldwoord,' zei Ron, die met trillende hand zijn bezwete voorhoofd afveegde. 'Bezoedeld bloed, snap je? Onrein bloed. Idioot, gewoon. De meeste tovenaars zijn tegenwoordig trouwens halfbloeden. Als we niet met Dreuzels waren getrouwd, waren we allang uitgestorven.' Hij kokhalsde en dook opnieuw onder tafel.

'Nou, ik geef je groot gelijk dat je 'm probeerde te vervloeken, Ron,' zei Hagrid, boven het geplof van vallende slakken uit. 'Maar misschien was 't maar goed dat je stok kaduuk was. Ik

denk dat Lucius Malfidus gelijk op de stoep had gestaan als jij z'n lieve zoonje had vervloekt. Je had lelijk in de problemen kennen komen.'

Harry wilde Hagrid er eigenlijk op wijzen dat om de paar seconden een lading slakken opbraken ook een probleem was, maar dat lukte niet; Hagrids toffee had zijn kaken muurvast aan elkaar gekleefd.

'Hé, Harry,' zei Hagrid, alsof hem opeens iets te binnen schoot, 'ik heb nog een appeltje met je te schillen. Ik hoorde dat je foto's met handtekening uitdeelt. Waarom heb ik d'r niet een gehad?'

Woedend rukte Harry zijn kaken van elkaar.

'Ik deel helemaal geen foto's met handtekening uit!' zei hij nijdig. 'Als Smalhart dat nog steeds rondbazuint -' Maar toen zag hij dat Hagrid lachte.

'Geintje,' zei hij en hij gaf Harry een joviale klap op zijn rug, zodat hij met zijn gezicht tegen de tafel sloeg, 'ik wist best wel dat je dat nooit zou doen. Ik zei tegen die Smalhart dat je dat soort onzin niet nodig had. Je bent sowieso veel beroemder als hij.'

'Dat vond hij vast niet leuk,' zei Harry en hij wreef over zijn kin.

'Nee, volgens mijn ook niet,' zei Hagrid, met een vrolijke twinkeling in zijn ogen. 'En toen ik zei dat ik nog nooit een boek van hem gelezen had, besloot 'ie om maar op te

stappen. Ook een lekkere toffee, Ron?' voegde hij eraan toe toen Ron weer verscheen.

'Nee, dank je,' zei Ron. 'Laat ik dat maar niet riskeren.'

'Kom es effe kijken wat ik in m'n tuintje heb,' zei Hagrid, toen Harry en Hermelien hun thee op hadden.

In het kleine moestuintje achter Hagrids huisje lagen zo'n twaalf van de grootste pompoenen die Harry ooit gezien had. Ze waren stuk voor stuk zo groot als een behoorlijk rotsblok.

'Ze doen 't goed, hè?' zei Hagrid blij. 'Ze bennen voor Halloween... dan motten ze groot genoeg zijn.'

'Wat heb je ze gegeven?' zei Harry.

Hagrid keek over zijn schouder, om te controleren of ze alleen waren.

'Nou, ik heb ze wel ietsiepietsie - je weet wel - geholpen.'

Harry zag Hagrids gebloemde roze paraplu tegen de achtermuur van het huisje staan. Harry had al eerder vermoed dat die paraplu niet zo onschuldig was als hij eruitzag; hij was ervan overtuigd dat Hagrids oude toverstaf erin verborgen zat. Hagrid mocht eigenlijk niet toveren. Hij was in zijn derde jaar van Zweinstein gestuurd, maar Harry was er nooit achtergekomen waarom - steeds als iemand daarover begon, schraapte Hagrid luid zijn keel en werd hij Oost-Indisch doof tot het gesprek op een ander onderwerp overging.

'Zeker een Zwelbezwering?' zei Hermelien, half afkeurend en

half geamuseerd. 'Nou, ze staan er goed bij.'

'Dat zei z'n zussie ook al,' zei Hagrid, met een knikje naar Ron. 'Ik zag d'r gisteren nog.' Hagrid keek uit zijn ooghoeken naar Harry en zijn baard trilde. 'Ze zei dat ze alleen effe aan 't rondkijken was op 't terrein, maar volgens mijn hoopte ze dat ze een zeker iemand tegen 't lijf zou lopen bij mij thuis.' Hij knipoogde tegen Harry. 'Als je 't mijn vraagt, zou zij geen nee zeggen tegen een foto met -'

'O, hou toch op,' zei Harry. Ron schaterde en besproeide de grond met slakken.

'Pas op!' bulderde Hagrid en hij trok Ron weg bij zijn geliefde pompoenen.

Het was bijna lunchtijd en omdat Harry sinds hij was opgestaan maar één toffee had gehad, wilde hij graag terug naar school. Ze namen afscheid van Hagrid en liepen naar het kasteel. Ron hikte af en toe, maar spuwde slechts twee piepkleine slakjes uit.

Ze waren nog maar net binnen toen er een stem door de koele hal galmde. 'Dus daar zijn jullie, Potter en Wemel.' Een streng kijkende professor Anderling liep op hen af. 'Vanavond doen jullie je strafwerk.'

'Wat moeten we doen, professor?' zei Ron, die nerveus een boer onderdrukte.

Jij gaat het zilver in de prijzenkamer poetsen met meneer Vilder,' zei professor Anderling. 'En geen toverkunsten,

Wemel. Alles met de hand.'

Ron slikte moeizaam. Alle leerlingen hadden een bloedhekel aan Argus Vilder, de conciërge.

'En jij helpt professor Smalhart met het beantwoorden van zijn fanmail, Potter,' zei professor Anderling.

'O nee - mag ik alstublieft ook zilver poetsen?' vroeg Harry wanhopig.

'Geen sprake van,' zei professor Anderling met opgetrokken wenkbrauwen. 'Professor Smalhart heeft speciaal om jou gevraagd. Klokslag acht uur, allebei.'

Diep in de put sjokten Harry en Ron naar de Grote Zaal, op een paar passen afstand gevolgd door Hermelien, die een soort eigen schuld, dikke bult-houding had. Harry had opeens veel minder honger dan hij gedacht had. Hij en Ron vonden allebei dat zij er het slechtst waren afgekomen.

'Vilder houdt me de hele nacht bezig,' zei Ron neerslachtig. 'Geen tovenarij! Er staan minstens honderd bekers in die kamer. Ik kan niet schoonmaken op Dreuzelmanier.'

'Ik zou graag met je ruilen,' zei Harry hol. 'Ik heb zo vaak moeten poetsen bij de Duffelingen. De fanmail van Smalhart beantwoorden... dat wordt een nachtmerrie...'

De zaterdagmiddag leek in een oogwenk voorbij te gaan en binnen de kortste keren was het vijf voor acht en sleepte Harry zich naar de kamer van Smalhart. Hij haalde diep adem en klopte.

De deur werd direct opengegoid door een breed glimlachende Smalhart.

'Aha, onze deugniet!' zei hij. 'Kom binnen, Harry, kom binnen.'

Aan de wanden, glimmend in het licht van vele kaarsen, hingen talloze ingelijste foto's van Smalhart. Hij had er zelfs een paar gesigneerd. Op het bureau lag ook een grote stapel foto's.

'Jij mag de enveloppen adresseren!' zei hij tegen Harry, alsof dat een geweldige gunst was. 'De eerste is voor Saartje Slabber, de ouwe schat - een geweldige fan van me.'

De minuten kropen voorbij. Harry liet Smalharts stem over zich heen spoelen en mompelde af en toe: 'Hmmm' en 'Aha' en 'Ja ja'. Zo nu en dan ving hij een zin op, zoals: 'Roem is vergankelijk, Harry,' of 'Een echte beroemdheid gedraagt zich ook altijd als een echte beroemdheid, denk daaraan.'

De kaarsen brandden langzaam op en het flakkerende licht danste over de knipogende foto's van Smalhart. Harry bewoog zijn verkrampte hand over wat wel de duizendste envelop leek en schreef het adres van Veronica Zemel uit. Het moest bijna tijd zijn om te stoppen, dacht hij vol ellende. Laat het alsjeblieft tijd zijn...

En toen hoorde hij plotseling iets - iets heel anders dan het gesputter van de kaarsstompjes of Smalharts onophoudelijke geleuter over zijn fans.

Het was een stem, een stem die door merg en been ging, een stem vol angstaanjagend, kil venijn.

'Kom... kom hier... ik wil je verscheuren... ik wil je openrijten... ik wil je doden '

Harry maakte een sprongetje van schrik en morste een grote lila vlek op het adres van Veronica Zemel. 'Wat?' riep hij.

'Ja, ongelooflijk, hè?' zei Smalhart. 'Zes maanden boven aan de bestsellerlijst! Heeft alle records gebroken!' 'Nee,' zei Harry opgewonden. 'Die stem!' 'Sorry?' zei Smalhart verbaasd. 'Welke stem?' 'Die - die stem die zei - hoorde u dat niet?' Smalhart staarde Harry verbijsterd aan.

Waar heb je het in vredesnaam over, Harry? Was je misschien een beetje ingedut? Lieve hemel - kijk eens hoe laat het is! We zitten hier al bijna vier uur! Dat had ik nooit gedacht - de tijd is gewoon voorbijgevlogen, hè?'

Harry gaf geen antwoord. Hij luisterde ingespannen, maar alles was weer stil, afgezien van Smalhart die zei dat hij niet moest denken dat hij er iedere keer dat hij strafwerk kreeg met zo'n traktatie vanaf zou komen. Versuft vertrok Harry.

Het was zo laat dat de leerlingenkamer van Griffioendor al bijna leeg was. Harry ging regelrecht naar zijn slaapzaal, maar Ron was nog niet terug. Harry trok zijn pyjama aan, stapte in bed en wachtte. Een halfuur later kwam Ron de donkere kamer binnen. Hij ondersteunde zijn rechterarm en stonk naar zilverpoets.

'Ik verga van de kramp,' kreunde hij terwijl hij op bed neerplofte. 'Veertien keer moest ik die Zwerkbalcup poetsen voor hij eindelijk tevreden was! En toen kreeg ik weer een aanval en braakte ik slakken over een Prijs voor Uitzonderlijke Verdiensten voor de School. Het duurde uren voor het slijm eraf was... Hoe was het met Smalhart?'

Zachtjes, om Marcel, Daan en Simon niet wakker te maken, vertelde Harry wat hij gehoord had.

'En Smalhart zei dat hij niets gehoord had?' zei Ron. Harry zag hem fronsen in het maanlicht. 'Denk je dat hij dat loog? Maar dan nog - zelfs een onzichtbaar iemand had toch de deur open moeten doen.'

'Weet ik,' zei Harry, die op zijn rug lag en naar de hemel van zijn bed staarde. 'Ik snap het ook niet.'

Hoofdstuk 8

Het Sterfdagfeestje

Het werd oktober en een vochtige kou verspreidde zich door het kasteel en over het terrein. Madame Plijster, de verpleegster, werd met een plotselinge epidemie van verkoudheden onder de leerlingen en docenten geconfronteerd. Haar Peperpeppil werkte onmiddellijk, hoewel er daarna nog verscheidene uren rook uit de oren van de patiënt kwam. Ginny Wemel, die er al een tijdje pips uitzag, werd net zo lang door Percy gekoeioneerd tot ze ook een pil nam en door de stoom die onder haar vuurrode haar uitkolkte, was het alsof haar hele hoofd in brand stond.

Regendruppels zo groot als kogels roffelden dagenlang op de ramen van het kasteel; het water in het meer steeg, de bloembedden veranderden in modderpoelen en Hagrids pompoenen zwollen op tot het formaat van tuinhuisjes. De trainingsdrift van Olivier Plank was echter tegen weer en wind bestand, vandaar dat Harry, op een stormachtige zaterdagmiddag een paar dagen voor Halloween, kletsnat en onder de modder terugsjokte naar de toren van Griffoendor. Het was geen leuke training geweest, nog afgezien van de

regen en de wind. Fred en George hadden het team van Zwadderich bespioneerd en zelf de snelheid van de nieuwe Nimbus gezien. Volgens hen leken de Zwadderaars nog het meest op zeven groene strepen, die als straaljagers door de lucht suisdën.

Toen Harry soppend door de verlaten gang liep, zag hij iemand die net zo in gedachten verzonken leek als hijzelf. Haast Onthoofde Henk, de geest van Griffoendor, staarde mistroostig uit het raam en mompelde zacht: niet aan de eisen voldoen! Op z'n allerhoogst een centimeter...'

'Hallo, Henk,' zei Harry.

'Hallo, hallo,' zei Haast Onthoofde Henk, die geschrokken omkeek. Hij had een zwierige hoed met veer op zijn lange, krullende haar en droeg een jasje met een grote kanten kraag, die het feit dat hij op een haar na onthoofd was verborg. Hij was zo bleek als rook en Harry kon door hem heen kijken en buiten de donkere hemel en neergutsende regen zien.

Je kijkt een beetje sip, Pottertje,' zei Henk, terwijl hij een transparante brief opvouwde en in zijn jasje stopte.

'Dat zou ik ook van jou kunnen zeggen,' zei Harry.

'Ach...' Haast Onthoofde Henk maakte een elegant, achteloos gebaar. 'Iets onbelangrijks ... ik hoefde niet zo nodig lid te worden... ik dacht, laat ik een aanvraag indienen, maar blijkbaar "voldoe ik niet aan de eisen".' Zijn toon was luchtig, maar zijn uitdrukking verbitterd. 'Maar je zou toch denken dat

vijfenveertig klappen met een botte bijl in je nek voldoende zijn om in aanmerking te komen voor het lidmaatschap van Jachtgezelschap de Koplopers, nietwaar?' flapte hij er plotseling uit en hij haalde de brief weer uit zijn zak.

'O - jazeker,' zei Harry, die zag dat Henk graag wilde dat hij ja zou zeggen.

'Ik bedoel, ik had ook liever gewild dat het snel en netjes was gegaan en dat mijn hoofd er in één keer was afgehakt. Dan zou me een hoop pijn en spot bespaard zijn gebleven. Maar nee hoor...' Haast Onthoofde Henk schudde de brief open en las woedend:

Helaas kunnen we alleen jagers accepteren wier hoofden geheel van de romp gescheiden zijn. U zult begrijpen dat het anders voor leden onmogelijk zou zijn om deel te nemen aan activiteiten zoals Koprullen te Paard of Hoofdpolo. Tot mijn grote spijt moet ik u derhalve mededelen dat u niet aan onze eisen voldoet. Hoogachtend, heer Parcifal Zonderling-Zonderland.

Briesend borg Haast Onthoofde Henk de brief weer op. 'M'n hoofd hangt aan een flinterdje huid en pezen van nog geen centimeter dik, Harry! De meeste mensen zouden denken dat je dan echt wel onthoofd bent, maar nee, dat is niet goed genoeg voor meneer Dubbel en Dwars Onthoofde - Zonderling!'

Haast Onthoofde Henk haalde een paar keer diep adem en zei toen een stuk kalmer. 'Maar goed - wat zit jou dwars? Kan ik iets voor je doen?' 'Nee,' zei Harry. 'Alleen als je weet hoe we aan zeven gratis Nimbus -bezems kunnen komen voor de wedstrijd tegen Zwadder -'

Harry's woorden werden overstemd door een schrill gemaauw, dat bij zijn enkels vandaan leek te komen. Toen hij omlaag keek, staarde hij in de gele koplamp-ogen van mevrouw Norks, de uitgemergelde grijze kat die de conciërge, Argus Vilder, gebruikte als medestrijdster in zijn niet aflatende gevecht met de leerlingen.

'Ik zou maar maken dat je wegkomt, Harry,' zei Henk vlug. 'Vilder is in een pesthumeur. Hij heeft de griep en een stelletje derdejaars hebben het plafond van kerker vijf per ongeluk met kikkerhersens bespetterd; hij is de hele ochtend aan het schrobben geweest en als hij merkt dat jij modder rondstrooit...'

'Bedankt,' zei Harry, die haastig terugdeinsde bij het zien van de beschuldigende blik van mevrouw Norks, maar niet snel genoeg. Gewaarschuwd door de mysterieuze kracht die hem met zijn valse kat scheen te verbinden, dook Argus Vilder plotseling onder een wandtapijt door, hijgend en piepend en wild om zich heen kijkend, op zoek naar de overtreder. Hij had een dikke, Schots geruite sjaal om zijn hoofd geknoopt en zijn neus was nog paarser dan gewoonlijk.

'Smeerboel!' schreeuwde hij, met trillende kaken en angstaanjagend ver uitpuilende ogen, terwijl hij op het modderwater wees dat uit Harry's Zwerkbalgewaad was gelekt. 'Overall zooi en vuiligheid! Ik ben het spuugzat, zeg ik! Kom mee, Potter!'

Harry zwaaide somber naar Haast Onthoofde Henk en volgde Vilder naar beneden, waarbij hij het aantal modderige voetstappen op de vloer verdubbelde.

Harry was nog nooit in het kantoorje van Vilder geweest; de meeste leerlingen meden dat als de pest. Het was een troosteloos hok, zonder ramen, dat verlicht werd door één enkele olielamp die aan het lage plafond bengelde. Tegen de muren stonden houten archiefkasten; Harry zag aan de etiketten dat ze de gegevens bevatten van elke leerling die Vilder ooit gestraft had. Fred en George Wemel hadden een hele la voor zichzelf. Aan de wand achter Vilders bureau hingen glanzend gepoetste kettingen en boeien. Het was algemeen bekend dat Vilder Perkamentus vaak smeekte om leerlingen voor straf aan hun enkels aan het plafond te mogen hangen.

Vilder griste een ganzenveer uit een pot op zijn bureau en zocht naar perkament.

'Drek,' mompelde hij woedend, 'grote, knetterende klonters drakensnot... kikkerhersens... rattendarmen... ik ben het zat... een voorbeeld stellen... waar is dat formulier... aha...'

Hij haalde een rol perkament uit een la, rolde die uit en doopte zijn lange zwarte veer in de inkt.

'Naam... Harry Potter. Misdaad...'

'Het was maar een beetje modder!' zei Harry.

'Voor jou is het misschien een beetje modder, maar voor mij is het een extra uur schrobben en boenen!' schreeuwde Vilder. Een onsmakelijke druppel trilde aan het puntje van zijn gezwollen paarse neus. "Misdaad... bezoedeling van het kasteel... voorgestelde straf...'

Vilder veegde zijn loopneus af en keek onaangenaam loensend naar Harry, die met ingehouden adem wachtte tot het vonnis zou worden uitgesproken.

Maar net op het moment dat Vilder zijn veer weer op het perkament zette, viel er iets met een oorverdovende DREUN! op de vloer boven zijn kantoortje, zodat de olielamp rammelde.

'FOPPE!' bulderde Vilder en hij smeed woedend zijn ganzenveer neer. 'Nu ben je de sigaar! De sigaar!'

En zonder Harry nog een blik waardig te keuren holde hij met grote platvoeten het kantoortje uit, gevolgd door mevrouw Norks.

Foppe was de klopgeest van de school, een grijnzend, vliegend gevaar dat niets liever deed dan angst en schade aanrichten. Harry mocht Foppe niet erg, maar was hem nu dankbaar om zijn timing. Hopelijk leidde wat Foppe had

gedaan (en zo te horen had hij iets heel groots en duurs vernield) Vilders aandacht af van Harry.

Harry besloot dat hij beter kon wachten tot Vilder terugkwam en ging in de mottige stoel naast het bureau zitten. Op het bureau zelf lag maar één ding, afgezien van het half ingevulde formulier: een grote, glanzende paarse envelop met een zilverkleurige opdruk. Harry keek snel even naar de deur, om te zien of Vilder niet terugkwam, pakte de envelop en las:

SNELSPREUK

Een Schriftelijke Cursus

Toveren voor Beginners

Geïntrigeerd maakte Harry de envelop open en haalde er een dikke stapel perkament uit. Op de eerste pagina stonden nog meer krullerige zilveren letters:

Kunt u niet meekomen in de wereld van de moderne toverkunst? Verzint u smoesjes om de eenvoudigste spreuken te vermijden? Wordt u gepest met uw treurige toverstokwerk? Er is een oplossing! Snelspreuk is een brandnieuwe, ultra-efficiënte, gemakkelijk te leren methode die gegarandeerd succes heeft.

Honderden heksen en tovenaars hebben al baat gehad bij een Snelspreuk-cursus!

Madame Z. Netel schrijft:

'Ik kon nooit bezweringen onthouden en mijn toverdrankjes waren het lachertje van de straat! Maar nu, dankzij de cursus

van Snelspreuk, ben ik het middelpunt van de aandacht op feestjes en smeken vriendinnen me om het recept van mijn Schoonheidscrème!"

Heksenmeester D.J. Spork schrijft ons:

'Mijn vrouw lachte mij vaak uit om mijn slappe toverformules, maar reeds na één maand van uw fabelachtige Snelspreuk-cursus, slaagde ik erin om haar in een gnoe te veranderen! Dank u, Snelspreuk!"

Gefascineerd bladerde Harry de inhoud van de envelop door. Wat moest Vilder in vredesnaam met een Snelspreuk-cursus? Betekende dat dat hij geen echte tovenaar was? Harry las net 'Les Een: Uw Toverstok Vasthouden (Enkele Nuttige Wenken)' toen hij schuifelende voetstappen hoorde en besepte dat Vilder terugkwam. Snel propte hij het perkament weer in de envelop en gooide die op het bureau, net op het moment dat de deur openging.

Een triomfantelijke Vilder kwam binnen.

'Die verdwijnkast was peperduur!' zei hij vergenoegd tegen mevrouw Norks. 'Deze keer is Foppe erbij, liefje!"

Zijn blik viel op Harry en schoot toen snel naar de envelop van Snelspreuk die, besepte Harry te laat, meer dan een halve meter van zijn oorspronkelijke plaats lag.

Het bleke gezicht van Vilder verschoot van kleur en Harry bereidde zich voor op een vloedgolf van woede. Vilder hobbelde naar zijn bureau, greep de envelop en smet die in

een la.

'Heb je - heb je gelezen -?' sputterde hij.

'Nee,' loog Harry snel.

Vilder wrong zijn knobbelige handen.

'Als ik dacht dat je m'n post had... niet dat die brief van mij is... voor een vriend... maar goed... hoe dan ook...'

Harry staarde hem geschrokken aan. Vilder had er nog nooit zó gestoord uitgezien. Zijn ogen puilden uit zijn hoofd, hij had een zenuwtrek in zijn kwabbige wangen en die geruite sjaal maakte het er niet beter op.

'Nou, goed... ga maar... en geen woord... niet dat... maar goed, als je hem niet gelezen hebt... vooruit, maak dat je wegkomt, ik moet een rapport schrijven over Foppe... wegwezen...'

Stomverbaasd omdat hij zo geboft had rende Harry het kantoortje en de gang uit en holde naar boven. Zonder straf ontsnappen uit de klauwen van Vilder moest een soort record zijn.

'Harry! Harry! Heeft het geholpen?'

Haast Onthoofde Henk kwam een lokaal uitzweven. Achter hem zag Harry de restanten van een grote, zwart met gouden kast, die iemand blijkbaar van grote hoogte had laten vallen.

'Ik heb Foppe overgehaald om die kast precies boven Vilders kantoortje te laten vallen,' zei Henk gretig. 'Ik dacht dat dat hem misschien zou afleiden -'

'Was jij dat?' vroeg Harry dankbaar. 'Ja, het heeft geholpen. Ik

heb niet eens straf gekregen. Bedankt, Henk!

Ze liepen samen de gang uit. Harry zag dat Haast Onthoofde Henk de afwijzingsbrief van heer Parcifal nog steeds in zijn hand had.

'Ik wou dat ik je kon helpen met die Koplopers,' zei Harry.

Haast Onthoofde Henk bleef plotseling roerloos hangen en Harry liep dwars door hem heen. Hij wou dat hij dat niet gedaan had; het was alsof hij onder een ijskoude douche stapte.

'Je zou inderdaad iets voor me kunnen doen,' zei Henk opgewonden. 'Harry - is het te veel gevraagd - maar nee, je wilt vast niet -'

'Wat?' vroeg Harry.

'Nou, deze Halloween is het mijn vijfhonderdste sterfdag,' zei Haast Onthoofde Henk waardig en hij richtte zich in zijn volle lengte op.

'O,' zei Harry, die niet wist of hij blij of verdrietig moest kijken. 'Aha.'

'Ik geef een feestje in een van de ruimere kerkers. Ik verwacht vrienden uit het hele land en het zou een grote eer zijn als jij ook zou willen komen. Meneer Wemel en mejuffrouw Griffel zijn uiteraard ook van harte welkom -maar waarschijnlijk ga je liever naar het feest in de Grote Zaal?' Hij keek Harry verwachtingsvol aan. 'Nee,' zei Harry vlug. 'Ik kom wel -' 'M'n beste jongen! Harry Potter, op mijn Sterfdagfeest!

En,' hij aarzelde opgewonden, 'zou je misschien terloops tegen heer Parcifal kunnen zeggen hoe angstaanjagend en indrukwekkend je me vindt?'

'Na - natuurlijk,' stamelde Harry.

Haast Onthoofde Henk glunderde.

'Een Sterfdagfeestje?' zei Hermelien gretig toen Harry zich eindelijk verkleed had en bij haar en Ron was gaan zitten in de leerlingenkamer. 'Ik wed dat maar weinig levende mensen kunnen zeggen dat ze ooit op zo'n feestje zijn geweest - het lijkt me fascinerend!'

'Waarom wil iemand de dag vieren waarop hij is gestorven?' zei Ron, die pas halverwege was met zijn Toverdrankhuiswerk en slechtgehumeurd was. 'Het lijkt me een dooie boel...'

De regen kletterde nog steeds tegen de ramen, die nu inktzwart waren, maar binnen was het gezellig. Het licht van het haardvuur scheen op de vele gemakkelijke stoelen waarin leerlingen zaten te lezen, te praten, hun huiswerk maakten of, in het geval van George en Fred, probeerden uit te vissen wat er gebeurde als je Vleermans Vuurwerk aan een Salamander voerde. Fred had de feloranje, in het vuur levende hagedis 'gered' na een les Zorg voor Fabeldieren en hij zat nu zachtjes smeulend op tafel, omringd door nieuwsgierige toeschouwers.

Harry wilde Ron en Hermelien net vertellen over Vilder en zijn Snelspreuk-cursus toen de Salamander de lucht in schoot

en onder het uitstoten van harde knallen en een regen van vonken door de kamer zoefde. Door de aanblik van Percy, die zich schor schreeuwde tegen Fred en George en de spectaculaire fontein van oranje sterren die uit de bek van de Salamander spoot terwijl hij met de nodige explosies naar het haardvuur vluchtte, vergat Harry zowel Vilder als de envelop van Snelspreuk totaal.

Toen het eenmaal Halloween was, had Harry spijt van zijn overhaaste belofte om naar het Sterfdagfeestje te gaan. De rest van de leerlingen verheugde zich op het feestmaal; de Grote Zaal was versierd met de gebruikelijke levende vleermuizen, van Hagrids gigantische pompoenen waren lantaarns gesneden die zo groot waren dat er met gemak drie mensen in pasten en het gerucht ging dat Perkamentus een troep dansende skeletten had gehuurd om het feest luister bij te zetten.

'Beloofd is beloofd,' zei Hermelien bazig tegen Harry. 'Je hebt gezegd dat je naar zijn Sterfdagfeestje zou gaan.'

Vandaar dat Ron, Hermelien en Harry om zeven uur de deur van de Grote Zaal, waar gouden borden en kaarsen uitnodigend schitterden, links lieten liggen en richting kerkers liepen.

De gang die naar de kerker leidde waar Henk zijn feestje hield werd ook verlicht door kaarsen, maar het effect was niet bepaald vrolijk: het waren lange, dunne, gitzwarte kaarsen,

met een felblauwe vlam die een ijl, spookachtig licht verspreidde, zelfs over hun levende gezichten. Met elke stap werd het kouder. Harry huiverde, sloeg zijn gewaad om zich heen en hoorde een geluid alsof er duizend nagels over een reusachtig schoolbord krasten.

'Moet dat muziek voorstellen?' fluisterde Ron. Ze gingen een hoek om en zagen Haast Onthoofde Henk bij een deuropening staan die versierd was met slingers van zwart fluweel.

'M'n beste vrienden,' zei hij treurig. 'Welkom, welkom... heel fijn dat jullie konden komen...'

Hij deed zijn hoed af en loodste hen buigend naar binnen.

Ze zagen een ongelooflijk tafereel. De kerker was tjokvol parelwitte, doorschijnende geesten, van wie een groot deel rondzweefde boven de overvolle dansvloer en een walsje maakte op het door merg en been gaande, trillende geluid van dertig zingende zagen, die bespeeld werden door een orkestje op een zwart bekleed podium. In een enorme kroonluchter brandden nog duizend zwarte kaarsen met een nachtblauwe gloed. Hun adem vormde witte wolkjes; het was alsof ze in een koelcel terechtgekomen waren.

'Zullen we even rondkijken?' opperde Harry, die zijn voeten wilde warmen.

'Pas op dat je niet door iemand heen loopt,' zei Ron zenuwachtig en ze schuifelden langs de rand van de

dansvloer. Ze passeerden een groepje sombere nonnen, een in lompen gehulde man met ketenen en de Dikke Monnik, de vrolijke geest van Huffelpuf, die een geanimeerd gesprek voerde met een ridder met een pijl in zijn voorhoofd. Het verbaasde Harry niets dat de Bloederige Baron, de uitgemergelde, starende geest van Zwadderich, die overdekt was met zilveren bloedvlekken, angstvallig gemeden werd door de andere spoken.

'O nee!' zei Hermelien, die plotseling bleef staan. 'Terug, terug! Ik heb geen zin om met Jammerende Jenny te praten -' 'Wie?' zei Harry, terwijl ze vlug op hun schreden terugkeerden.

'Ze spookt in de meisjes-wc op de eerste verdieping,' zei Hermelien.

'Spookt ze in een wc?'

Ja. Hij is al het hele jaar defect, omdat ze steeds woedeaanvallen heeft en de boel dan laat overlopen. Ik ging er trouwens toch al nooit heen als ik niet echt moest; het is vreselijk om op de wc te zitten terwijl zij tegen je kermt -' 'Kijk, eten!' zei Ron. Aan de andere kant van de kerker stond een lange tafel, die ook gedekt was met zwart fluweel. Ze liepen er gretig naartoe, maar bleven een paar tellen later stokstijf en vol ontzetting staan. Het eten stonk een uur in de wind. Rotten vissen lagen op fraaie zilveren schotels, grote schalen waren gevuld met bergen zwartverbrande taartjes; er was een

enorme penspastei vol maden, een kaas die met donzige groene schimmel was overdekt en, op een ereplaatsje, een reusachtige grijze taart in de vorm van een grafsteen, met in teerachtig glazuur de woorden:

Heer Hendrik van Malkontent tot Maling gestorven 31 oktober 1492.

Harry keek verbijsterd hoe een dikke geest naar de tafel liep, zich bukte en door het eten heen wandelde, met zijn mond zo wijd open dat hij dwars door een stinkende zalm gleed. 'Kun je het proeven als je erdoorheen loopt?' vroeg Harry. 'Bijna,' zei de geest triest en hij zweefde weg. 'Ik denk dat ze het hebben laten rotten om het een sterkere smaak te geven,' zei Hermelien wijs. Ze kneep haar neus dicht en boog zich voorover om de ontbindende penspastei beter te kunnen bestuderen.

'Zullen we doorlopen? Ik word niet goed,' zei Ron.

Ze hadden zich nauwelijks omgedraaid toen er plotseling een klein mannetje onder de tafel vandaan zoefde, dat vlak voor hen bleef zweven. 'Hallo, Foppe,' zei Harry behoedzaam. In tegenstelling tot de andere spoken, was Foppe de klopgeest absoluut niet bleek en doorzichtig. Hij droeg een knaloranje feestmuts en een ronddraaiende vlinderdas en had een grote grijns op zijn brede, boosaardige gezicht.

'Knabbeltjes?' zei hij poeslief en hield ze een bakje beschimmelde pinda's voor.

'Nee, dank je,' zei Hermelien.

'Ik hoorde je over die arme Jenny praten,' zei Foppe, met een boosaardige schittering in zijn ogen. 'Je deed heel lelijk.' Hij haalde diep adem en brulde: HÉ JENNY!' 'Nee, Foppe, nee! Zeg alsjeblieft niet wat ik gezegd heb. Dan raakt ze helemaal over haar toeren,' fluisterde Hermelien paniekerig. 'Ik meende het niet, ik vind haar best aardig -eh, hallo, Jenny.'

De geest van een dik, gedrongen meisje zweefde naar hen toe. Ze had het sipste gezicht dat Harry ooit gezien had en dat ging ook nog eens half schuil achter sluik, vettig haar en een bril met parelkleurige jampotglazen.

'Wat?' zei ze nors.

'Hoe is het met je, Jenny?' zei Hermelien met geforceerde vrolijkheid. 'Leuk om je eindelijk eens niet op het toilet te zien.' Jenny snoof.

'Onze Hermelien had het net over je -' fluisterde Foppe vals in Jenny's oor.

'Ik zei -ik zei - dat je er zo leuk uitziet vanavond,' zei Hermelien, met een woedende blik op Foppe.

Jenny staarde Hermelien achterdochtig aan.

'Je houdt me voor de gek,' zei ze en direct welden er zilveren tranen op in haar kleine, doorzichtige oogjes.

'Nee - echt niet - zei ik niet hoe leuk Jenny er vanavond uitziet?' zei Hermelien, en gaf Harry en Ron een harde por in hun ribben.

'O... ja...'

Ja, klopt...'

'Lieg niet!' snikte Jenny, terwijl de tranen over haar wangen stroomden en Foppe vrolijk grinnikte. 'Denk je dat ik niet weet hoe de mensen me noemen achter m'n rug? Dikke Jenny! Lelijke Jenny! Jankende, jammerende, jeremiërende Jenny!'

Je bent "puisterige" vergeten,' siste Foppe in haar oor.

Jammerende Jenny begon gierend te snikken en vluchtte de kerker uit. Foppe zoefde achter haar aan, bekogelde haar met schimmelige pinda's en schreeuwde: 'Puistenkop! Puistenkop!' 'O jee,' zei Hermelien triest.

Haast Onthoofde Henk zweefde door de menigte naar hen toe. 'En, amuseren jullie je?' 'Jazeker,' logen ze.

'Geen slechte opkomst,' zei Haast Onthoofde Henk trots. 'De Weeklagende Weduwe is helemaal uit Kent gekomen... het is bijna tijd voor mijn toespraak, laat ik het orkest even waarschuwen...'

Op dat moment stopte het orkest echter al met spelen. De orkestleden en andere aanwezigen deden er het zwijgen toe en keken opgewonden om zich heen toen er een jachthoorn klonk.

'Daar gaan we weer!' zei Haast Onthoofde Henk verbitterd.

Een stuk of tien spookachtige paarden, bereden door ruiters zonder hoofd, kwamen door de muur van de kerker

gestormd. De feestgangers applaudisseerden luid; Harry begon ook te klappen, maar hield snel op toen hij Henks gezicht zag.

De paarden galoppeerden naar het midden van de dansvloer en bleven daar steigerend en bokkend staan; een grote geest die voorop reed, met een bebaard hoofd onder zijn arm dat op een jachthoorn blies, sprong van zijn paard, hief zijn hoofd hoog op zodat hij over de menigte heen kon kijken (iedereen lachte) en liep met grote passen naar Haast Onthoofde Henk, terwijl hij zijn hoofd weer op zijn nek drukte.

'Henk!' bulderde hij. 'Hoe is het met je? Je laat het hoofd niet hangen, hoop ik?'

Schaterend gaf hij Henk een klap op zijn schouder. 'Welkom, Parcifal,' zei Henk stijfjes.

'Levenden!' zei heer Parcifal, die Harry, Ron en Hermelien zag en deed alsof hij een enorme sprong van verbazing maakte, zodat zijn hoofd weer afviel (iedereen gierde van het lachen).

'Heel grappig,' zei Haast Onthoofde Henk duister.

'Let niet op Henk!' riep het hoofd van heer Parcifal vanaf de vloer. 'Hij heeft nog steeds de pest in omdat hij niet bij de Koplopers mag! Maar ik bedoel - moet je hem nou 'ns zien - ' 'Ik vind,' zei Harry haastig, na een veelbetekenende blik van Henk, 'dat Henk heel - angstaanjagend is en - eh ' 'Ha!'

schreeuwde het hoofd van heer Parcifal. 'Hij heeft vast gevraagd of je dat wilde zeggen!' 'Mag ik even de aandacht? Het is tijd voor mijn toespraak!' riep Haast Onthoofde Henk. Hij marcheerde naar het podium en ging in het licht van een ijzig blauw spotje staan.

'Geachte, wijlen dames en heren, het is met grote droefenis...' Verder hoorde niemand iets. Heer Parcifal en de rest van de Koplopers waren met een potje Hoofdhockey begonnen en iedereen keek. Haast Onthoofde Henk deed een vergeefse poging om de aandacht te trekken, maar staakte die toen het hoofd van heer Parcifal onder luid gejuich langszeilde.

Harry was tot op het bot verkleumd en verging van de honger. 'Ik heb het nu wel gezien,' zei Ron met klapperende tanden, toen het orkestje weer begon te spelen en de geesten opnieuw de dansvloer op gingen.

'Laten we gaan,' zei Harry.

Ze schuifelden naar de deur, knikkend en glimlachend tegen iedereen die in hun richting keek en even later liepen ze haastig terug door de gang met de zwarte kaarsen.

'Misschien zijn ze nog aan het toetje bezig,' zei Ron hoopvol en hij ging de anderen voor naar de trap.

En toen hoorde Harry het.

"Verscheuren... openrijten... doden..."

Het was dezelfde stem, kil en moordlustig, die hij ook in de kamer van Smalhart had gehoord.

Harry bleef staan, drukte zich tegen de stenen muur, luisterde ingespannen en tuurde door de schemerige gang.

'Harry, wat doe je -'

'Ik hoor die stem weer - stil -'

'... zoook'n honger... al zo lang...'

'Luister!' zei Harry dringend. Ron en Hermelien verstijfden en keken hem aan.

'... dood... tijd om te doden '

De stem werd zwakker. Harry wist zeker dat hij zich verwijderde -zich naar boven verplaatste. Vol angst en opwindung staarde hij naar het donkere plafond. Hoe was dat mogelijk? Was het ook een soort geest, die zich niet liet tegenhouden door stenen gewelven?

'Hierheen!' riep hij en hij holde de trap op naar de hal. Hij hoefde niet te hopen dat hij daar iets zou horen: het geroezemoes uit de Grote Zaal was veel te hard. Harry holde de marmeren trap op naar de eerste verdieping, met Ron en Hermelien op zijn hielen.

'Harry, wat zijn we -'

'SSST!'

Harry spitste zijn oren. In de verte, een verdieping hoger en een stuk zwakker, hoorde hij de stem: '...ik ruik bloed... IK RUIK BLOED!'

Zijn maag keerde om. 'Hij gaat iemand vermoorden!' schreeuwde hij. Hij negeerde de verbouwereerde gezichten

van Ron en Hermelien, rende met drie treden tegelijk de trap op en probeerde ondanks zijn eigen dreunende voetstappen toch te luisteren.

Harry sprintte van hot naar her, gevolgd door een hijgende Ron en Hermelien. Hij bleef pas staan toen ze de hoek van de laatste, verlaten gang omrenden.

'Harry, wat moet dat allemaal?' zei Ron, die het zweet van zijn gezicht veegde, ik hoorde niks...'

Maar Hermelien snakte plotseling naar adem en wees.

'Kijk!'

Iets verderop glom er wat op de muur. Langzaam slopen ze naderbij en staarden door het schemerduister. Tussen twee ramen waren letters van minstens dertig centimeter groot geschilderd, die glinsterden in het licht van de flakkerende toortsen.

DE GEHEIME KAMER IS GEOPEND. HOEDT U, VIJANDEN VAN DE ERFGENAAM.

'Wat is dat ding - dat eronder hangt?' vroeg Ron met trillende stem.

Toen ze dichterbij de tekst schuifelden, gleed Harry bijna uit; er lag een grote plas water op de grond. Ron en Hermelien ving hem op en ze slopen langzaam naar de boodschap, met hun blik op de donkere schaduw daaronder gericht. Ze beseften alle drie tegelijk wat het was en sprongen spetterend achteruit.

Mevrouw Norks, de kat van de conciërge, hing aan haar staart aan de toortshouder. Ze was zo stijf als een plank en haar ogen waren groot en starend.

Een paar seconden lang konden ze geen vin verroeren, maar toen zei Ron: 'Laten we maken dat we wegkomen.'

'Moeten we niet iets doen -' hakkelde Harry.

'We mogen hier niet gevonden worden,' zei Ron. 'Geloof mij nou maar.'

Maar het was al te laat. Aan een zacht gerommel, een soort ver verwijderd gedonder, hoorden ze dat het feestmaal afgelopen was. Op de trappen klonk het rumoer van honderden voeten en de luide, opgewekte stemmen van mensen die lekker gegeten hadden; een tel later stroomden leerlingen de gang op.

Het geroezemoes stierf weg toen de mensen die vooropliepen niet alleen de hangende kat zagen, maar ook Harry, Ron en Hermelien, die midden in de gang stonden. Er viel een stilte terwijl de leerlingen zich verdrongen om het gruwelijke tafereel beter te kunnen zien.

De stilte werd verbroken door een stem die riep:

'Hoedt u, vijanden van de Erfgenaam! Hierna zijn jullie aan de beurt, Modderbloedjes!'

Draco Malfoy had zich naar voren gewrongen. Met een schittering in zijn kille ogen en een bloot op zijn meestal zo bloedeloze gezicht staarde hij grijnzend naar de hangende,

roerloze kat.

Hoofdstuk 9

De Tekens Aan De Wand

'Wat gebeurt hier? Wat is er aan de hand?'

Waarschijnlijk aangetrokken door het geschreeuw van Malfidus, wrong Argus Vilder zich door de menigte. Plotseling zag hij mevrouw Norks hangen. Vol ontzetting sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht en wankelde hij achteruit. 'M'n kat! M'n kat! Wat is er met mevrouw Norks gebeurd?' Zijn uitpuilende ogen zagen Harry.

'Jij!' krijste hij. 'Jij! Jij hebt m'n kat vermoord! Je hebt haar vermoord! Maar nu ga je er zelf aan! Ik -'

'Argus!'

Perkamentus kwam aanlopen, gevolgd door een paar andere leraren. Hij stapte om Harry, Ron en Hermelien heen en had mevrouw Norks binnen een paar tellen losgemaakt van de fakkelhouder.

'Kom mee, Argus,' zei hij tegen Vilder. 'En jullie ook, meneer Potter, meneer Wemel, juffrouw Griffel.'

Smalhart deed gretig een stap naar voren.

'Mijn kantoortje is vlakbij, professor -boven aan de trap - als u er gebruik van wilt maken -'

'Dank je, Gladianus,' zei Perkamentus.

De zwijgende leerlingen gingen opzij om hen door te laten. Smalhart liep opgewonden en gewichtig achter Perkamentus aan, gevolgd door professor Anderling en Sneep.

Toen ze het donkere kantoortje van Smalhart binnengingen, bewoog er van alles aan de muren; Harry zag verscheidene fotografische Smalharten gauw wegduiken, met krulspelden in hun haar. De echte Smalhart stak de kaarsen op zijn bureau aan en deed een stapje achteruit. Perkamentus legde mevrouw Norks op het glimmend geboende blad en begon haar te onderzoeken. Harry, Ron en Hermelien keken elkaar nerveus aan, schuifelden naar stoelen die buiten de kring van kaarslicht stonden en wachtten af.

Het puntje van Perkamentus' lange, kromme neus zweefde een paar centimeter boven de vacht van mevrouw Norks. Hij bestudeerde haar aandachtig door zijn halve-maans-brilletje en zijn lange vingers voelden en porden zacht. Professor Anderling stond bijna even dicht over de kat gebogen, met half toegeknepen ogen. Sneep stond achter hen, in de schaduw, met een merkwaardige uitdrukking op zijn gezicht; het was alsof hij moeite moest doen om niet te glimlachen. Smalhart dreutelde om het bureau heen en deed suggesties.

'Het is duidelijk dat ze gedood is door een vloek - waarschijnlijk de Metamorfotiaanse Marteling. Die heb ik zo vaak zien gebruiken. Doodzonde dat ik niet in de buurt was,

ik ken de tegenvloek die haar gered zou kunnen hebben...'

Smalharts opmerkingen werden onderbroken door het droge, gierende gesnik van Vilder. Hij zat slap en verslagen naast het bureau en kon niet naar mevrouw Norks kijken. Ondanks het feit dat Harry hem niet mocht, had hij toch een beetje medelijden met hem, maar lang niet zo veel medelijden als met zichzelf. Als Perkamentus de beschuldigingen van Vilder geloofde, werd hij vrijwel zeker van school gestuurd.

Perkamentus fluisterde nu vreemde woorden en tikte met zijn toverstaf op mevrouw Norks, maar er gebeurde niets; ze bleef eruitzien alsof ze was opgezet.

'...ik herinner me iets soortgelijks in Ouagadougou,' zei Smalhart. 'Een hele reeks incidenten. Het volledige verhaal staat in mijn autobiografie; gelukkig kon ik de inwoners voorzien van amuletten die direct verlichting boden...'

De foto's van Smalhart knikten instemmend. Eentje was vergeten zijn haarnetje af te doen.

Uiteindelijk kwam Perkamentus overeind.

'Ze is niet dood, Argus,' zei hij zacht.

Smalhart, die net het aantal moorden dat hij vrijdeld had opsomde, deed er abrupt het zwijgen toe.

'Niet dood?' kraste Vilder, en hij keek door zijn vingers naar mevrouw Norks. 'Maar waarom is ze dan zo - zo stijf en star?'

'Ze is Versteend,' zei Perkamentus ('Aha! Dacht ik het niet!' zei

Smalhart). 'Maar ik heb geen idee hoe...'

'Vraag dat maar aan hem!' krijste Vilder, die zijn vlekkerige, betraande gelaat naar Harry wendde.

'Dit kan onmogelijk het werk zijn van een tweedejaars,' zei Perkamentus. 'Alleen geavanceerde Duistere Magie -'

'Hij heeft het gedaan! Hij heeft het gedaan!' siste Vilder en zijn kwabbige gezicht liep paars aan. 'U heeft toch zelf gezien wat hij op de muur heeft geschreven? Hij heeft - in m'n kantoor - hij weet dat ik - dat ik -' Het gezicht van Vilder trok krampachtig. 'Hij weet dat ik een Snul ben!' besloot hij.

'Ik heb mevrouw Norks met geen vinger aangeraakt!' riep Harry. Hij besepte onbehaaglijk dat iedereen hem aanstaarde, inclusief de Smalharten op de foto's. 'En ik weet niet eens wat een Snul is.'

'Smoesjes!' snauwde Vilder. 'Hij heeft die brief van Snelspreuk gezien!'

'Mag ik iets zeggen, professor?' zei Sneepe vanuit de schaduwen en Harry's bange voorgevoelens werden nog sterker; hij wist zeker dat, wat Sneepe ook zou zeggen, het niet in zijn voordeel zou zijn.

'Misschien waren Potter en zijn kameraadjes gewoon op het verkeerde moment op de verkeerde plaats,' zei hij met een schamper trekje om zijn mond, alsof hij dat betwijfelde. 'Maar we zitten wel met een aantal verdachte omstandigheden. Wat deden ze überhaupt op die gang? Waarom waren ze niet op

het feestmaal?'

Harry, Ron en Hermelien begonnen alle drie tegelijk te vertellen over het Sterfdagfeestje, '...wel honderden geesten kunnen bevestigen dat wij er waren -'

'Maar waarom zijn jullie na afloop niet naar de Grote Zaal gegaan?' zei Sneepe en zijn zwarte ogen glinsterden in het kaarslicht. 'Waarom gingen jullie naar die gang?'

'Omdat - omdat -' zei Harry met bonzend hart; hij beseftte dat het heel vreemd zou klinken als hij zei dat hij naar die gang was geleid door een ongrijpbare stem die alleen hij kon horen. 'Omdat we moe waren en naar bed wilden,' besloot hij. 'Zonder eten?' zei Sneepe, met een triomfantelijke glimlach op zijn hooglege gezicht. 'Volgens mij serveren geesten op hun feestjes geen hapjes die geschikt zijn voor levenden.'

'We hadden geen honger,' zei Ron, wiens maag keihard rommelde.

Sneeps onaangename glimlach werd breder.

'Ik krijg sterk de indruk dat Potter niet de volledige waarheid vertelt, professor Perkamentus,' zei hij. 'Misschien is het een goed idee om hem bepaalde voorrechten af te nemen tot hij bereid is wel het hele verhaal te vertellen. Persoonlijk vind ik dat hij uit de Zwerkbalploeg van Griffioendor moet worden gezet tot hij inziet dat het beter is om eerlijk te zijn.'

'Kom nou toch, Severus,' zei professor Anderling scherp, ik zie geen enkele reden om die jongen te verbieden Zwerkbal

te spelen. Tenslotte is die kat niet op haar kop geslagen met een bezemsteel. We hebben absoluut geen bewijs dat Potter iets verkeerd heeft gedaan.'

Perkamentus keek Harry doordringend aan met zijn fonkelende, lichtblauwe ogen en Harry had het gevoel dat hij werd doorgelicht.

'Onschuldig tot het tegendeel is bewezen, Severus,' zei hij gedecideerd.

Sneep keek woedend, net als Vilder.

'M'n kat is Versteend!' krijste hij, met uitpuilende ogen. 'Ik wil dat er iemand wordt gestraft!'

'We kunnen haar genezen, Argus,' zei Perkamentus geduldig. 'Madame Stronk heeft een aantal Mandragora's weten te bemachtigen. Zodra die volgroeid zijn, laat ik een toverdrank bereiden die mevrouw Norks weer tot leven zal wekken.'

'Doe ik wel even,' viel Smalhart hem in de rede. 'Dat heb ik al zó vaak gedaan, ik zou in m'n slaap nog een Vitaliserende Alruindrak kunnen brouwen -'

'Neem me niet kwalijk,' zei Sneep ijzig, 'maar volgens mij ben ik hier de leraar Toverdranken.'

Er viel een pijnlijke stilte.

'Jullie kunnen gaan,' zei Perkamentus tegen Harry, Ron en Hermelien.

Ze gingen, zo snel als ze maar konden zonder te rennen. Toen ze op de verdieping boven die van Smalharts kantoortje

waren, gingen ze een leeg, donker klaslokaal binnen en deden de deur zachtjes dicht. Harry tuurde naar de schimmige gezichten van zijn vrienden.

'Had ik het moeten zeggen van die stem?'

'Nee,' zei Ron meteen. 'Stemmen horen die niemand anders kan horen is geen goed teken, zelfs niet in de toverwereld.'

Toen hij de toon hoorde waarop Ron dat zei vroeg Harry: 'Maar jullie geloven me wel?'

Ja, natuurlijk,' zei Ron vlug. 'Maar - je moet toegeven dat het vreemd is...'

'Ik weet dat het vreemd is,' zei Harry. 'Die hele toestand is vreemd. En wat betekende die boodschap eigenlijk? De Kamer is Geopend... wat moet dat voorstellen?'

'Het komt me vaag bekend voor,' zei Ron langzaam. 'Volgens mij heeft iemand me ooit eens verteld over een geheime kamer op Zweinstein... Bill, misschien...'

'En wat is een Snul in vredesnaam?' zei Harry. Tot zijn verbazing grinnikte Ron zacht.

'Nou - eigenlijk is het niet grappig - maar omdat het Vilder is... een Snul is iemand die geboren is in een tovenaarsfamilie, maar die zelf geen toverkracht heeft. Min of meer het tegenovergestelde van tovenaars uit Dreuzelgezinnen, alleen zijn Snullen zeldzaam. Als Vilder wil leren toveren met behulp van zo'n cursus van Snelspreuk, heb je grote kans dat hij inderdaad een Snul is. Dat zou een hoop dingen

verklaren. Bij voorbeeld waarom hij zo'n hekel aan de leerlingen heeft.' Ron grijnsde tevreden. 'Hij is verbitterd.' Ergens sloeg een klok.

'Middernacht,' zei Harry. 'Laten we naar bed gaan, voor Sneep langskomt en ons voor iets anders te grazen neemt.'

Een paar dagen lang kon de school nergens anders over praten dan de aanval op mevrouw Norks. Vilder zorgde ervoor dat de leerlingen dat niet vergaten door constant te patrouilleren op de plek waar ze Versteend was, alsof de dader misschien terug zou komen. Harry had gezien dat hij de tekst op de muur probeerde weg te poetsen met 'Madame Reina's Magische Multivlekkenverwijderaar', maar zonder resultaat; de woorden glommen nog net zo helder als eerst. Als Vilder niet bezig was de plaats van de misdaad te bewaken, sloop hij met rode ogen door de gangen of greep hij nietsvermoedende leerlingen bij hun kladden, die hij straf probeerde te geven voor dingen zoals 'te hard ademen' en 'blij kijken'.

Ginny Wemel was diep geschokt door wat mevrouw Norks was overkomen. Volgens Ron was ze dol op katten.

'Maar je had mevrouw Norks nog niet echt leren kennen,' probeerde Ron haar op te beuren. 'Zonder haar zijn we beter af, echt.' Ginny's onderlip trilde. 'Dit soort dingen gebeurt gelukkig niet vaak op Zweinstein,' verzekerde Ron haar. 'Ze krijgen de halvegare die het gedaan heeft zo te pakken en dan

trappen ze hem eruit. Ik hoop alleen dat hij nog even tijd heeft om Vilder te Verstenen voor hij van school wordt gestuurd. Geintje!" voegde hij er haastig aan toe toen Ginny verbleekte.

De aanval had ook Hermelien niet onberoerd gelaten. Ze zat sowieso al vaak met haar neus in de boeken, maar nu deed ze vrijwel niets anders meer. Harry en Ron kregen nauwelijks antwoord als ze vroegen waar ze mee bezig was en pas de volgende woensdag kwamen ze daarachter.

Harry moest na Toverdrankles nablijven van Sneep om kokerwormen van de tafeltjes te schrapen. Na vlug iets gegeten te hebben ging hij naar boven, want hij had met Ron afgesproken in de bibliotheek. Hij zag Joost Flets-Frimel, de jongen van Huffelpuf die hij met Kruidenkunde had ontmoet, aankomen door de gang en had net zijn mond opengedaan om hallo te zeggen toen Joost hem ook zag en rechtsonkeert maakte.

Ron zat achter in de bibliotheek en was bezig zijn huiswerk voor Geschiedenis van de Toverkunst na te meten. Professor Kist had om een één meter lang opstel over 'De Middeleeuwse Europese Tvenaarsraad' gevraagd.

'Niet te geloven! Ik kom nog twintig centimeter te kort...' zei Ron woedend. Hij liet het perkament los, dat direct weer oprolde. 'Hermelien heeft een meter vijftig en die heeft een piepklein handschrift!'

'Waar is ze?' zei Harry, die het meetlint pakte en zijn eigen huiswerk uitrolde.

'Daar ergens,' zei Ron en hij wees op de boekenkasten. 'Ze zoekt een of ander boek. Volgens mij probeert ze de hele bieb nog voor Kerstmis uit te lezen.'

Harry vertelde hoe Joost Flets-Frimel de benen had genomen toen hij hem zag.

'Waar maak je je druk om? Ik vond hem een idioot,' zei Ron, terwijl hij er druk op los krabbelde en zijn handschrift zo groot mogelijk maakte. 'Al dat geleuter over hoe fantastisch Smalhart wel niet is -'

Op dat moment kwam Hermelien tussen de boekenkasten vandaan. Ze leek nogal kribbig, maar was eindelijk bereid om te praten.

'Alle exemplaren van Een Beknopte Beschrijving van Zweinstein zijn uitgeleend,' zei ze en ze ging naast Harry en Ron zitten. 'En er is een wachtlijst van twee weken. Ik wou dat ik m'n eigen exemplaar niet thuis had gelaten, maar dat kreeg ik niet meer in m'n hutkoffer, met al die boeken van Smalhart.'

'Waarom wil je het zo graag hebben?' vroeg Harry.

'Om dezelfde reden waarom al die andere mensen het willen hebben,' zei Hermelien. 'Om de legende van de Geheime Kamer te kunnen lezen.' 'Wat is die legende dan?' zei Harry vlug. 'Dat is het nou juist. Dat weet ik niet meer,' zei

Hermelien, die op haar onderlip beet. 'En ik kan het verhaal nergens anders vinden -' 'Hermelien, mag ik jouw huiswerk even doorlezen?' zei Ron wanhopig en hij keek op zijn horloge.

'Nee,' zei Hermelien, plotseling streng. 'Je hebt tien dagen de tijd gehad om zelf iets te schrijven.'

'Ik hoef nog maar vijf centimeter. Toe nou...'

De bel ging en Ron en Hermelien liepen kibbelend voor Harry uit naar het geschiedenislokaal.

Geschiedenis van de Toverkunst was hun saaiste vak en het enige dat werd gegeven door een geest, professor Kist. Het meest opwindende wat er ooit in zijn lokaal gebeurde, was als hij binnen kwam zweven door het schoolbord. Hij was stokoud en verschrompeld en veel mensen zeiden dat hij niet eens gemerkt had dat hij dood was. Hij was op een dag gewoon opgestaan om les te geven en had zijn lichaam achtergelaten in een stoel bij de haard in de leraarskamer; sindsdien waren zijn lessen nooit meer een steek veranderd.

Vandaag was even slaapverwekkend als altijd. Professor Kist sloeg zijn aantekeningen open en begon die voor te lezen, monotoon en neuzelend, als een oude stofzuiger, tot vrijwel iedereen in een soort diepe bewusteloosheid verkeerde en af en toe net lang genoeg ontwaakte om een naam of een jaartal op te schrijven voor ze weer in slaap sukkelden. Hij had al een halfuur gepraat toen er plotseling iets unieks gebeurde:

Hermelien stak haar hand op.

Professor Kist, die een dodelijk saaie verhandeling over het Internationale Toveraarscongres van afstak, keek verbijsterd op.

Ja, juffrouw - eh -?'

'Griffel, professor. Ik vroeg me af of u ons misschien iets kon vertellen over de Geheime Kamer,' zei Hermelien met heldere stem. Daan Tomas, die met openhangende mond uit het raam had zitten staren, schrok wakker uit zijn trance; Belinda Broom hief haar hoofd op uit haar armen en Marcells elleboog gleed van zijn tafeltje.

Professor Kist knipperde met zijn ogen.

'Mijn vak is Geschiedenis van de Toverkunst,' zei hij met zijn gortdroge, pieperige stem. 'Ik hou me bezig met feiten, juffrouw Griffel, niet met mythen of legenden.' Hij schraapte zijn keel, met een geluid alsof er een krijtje doormidden brak en vervolgde: 'In september van dat jaar besloot een subcomité van Sardijnse tovenaars -'

Hakkend deed hij er het zwijgen toe. Hermeliens hand priemde opnieuw in de lucht.

Juffrouw Greppel?'

'Maar zijn legenden niet altijd gebaseerd op feiten, professor?' Professor Kist staarde haar zo verbaasd aan dat Harry ervan overtuigd was dat hij nog nooit eerder in de rede was gevallen door een leerling, levend of dood.

'Tja,' zei professor Kist langzaam, 'misschien zou je dat inderdaad kunnen stellen, ja.' Hij keek Hermelien aan alsof hij nog nooit een leerling had gezien. 'Maar de legende waar u op doelt is zo'n sensationeel en zelfs potsierlijk verhaal...'

De hele klas hing nu echter aan de lippen van professor Kist. Hij staarde vaag naar de gretige gezichten en Harry zag dat hij volkomen uit het veld was geslagen door die ongewone belangstelling.

'Nou, vooruit dan,' zei hij langzaam. 'Eens kijken... de Geheime Kamer... Jullie weten uiteraard dat Zweinstein meer dan duizend jaar geleden werd gesticht - de precieze datum is onzeker - door de vier grootste heksen en tovenaars van die tijd. De vier afdelingen van onze school zijn naar hen vernoemd: Goderic Griffioendor, Helga Huffelpuf, Rowena Ravenklauw en Zalazar Zwadderich. Samen bouwden ze dit kasteel, ver van nieuwsgierige Dreuzelogen, want in die tijd werd magie gevreesd door het gepeupel en stonden heksen en tovenaars overal aan vervolging bloot.'

Hij zweeg even, staarde dof door het lokaal en vervolgde: 'Een paar jaar werkten de stichters harmonieus samen. Ze zochten kinderen die tekenen van tovertalent vertoonden en brachten die naar het kasteel om onderwezen te worden. Maar toen ontstond er onenigheid. Er groeide een kloof tussen Zwadderich en de anderen. Zwadderich stond een restrictiever toelatingsbeleid voor. Hij vond dat onderwijs in

de toverkunst beperkt moest blijven tot de oude, zuiver magische families en was tegen het toelaten van leerlingen van Dreuzelouders, die hij onbetrouwbaar vond. Na een tijdje volgde een ernstig conflict tussen Zwadderich en Griffioendor en verliet Zwadderich de school.'

Professor Kist zweeg weer even en tuitte zijn lippen. Hij leek net een rimpelige oude schildpad.

'Voor dat deel van het verhaal bestaan betrouwbare historische bronnen,' zei hij, 'maar die eerlijke feiten zijn helaas naar de achtergrond verdrongen door de belachelijke legende van de Geheime Kamer. Volgens de mythe bouwde Zwadderich een verborgen kamer in het kasteel en wist alleen hij van het bestaan van die ruimte. Zwadderich zou die Geheime Kamer verzegeld hebben, zodat hij pas geopend kon worden als zijn eigen, ware erfgenaam op school arriveerde. Alleen die erfgenaam kan het zegel verbreken, de Kamer openen, de gruwel die hij bevat ontketen en die gebruiken om de school te zuiveren van hen die het niet waardig zijn om magie te mogen leren.'

Er viel een stilte toen professor Kist was uitgesproken, maar niet de slaperige stilte die gewoonlijk in zijn lokaal heerste. De leerlingen starden hem onbehaaglijk aan en hoopten op meer. Professor Kist leek geïrriteerd.

'Flauwekul, natuurlijk,' zei hij. 'De school is talloze malen onderzocht, door de meest geleerde heksen en tovenaars, om

te zien of er inderdaad zo'n kamer bestaat, maar er is nooit iets gevonden. Het is maar een verhaal, een fabeltje om goedgelovige mensen bang te maken.'

Hermelien had haar hand weer opgestoken.

'Professor -wat bedoelt u precies met "de gruwel die hij bevat"?''

'Dat zou een of ander monster zijn, dat alleen de erfgenaam van Zwadderich kan beheersen,' zei professor Kist met zijn droge, dunne stemmetje. De leerlingen keken elkaar nerveus aan. 'Ik zeg toch, dat bestaat niet!' zei professor Kist, die zijn aantekeningen doorbladerde. 'Er is geen Kamer en geen monster.' 'Maar professor,' zei Simon Filister, 'als de Kamer alleen geopend kan worden door de erfgenaam van Zwadderich, is het toch logisch dat niemand anders hem kan vinden?' 'Onzin, Fluister,' zei professor Kist geërgerd. 'Als een lange reeks schoolhoofden die ruimte niet heeft kunnen vinden -'

'Misschien moet je wel Duistere Magie gebruiken om hem te kunnen openen,' piepte Parvati Patil.

'Alleen omdat een tovenaar geen Duistere Magie gebruikt, wil dat nog niet zeggen dat hij die niet kan gebruiken, juffrouw Paskwil,' beet professor Kist haar toe. 'Ik herhaal, tovenaars zoals Perkamentus -' 'Misschien moet je wel afstammen van Zwadderich en kon Perkamentus daarom niet -' begon Daan Tomas, maar het geduld van professor Kist was op.

'Genoeg!' zei hij scherp. 'Het is een mythe! Die Kamer bestaat niet! Er is niet het minste of geringste bewijs dat Zwadderich zelfs maar een geheime bezemkast heeft gebouwd! Ik betreur het dat ik jullie zo'n dwaas verhaal heb verteld. En laten we ons nu weer bezighouden met geschiedenis, met onweerlegbare, geloofwaardige, controleerbare feiten!'

En nog geen vijf minuten later staarde de hele klas weer glazig voor zich uit.

'Ik heb altijd al geweten dat Zalazar Zwadderich een perverse oude gek was,' zei Ron tegen Harry en Hermelien, toen ze zich na de les door de overvolle gangen wroten om hun tassen weg te zetten voor ze gingen eten. 'Maar ik wist niet dat hij met dat geleuter over zuiver bloed begonnen was. Al kreeg ik geld toe, dan zou ik nog niet op zijn afdeling willen zitten. Echt, als de Sorteerhoed mij bij Zwadderich had ingedeeld, had ik de eerste de beste trein naar huis genomen...'

Hermelien knikte vurig, maar Harry deed er het zwijgen toe. Hij had een onaangenaam, hol gevoel in zijn maag.

Harry had nooit aan Ron en Hermelien verteld dat de Sorteerhoed ernstig had overwogen om hem bij Zwadderich in te delen. Glashelder hoorde hij het kleine stemmetje dat in zijn oor had gefluisterd toen hij een jaar geleden de hoed had opgezet.

Je zou grootse dingen kunnen doen, weet je. Het zit allemaal in je hoofd en Zwadderich zou je helpen om groot te worden,

dat staat vast...'

Maar Harry, die toen al wist dat Zwadderich veel duistere heksen en tovenaars afleverde, had wanhopig gedacht: 'Niet in Zwadderich!' en uiteindelijk had de hoed gezegd: 'Nou, als je het echt zeker weet... houden we het maar op Griffoendor...'

Terwijl ze tegen de mensenstroom inliepen, kwam Kasper Krauwel voorbij.

'Hoi, Harry!'

'Hallo, Kasper,' zei Harry werktuiglijk.

'Harry - Harry -een jongen bij mij in de klas zei dat jij -'

Maar Kasper was zo klein dat hij door de menigte werd meegesleurd naar de Grote Zaal; ze hoorden hem nog even: 'Tot ziens, Harry!' piepen en toen was hij verdwenen.

'Wat zegt een jongen bij hem in de klas over jou?' vroeg Hermelien.

'Waarschijnlijk dat ik de erfgenaam van Zwadderich ben,' zei Harry, wiens maag nog ietsje holler werd toen hij zich herinnerde hoe angstig Joost Flets-Frimel rechtsomkeert had gemaakt toen hij hem had gezien.

'De mensen geloven hier alles,' zei Ron vol walging.

Het werd minder druk en ze konden ongestoord de volgende trap op lopen.

'Denk je echt dat die Geheime Kamer bestaat?' vroeg Ron aan Hermelien.

'Ik weet niet,' zei ze fronsend. 'Perkamentus kon mevrouw

Norks niet genezen en daarom denk ik dat ze misschien is aangevallen door iets - iets dat niet menselijk is.'

Terwijl ze dat zei gingen ze de hoek om en stonden ze aan het begin van de gang waar de aanval had plaatsgevonden. Het zag er nog net zo uit als op die avond, alleen hing er geen stijve kat meer aan de fakkelhouders en stond er een stoel tegen de muur onder de tekst De Kamer is Geopend.

'Daar heeft Vilder de wacht gehouden,' mompelde Ron.

Ze keken elkaar aan. De gang was uitgestorven.

'Het kan geen kwaad om even te kijken,' zei Harry, die zijn tas neerzette en zich op handen en knieën liet zakken, zodat hij rond kon kruipen op zoek naar aanwijzingen.

'Schroeiplekken!' zei hij. 'Hier- en hier -'

'Moet je dit zien!' zei Hermelien. 'Dat is gek...'

Harry stond op en liep naar het raam naast de geschilderde waarschuwing. Hermelien wees op het bovenste ruitje, waar wel twintig spinnen rondkrioelden, die zich blijkbaar door een klein barstje in het glas probeerden te wurmen. Een lange, zilveren draad bengelde als een touw omlaag, alsof ze die allemaal hadden gebruikt om omhoog te klimmen in hun haast om te ontsnappen.

'Heb je spinnen zich ooit zo zien gedragen?' vroeg Hermelien verbaasd.

'Nee,' zei Harry. 'Jij wel, Ron? Ron?'

Hij keek om. Ron stond op een paar meter afstand en

onderdrukte blijkbaar de aandrang om de benen te nemen. 'Wat is er?' vroeg Harry.

'Ik - hou - niet - van - spinnen,' zei Ron gespannen.

'Daar heb ik nooit iets van gemerkt,' zei Hermelien, Ron verbaasd aankijkend. 'Je hebt zo vaak spinnen gebruikt voor toverdrankjes...'

'Dood vind ik ze niet erg,' zei Ron, die zijn blik zorgvuldig afgewend hield van het raam. 'Ik hou alleen niet van de manier waarop ze zich bewegen...'

Hermelien giechelde.

'Het is niet grappig,' zei Ron nijdig. 'Toen ik drie was, heeft Fred m'n - m'n teddybeer in een smerige grote spin veranderd, omdat ik z'n speelgoedbezem kapot had gemaakt, als je het zo nodig moet weten. Jij zou ook een hekel hebben aan spinnen als je rustig met je beertje had gezeten en die plotseling te veel poten had gehad en...'

Hij deed er huiverend het zwijgen toe. Hermelien moest nog steeds moeite doen om niet te lachen en om een ander onderwerp aan te snijden zei Harry: 'Weten jullie nog dat de vloer nat was? Waar kwam dat water vandaan? Iemand heeft het opgedweild.'

'Dat lag ongeveer hier,' zei Ron, die zichzelf voldoende in bedwang kreeg om langs de stoel van Vilder te lopen en te wijzen. 'Bij die deur.'

Hij wilde de koperen knop pakken, maar trok abrupt zijn

hand terug, alsof hij zich gebrand had. 'Wat is er?' vroeg Harry.

'Mogen we niet komen,' zei Ron kortaf. 'Dat is een meisjes-wc.' 'O, daar is toch niemand, Ron,' zei Hermelien, die opstond en naar hen toe liep. 'Dat is de wc van Jammerende Jenny. Vooruit, laten we even kijken.'

Ze negeerde het grote bord met Defect en deed de deur open.

Het was de meest troosteloze en sombere wc die Harry ooit had gezien. Onder een grote, gebarsten en gevlekte spiegel hing een rij gehavende stenen wastafels. De vloer was vochtig en weerkaatste het doffe licht van een paar flakkerende kaarsstompjes: de houten deuren van de toiletten waren gebladderd en gekrast en eentje hing van zijn scharnieren.

Hermelien legde haar vinger tegen haar lippen en liep naar het laatste hokje. 'Hallo, Jenny,' zei ze. 'Hoe is het ermee?'

Harry en Ron gingen ook kijken. Jammerende Jenny dreef boven de stortbak en pulkte aan een puist op haar kin.

'Dit is een meisjes-wc,' zei ze, met een achterdochtige blik op Harry en Ron. 'Dat zijn geen meisjes.'

'Nee,' beaamde Hermelien. 'Ik wilde ze alleen even laten zien hoe - eh - hoe leuk het hier is.'

Ze gebaarde vaag naar de groezelige spiegel en de klamme vloer.

'Vraag eens of ze iets gezien heeft,' zei Harry zacht tegen

Hermelien.

'Wat fluister je daar?' zei Jenny, die hem aankeek.

'Niks,' zei Harry vlug. 'We wilden alleen vragen -'

'Ik wou dat mensen niet steeds stiekem fluisterden achter m'n rug!' zei Jenny huilerig, 'ik heb ook gevoelens, hoor, ook al ben ik dan dood.'

'Niemand wil je van streek maken, Jenny,' zei Hermelien.

'Harry vroeg alleen -'

'Niemand wil me van streek maken! Dat is een goeie!' jammerde Jenny. 'M'n hele leven hier was één grote ramp en nu komen jullie ook m'n dood nog verpesten!'

'We wilden alleen vragen of je laatst misschien iets vreemds hebt gezien,' zei Hermelien vlug. 'Met Halloween is er vlak voor je voordeur een kat aangevallen.'

'Heb je die avond hier iemand gezien?' zei Harry.

'Daar heb ik niet op gelet,' zei Jenny dramatisch. 'Ik was zo over m'n toeren door wat Foppe had gezegd dat ik terugging naar m'n wc en zelfmoord probeerde te plegen. Maar toen bedacht ik natuurlijk dat ik - dat ik -'

'Dat je al dood was,' zei Ron behulpzaam.

Met een tragische snik steeg Jenny op, draaide zich om, dook met haar hoofd voorover in de wc-pot zodat ze allemaal natgespetterd werden en verdween uit het zicht; te oordelen naar haar gedempte gejammer had ze zich ergens in de afvoerpijp teruggetrokken.

Harry en Ron staarden met open mond naar de wc, maar Hermelien haalde vermoeid haar schouders op en zei: 'Echt, dat was bijna vrolijk voor Jenny's doen. Vooruit, laten we gaan.'

Harry had de deur nauwelijks achter zich dichtgetrokken en Jenny's gorgelende gesnik afgekapt toen er een luide stem klonk en ze een sprongetje maakten van schrik.

'RON!'

Percy Wemel was boven aan de trap blijven staan. Zijn klassen-oudstebadge glom en hij staarde hen geschokt aan.

'Dat is een meisjes-wc!' bracht hij moeizaam uit. 'Wat deden jullie

'Gewoon even rondkijken,' zei Ron achteloos. 'Je weet wel, op zoek naar aanwijzingen...'

Percy leek op te zwellen, op een manier die Harry sterk aan mevrouw Wemel deed denken.

'Maak - dat - je - wegkomt!' zei hij. Hij liep met grote passen en maaierende armen op hen af. 'Kan het jullie niet schelen hoe dat overkomt? Stiekem hierheen sluipen terwijl iedereen zit te eten...'

'Waarom zouden we hier niet mogen zijn?' zei Ron nijdig. Hij keek Percy woedend aan. 'Hoor 'ns, wij hebben die kat met geen vinger aangeraakt!'

'Dat heb ik ook tegen Ginny gezegd,' zei Percy fel, 'maar ze is nog steeds bang dat jullie van school worden gestuurd. Ik heb

haar nog nooit zo verdrietig gezien; ze huilt tranen met tuiten. Je zou beter eens aan haar kunnen denken; alle eerstejaars zijn van streek door die toestand -'

'Ginny kan je niks schelen!' zei Ron, wiens oren rood begonnen te worden. 'Het enige waar jij bang voor bent, is dat ik je kans om hoofdmonitor te worden verpest!'

'Vijf punten aftrek voor Griffoendor!' zei Percy bars, terwijl hij zijn badge streekte. 'Laat dat een les voor je zijn! En geen speurwerk meer, of ik schrijf aan ma!'

Hij beende nijdig weg, met een nek die even rood was als Rons oren.

Harry, Ron en Hermelien gingen die avond zo ver mogelijk van Percy vandaan zitten in de leerlingenkamer. Ron was nog steeds in een pesthumeur en maakte alsmaar vlekken op zijn Bezwingingenhuiswerk en toen hij verstrooid zijn toverstok pakte om de vegen te verwijderen, stak hij het perkament in brand. Zachtjes nasmeulend, net als zijn huiswerk, sloeg Ron Het Standaard Spreukenboek, Niveau II met een klap dicht. Tot Harry's verbazing volgde Hermelien zijn voorbeeld.

'Maar wie kan het zijn?' zei ze zacht, alsof ze een gesprek voortzette dat maar een paar tellen onderbroken was geweest. 'Wie wil dat alle Snullen en Dreuzelkinderen van Zweinstein verwijderd worden?'

'Eens even nadenken,' zei Ron, die deed alsof hij zijn hersens afpijnigde. 'Kennen we iemand die vindt dat Dreuzelkinderen

schorem zijn?'

Hij keek naar Hermelien en Hermelien naar hem, maar ze leek niet overtuigd.

'Als je Malfidus bedoelt -'

'Ja, natuurlijk!' zei Ron. 'Je hebt hem toch zelf gehoord: "Hierna zijn jullie aan de beurt, Modderbloedjes." 'Kom nou toch, je hoeft alleen maar die lelijke rattenkop van hem te zien om te weten dat hij het is!'

'Malfidus, de Erfgenaam van Zwadderich?' zei Hermelien sceptisch.

'Kijk maar naar z'n familie,' zei Harry, die zijn boeken ook dichtdeed. 'Ze hebben allemaal op Zwadderich gezeten, daar loopt hij altijd over te pochen. Ze zouden gemakkelijk van Zwadderich zelf kunnen afstammen. Z'n vader is er in elk geval boosaardig genoeg voor.'

'Wie weet hebben ze de sleutel van de Geheime Kamer al eeuwenlang in hun bezit!' zei Ron. 'Die gaat over van vader op zoon...'

'Tja,' zei Hermelien voorzichtig. 'Het zou kunnen...'

'Maar hoe moeten we dat bewijzen?' zei Harry somber.

'Misschien is er een manier,' zei Hermelien langzaam. 'Ze keek even naar Percy, aan de andere kant van de kamer en zei nog zachter: 'Het wordt natuurlijk wel moeilijk. En gevaarlijk, heel gevaarlijk. Ik denk dat we een stuk of vijftig regels moeten overtreden.'

'Als je over een maand of wat zover bent, leg je het wel even uit, hè?' zei Ron geïrriteerd.

'Nou, goed,' zei Hermelien koel. 'We moeten de leerlingenkamer van Zwadderich binnen zien te dringen, zodat we Malfidus een paar vragen kunnen stellen zonder dat hij beseft dat wij het zijn.'

'Onmogelijk,' zei Harry en Ron lachte.

'Nee, niet onmogelijk,' zei Hermelien. 'Het enige wat we nodig hebben is een keteltje Wisseldrank.'

'Wat is dat nou weer?' zeiden Harry en Ron in koor.

'Sneep heeft het er een paar weken geleden over gehad -'

'Denk je dat we tijdens Toverdrankles niks beters te doen hebben dan naar Sneep te luisteren?' mompelde Ron.

'Door die drank verander je in iemand anders. Stel je voor! We zouden onszelf in drie Zwadderaars kunnen veranderen en niemand zou weten dat wij het waren. Malfidus zou ons waarschijnlijk alles vertellen. Ik wed dat hij op dit moment zit op te scheppen in de leerlingenkamer van Zwadderich, als we hem maar konden horen.'

'Die Wisseldrank klinkt nogal riskant,' zei Ron fronsend. 'Stel dat we voorgoed op die Zwadderaars blijven lijken?'

'Na een tijdje raakt het uitgewerkt,' zei Hermelien, die ongeduldig met haar hand zwaaide, 'maar het zal lastig zijn om het recept te pakken te krijgen. Volgens Sneep stond het in een oud boek, De Vreeschwekkendste Tooverdranken en

dat staat vast op de Verboden Afdeling van de bibliotheek.'

Er was maar één manier om een boek uit de Verboden Afdeling te pakken te krijgen; je moest een getekend briefje van een leraar hebben.

'Ik kan me niet indenken waarom wij dat boek zouden willen hebben als we niet van plan waren om zo'n toverdrank te maken,' zei Ron.

'Misschien maken we een kans als we net doen alsof we alleen geïnteresseerd zijn in de theorie...' zei Hermelien.

'Kom nou toch! Daar trapt geen enkele leraar in,' zei Ron.

'Dan zou hij echt zo stom moeten zijn als het achtereind van een varken...'

Hoofdstuk 10

De Dolle Beuker

Na het desastreuze incident met de aardmannetjes had professor Smalhart geen levende wezens meer meegenomen naar de les. In plaats daarvan las hij stukken voor uit zijn eigen boeken en speelde hij soms de dramatischere passages na. Meestal koos hij Harry om hem bij die ensceneringen te helpen; Harry was al gedwongen geweest om een simpele Transsylvanische boer te spelen die Smalhart had verlost van een Brabbelvloek, een yeti met een neusverkoudheid en een vampier die alleen nog sla had kunnen eten toen Smalhart met hem klaar was.

Tijdens de eerstvolgende les Verweer tegen de Zwarte Kunsten werd Harry weer voor de klas gesleept, nu om een weerwolf te spelen. Als hij geen reden had gehad om Smalhart in een goed humeur te houden, zou hij botweg geweigerd hebben.

'Lekker hard huilen, graag, Harry - ja, precies - en toen, geloof het of niet, dook ik op hem af - zo - smiet hem op de grond - wist hem met één hand vast te houden - drukte met de andere mijn toverstaf tegen zijn keel schraapte mijn laatste krachten

bij elkaar en sprak de ongelooflijk gecompliceerde Homorfusbezweering uit - ik hoorde een klaaglijk gejammer - vooruit, Harry - ietsje klaaglijker, graag - ja, prima - zijn vacht verdween - zijn slagstanden verschrompelden - en hij veranderde weer in een mens. Eenvoudig, maar effectief - en weer was er een gehucht waar ik altijd in de herinnering zal blijven voortleven als de held die de dorpelingen verlostte van de maandelijkse, gruwelijke strooptochten van de weerwolf!

De bel ging en Smalhart stond op.

'Huiswerk: maak een gedicht over hoe ik de weerwolf van Wagga Wagga versloeg! De auteur van het mooiste epos ontvangt een gesigneerd exemplaar van Mijn Betoverende Ik!' De leerlingen schuifelden naar buiten en Harry liep naar de achterste rij tafeltjes, waar Ron en Hermelien zaten.

'Klaar?' mompelde Harry.

'Even wachten tot iedereen weg is,' zei Hermelien nerveus. 'Oké...'

Ze liep naar Smalharts bureau, met een papiertje in haar hand geklemd. Harry en Ron volgden haar.

'Eh - professor Smalhart?' stamelde Hermelien. 'Ik wilde een boek lenen uit de bibliotheek. Gewoon als achtergrondinformatie.' Met trillende hand stak ze het papiertje uit. 'Alleen staat het op de Verboden Afdeling en dan moet dit getekend worden door een leraar - ik weet zeker dat ik dan beter zou begrijpen wat u in Zwerven met Zombies

over langzaam werkende vergiffen schrijft...'

'Ah, Zwerven met Zombies!' zei Smalhart met een brede glimlach en hij pakte het briefje aan. 'Misschien wel m'n lievelingsboek. Vond je het mooi?'

'Prachtig,' zei Hermelien gretig. 'Ontzettend slim, zoals u die laatste ving met dat theezeefje...'

'Nou, er heeft vast niemand bezwaar tegen als ik de beste leerlinge van de school wat extra hulp geef,' zei Smalhart hartelijk en hij haalde een reusachtige pauwenveer te voorschijn. 'Ja, mooi, hè?' zei hij, Rons uitdrukking van walging verkeerd uitleggend. 'Meestal gebruik ik die als ik boeken moet signeren.'

Hij zette een reusachtige, krullerige handtekening en gaf het briefje weer aan Hermelien.

'Zo, Harry,' zei Smalhart, terwijl Hermelien het briefje met trillende vingers opvouwde en in haar tas deed, 'dus morgen is de eerste Zwerkbalwedstrijd van het seizoen? Griffoendor tegen Zwadderich, nietwaar? Ik heb gehoord dat je geen onverdienstelijke speler bent. Zelf was ik vroeger ook Zoeker. Ze hebben me gevraagd voor de nationale ploeg, maar ik besloot mijn leven te wijden aan het uitroeien van de Duistere Machten. Maar als je ooit behoefte mocht hebben aan privétraining, kun je gerust bij me aankloppen. Het is voor mij altijd een genoegen om mijn vaardigheden over te dragen op minder getalenteerde spelers...'

Harry maakte een onverstaanbaar keelgeluidje en liep haastig achter Ron en Hermelien aan.

'Niet te geloven,' zei hij, toen ze de handtekening op het briefje bestudeerden. 'Hij keek niet eens welk boek we wilden.' 'Dat komt omdat hij een verwaande flapdrol is,' zei Ron. 'Maar wat geeft dat, we hebben het!' 'Hij is geen verwaande flapdrol!' zei Hermelien schrill terwijl ze op een drafje naar de bibliotheek liepen. 'Alleen omdat hij zei dat jij de beste leerlinge van de school was...' Ze deden er het zwijgen toe toen ze de doodstille bibliotheek betraden. Madame Rommella, de bibliothecaresse, was mager en kortaangebonden en had veel weg van een ondervoede gier. 'De Vreeschwekkendste Tooverdranken?' herhaalde ze achterdochtig en ze probeerde het briefje af te pakken, maar Hermelien wilde het niet loslaten.

'Ik zou het graag willen houden,' zei ze ademloos.

'Kom op,' zei Ron, terwijl hij het uit haar vingers trok en in de hand van madame Rommella drukte. 'Je krijgt wel een andere. Smalhart zet overal een handtekening op, als het maar lang genoeg stilstaat.'

Madame Rommella hield het briefje tegen het licht, alsof ze vastbesloten was om te bewijzen dat het een vervalsing was, maar het doorstond de test. Ze liep met nijldige passen weg, tussen de hoge boekenkasten door en kwam een paar minuten later terug met een groot, schimmelig boek.

Hermelien deed het voorzichtig in haar tas en ze vertrokken haastig, terwijl ze hun best deden om niet te snel te lopen of te schuldig te kijken.

Vijf minuten later hadden ze zich weer in de kapotte wc van Jammerende Jenny opgesloten. Hermelien had Rons bezwaren weggewuifd door erop te wijzen dat dat wel de laatste plek was waar een normaal iemand zou zoeken, zodat ze daar tenminste de nodige privacy zouden hebben. Jammerende Jenny zat luidruchtig te huilen op haar wc, maar ze negeerden haar en zij hen.

Hermelien deed De Vreeschwekkendste Tooverdranken voorzichtig open en ze bogen zich over de vlekkerige pagina's. Het werd direct duidelijk waarom het boek op de Verboden Afdeling stond; de uitwerking van sommige drankjes was haast te gruwelijk om aan te denken en er stonden hele enge illustraties bij, onder andere van een man die binnenstebuiten gekeerd scheen te zijn en van een heks bij wie extra armen uit haar hoofd groeiden.

Daar heb je het,' zei Hermelien opgewonden toen ze de pagina met de titel De Wisseldrank opsloeg. De bladzijde was versierd met tekeningen van mensen die bezig waren in andere mensen te veranderen. Harry hoopte van harte dat de tekenaar hun uitdrukkingen van intense pijn had verzonnen.

'Dit is het ingewikkeldste recept dat ik ooit heb gezien,' zei Hermelien toen ze de instructies doorlas. 'Gaasvliegjes,

bloedzuigers, wolfsmelk en varkensgras,' mompelde ze terwijl ze met haar vinger langs de lijst met ingrediënten ging. 'Nou, dat is makkelijk zat, die zitten in de voorraadkast van de leerlingen, die kunnen we zo pakken. Ooo, kijk, gemalen hoorn van een Tweehoorn - ik zou niet weten hoe we daar aan moeten komen... en geraspte huid van een boomslang - dat wordt ook lastig - en natuurlijk een stukje van de persoon in wie we willen veranderen.'

'Pardon?' zei Ron scherp. 'Hoe bedoel je, een stukje van de persoon in wie we willen veranderen? Ik drink niks waar teennagels van Kwast in zitten!'

Hermelien deed alsof ze hem niet gehoord had en vervolgde: 'Daar hoeven we ons nog geen zorgen over te maken, want dat gaat er pas op het allerlaatst bij...'

Ron wendde zich sprakeloos tot Harry, die zich ergens anders zorgen over maakte.

'Besef je wat we allemaal moeten stelen, Hermelien? Geraspte huid van een boomslang - dat ligt heus niet in de leerlingenkast. Hoe moeten we dat te pakken krijgen? Jatten uit de privévoorraad van Sneep? Ik weet niet of dit wel zo'n goed idee is...'

Hermelien sloeg het boek met een klap dicht.

'Nou, als jullie allebei te laf zijn, mij best,' zei ze. Ze had een hoogrode bloes op haar wangen en haar ogen schitterden feller dan normaal. 'Ik doe niet graag dingen die tegen de regels

zijn, hoor. Ik vind toevallig het bedreigen van Dreuzelkinderen heel wat erger dan een moeilijk toverdrankje brouwen, maar als jullie niet uit willen vissen of Malfidus erachter zit, ga ik regelrecht terug naar madame Rommella en lever ik dat boek weer in...'

'Ik had nooit gedacht dat jij ons nog eens zou overhalen om dingen te doen die tegen de regels zijn,' zei Ron. 'Nou, vooruit, we doen het. Maar geen teennagels, oké?'

'Hoe lang duurt het trouwens om te maken?' vroeg Harry toen Hermelien, die een stuk vrolijker keek, het boek weer opendeed.

'Nou, die wolfsmelk moet geplukt worden met volle maan en de gaasvliegjes moeten eenentwintig dagen sudderen... over een maand, denk ik, als we alle ingrediënten kunnen bemachtigen.'

'Een maand?' zei Ron. 'Over een maand kan Malfidus wel de helft van alle Dreuzelkinderen op school hebben aangevallen!' Hermeliens ogen versmalden zich dreigend en hij voegde er haastig aan toe:

'Maar goed, een beter plan hebben we niet, dus vooruit met de geit!'

Toen Hermelien echter even keek of de kust veilig was, zodat ze het toilet ongezien konden verlaten, mompelde Ron tegen Harry: 'Het zou wel een heel stuk eenvoudiger zijn als je Malfidus morgen gewoon even van z'n bezem kon wippen.'

Harry werd zaterdagochtend vroeg wakker en dacht een tijdje aan de Zwerkbalwedstrijd van die dag. Hij was nerveus, vooral bij de gedachte aan wat Plank zou zeggen als Griffoendor verloor, maar ook bij het idee om het te moeten opnemen tegen een ploeg op de snelste racebezems die er met goud te koop waren. Hij had nog nooit zó graag van Zwadderich willen winnen. Na een halfuurtje zo gelegen te hebben, met een onrustig gevoel van binnen, stond hij op, kleepte zich aan en ging vroeg ontbijten. De rest van het team van Griffoendor zat al aan de lange, lege tafel, Iedereen was gespannen en er werd weinig gezegd.

Tegen elven ging de hele school richting Zwerkbalstadion. Het was klam, drukkend, onweersachtig weer. Ron en Hermelien kwamen Harry nog gauw even succes wensen bij de kleedkamer. Het team trok het vuurrode gewaad van Griffoendor aan en luisterde naar Planks gebruikelijke peptalk.

'Zwadderich heeft betere bezems dan wij,' begon hij. 'Dat valt niet te ontkennen. Maar wij hebben betere mensen op onze bezems. We hebben veel harder getraind, in weer en wind -' ('Zeg dat wel,' mompelde George Wemel. ik ben sinds augustus niet meer echt droog geweest') ' - en we zullen zorgen dat ze er spijt van krijgen dat die kleine slijmbal van een Malfidus zich heeft ingekocht in hun team.'

Zwaar ademend wendde Plank zich tot Harry.

'Alles komt op jou neer, Harry. Laat die lui zien dat een Zoeker meer nodig heeft dan alleen een rijke vader. Zorg dat je die Snaai eerder te pakken krijgt dan Malfidus, al wordt het je dood! We moeten vandaag winnen, het moet!'

'Dus er rust geen enkele druk op je schouders, Harry,' zei Fred met een knipoog.

Toen ze het veld op kwamen klonk er een orkaan van geluid; voornamelijk gejuich, omdat Ravenklauw en Huffelpuf ook graag wilden dat Griffoendor won, maar het gejoel en boegeroep van de Zwadderaars was ook duidelijk hoorbaar. Madame Hooch, de Zwerkballerares, vroeg Hork en Plank om elkaar een hand te geven. Dat deden ze onder het uitwisselen van dreigende blikken en heel wat harder knijpend dan noodzakelijk was.

'Wacht op m'n fluitje,' zei madame Hooch. 'Drie... twee... een...'

Het gebrul van het publiek tilde hen omhoog en veertien spelers schoten naar de loodgrijze hemel. Harry vloog het hoogst van iedereen en keek om zich heen, op zoek naar de Snaai.

'Zit je lekker, brillenkop?' schreeuwde Malfidus, die onder hem door zoefde alsof hij de snelheid van zijn bezem wilde demonstreren.

Harry had geen tijd om te antwoorden, want er schoot een zware, zwarte Beuker op hem af, die hem zo rakelings miste

dat hij hem in het voorbijgaan door zijn haar voelde strijken. 'Dat scheelde niks, Harry!' zei George, die langsscheurde met zijn knuppel in zijn hand, klaar om de Beuker terug te slaan naar een speler van Zwadderich. Harry zag hoe George de Beuker met een harde mep in de richting van Adriaan Punnik sloeg, maar halverwege veranderde de Beuker van richting en schoot hij weer op Harry af.

Harry maakte extra snelheid en racete naar de andere kant van het veld. Hij hoorde de Beuker fluitend achter zich aan komen. Wat gebeurde er? Beukers concentreerden zich nooit op één speler, het was hun taak om zo veel mogelijk mensen van hun bezems te slaan...

Fred Wemel wachtte de Beuker aan de overkant op. Harry dook weg toen Fred met volle kracht uithaalde en de Beuker uit de koers sloeg.

'Die zijn we kwijt!' schreeuwde Fred, maar hij vergiste zich; de Beuker schoot meteen weer op Harry af, alsof hij aan een touwtje zat en Harry was gedwongen om op volle snelheid te vluchten.

Het was gaan regenen; Harry voelde dikke druppels op zijn gezicht vallen en op zijn brillenglazen spatten. Hij had geen idee hoe de wedstrijd verliep, tot hij Leo Jordaan, die commentaar gaf: '- voor Zwadderich!' hoorde roepen.

Het was duidelijk dat de Zwadderaars door hun superieure bezems in het voordeel waren en ondertussen deed de op

hol geslagen Beuker zijn uiterste best om Harry van zijn bezem te slaan. Fred en George vlogen zo dicht naast hem dat Harry alleen hun maaiende armen zag en geen enkele kans had om uit te kijken naar de Snaai, laat staan hem te grijpen.

'Iemand - heeft - met - die - Beuker - geknoeid -' gromde Fred, terwijl hij de bal uit alle macht wegsloeg toen die een nieuwe aanval op Harry inzette.

'Vraag om een time-out!' zei George, die de aandacht van Plank probeerde te trekken en tegelijkertijd trachtte te voorkomen dat de Beuker Harry's neus brak.

Plank had het blijkbaar begrepen; het fluitje van madame Hooch ging en Harry, Fred en George doken naar de grond, nog steeds druk bezig om de dolle Beuker te ontwijken.

'Wat moet dat?' zei Plank, toen het team van Griffoendor bij elkaar kwam voor overleg en de Zwadderaars op de tribunes floten. 'We worden afgemaakt. Fred en George, waar waren jullie toen die Beuker verhinderde dat Angelique scoorde?'

'Zes meter hoger, bezig om te voorkomen dat die andere Beuker Harry zou vermoorden,' zei George nijdig, iemand heeft met die bal geknoeid - hij laat Harry niet met rust. Hij heeft de hele wedstrijd nog niemand anders aangevallen. De Zwadderaars hebben er vast iets mee uitgehaald.'

'Maar de Beukers hebben sinds onze laatste training achter slot en grendel op het kantoortje van madame Hooch gelegen en de laatste keer was er niks mis mee...' zei Plank ongerust.

Madame Hooch liep naar hen toe. Over haar schouder zag Harry het team van Zwadderich joelen en in zijn richting wijzen.

'Hoor eens,' zei Harry, toen ze naderbij kwam, 'als Fred en George steeds om me heen cirkelen, vang ik de Snaai alleen als hij toevallig in m'n mouw vliegt. Houden jullie je nou maar met de rest van het team bezig, dan bekommer ik me wel om die Beuker.'

'Doe niet zo stom,' zei Fred. 'Hij slaat je kop eraf.'

'Olivier, dat is waanzin,' zei Alicia Spinet nijdig. 'Harry kan dat ding niet alleen aan. Laten we om een onderzoek vragen -'

'Als we nu stoppen, verliezen we de wedstrijd!' zei Harry. 'En ik verdom het om vanwege een op hol geslagen Beuker van Zwadderich te verliezen! Vooruit, Olivier, zeg dat ze me met rust moeten laten!'

'Het is allemaal jouw schuld,' zei George kwaad tegen Plank. "Zorg dat je die Snaai te pakken krijgt, al wordt het je dood". Echt verstandig om dat te zeggen!'

Madame Hooch was gearriveerd.

'Kunnen we doorspelen?' vroeg ze aan Plank.

Plank keek naar Harry's vastberaden gezicht.

'Oké,' zei hij. 'Fred en George, jullie hebben Harry gehoord - laat hem met rust en laat het hem zelf uitvechten met die Beuker.'

Het was harder gaan regenen. Toen madame Hooch floot,

zette Harry zich krachtig af en hoorde direct het gesis van de Beuker die achter hem aan kwam. Harry steeg hoger en hoger. Hij maakte bochten, lussen en spiralen, zigzagde en rolde om. Hij werd een beetje duizelig, maar hield zijn ogen goed open. De regen spatte op zijn bril en liep in zijn neusgaten toen hij ondersteboven aan zijn bezem hing, in een poging de zoveelste duikvlucht van de Beuker te ontwijken.

Hij hoorde de mensen op de tribunes lachen; hij wist dat hij een idiote indruk maakte, maar de dolle Beuker was zwaar en kon niet zo snel van richting veranderen als hij. Zwenkend en duikend vloog hij door het stadion en hij tuurde door de grauwe regenvlagen naar de doelpalen van Griffoendor, waar Adriaan Punnik een verwoede poging deed om Plank te passeren...

Aan een fluitend geluid hoorde Harry dat de Beuker hem opnieuw op een haar na gemist had; hij maakte een salto en racete in de tegenovergestelde richting.

'Doe je tegenwoordig aan ballet, Potter?-' schreeuwde Malfidus toen Harry gedwongen was om midden in de lucht een soort koprool te maken zodat de Beuker hem zou missen. Harry vluchtte weer, met de Beuker op een metertje afstand, maar toen hij vol haat achterom keek naar Malfidus, zag hij hem: de Gouden Snaai. Hij zweefde een paar centimeter boven Malfidus' linkeroor -maar die had het zo druk met Harry uitlachen dat hij hem niet gezien had.

Eén vreselijk moment bleef Harry zweven. Hij durfde niet naar Malfidus toe te spurten, uit angst dat hij zou opkijken en de Snaai zou zien.

BENG!

Hij was net een seconde te lang stil blijven hangen. De Beuker had hem eindelijk te pakken gekregen en was tegen zijn elleboog gesmakt. Harry voelde zijn arm breken. Duizelig en versuft door de pijn gleed hij half van zijn kletsnatte bezem. Zijn ene knie was nog om de steel gehaakt, maar zijn rechterarm bengelde nutteloos langs zijn zij. De Beuker kwam aanscheren voor een tweede aanval en mikte nu op zijn gezicht. Harry wist hem nog net te ontwijken, met maar één gedachte in zijn versufte brein: Zorg dat je bij Malfidus komt.

Door een waas van regen en pijn dook hij op het schimmige, spottende gezicht af. Hij zag hoe Malfidus zijn ogen angstig opensperde: hij dacht dat Harry hem te lijf wilde gaan.

'Wat krijgen we -' wist hij nog net uit te brengen terwijl hij er haastig vandoor ging.

Harry liet de bezem met zijn goede hand los en deed een wilde graai; hij voelde hoe zijn vingers zich om de koude Snaai sloten, maar hij had de bezem alleen nog met zijn benen vast. Op de tribunes klonk angstig gegil toen hij op de grond afschoot en ondertussen zijn best deed om niet flauw te vallen.

Met een spetterende, vochtige smak knalde hij tegen het

modderige veld en rolde van zijn bezem. Zijn arm lag er onder een heel rare hoek bij. Door de stekende pijn heen hoorde hij gefluit en geschreeuw, maar dat leek van heel ver te komen. Hij keek naar de Snaai, die hij nog stevig in zijn goede hand had.

'Aha,' zei hij vaag. 'We hebben gewonnen.'

En hij viel flauw.

Toen hij bijkwam spatte de regen in zijn gezicht. Hij lag nog steeds op het veld en iemand boog zich over hem heen. Hij zag witte tanden blikkeren.

'Nee, nee, niet u!' kreunde hij.

'Hij weet niet wat hij zegt,' riep Smalhart tegen de ongeruste Griffioendors die zich rond Harry verdrongen. 'Maak je geen zorgen, Harry. Ik genees dat armpje van je wel even.'

'Nee!' zei Harry. 'Nee, ik hou hem liever zo...'

Hij probeerde overeind te komen, maar verging van de pijn. Vlakbij hoorde hij een vertrouwd, klikkend geluid.

'Hier wil ik geen foto van, Kasper,' riep hij.

'Ga nou maar rustig liggen, Harry,' zei Smalhart sussend. 'Het is een heel eenvoudige bezwering. Ik heb hem zo vaak gebruikt.'

'Waarom kan ik niet gewoon naar de ziekenzaal gaan?' zei Harry, met op elkaar geklemde tanden.

'Dat lijkt me ook beter, professor,' zei een modderige Plank, die onwillekeurig toch moest grijnzen, ook al was zijn Zoeker

zwaar geblesseerd. 'Een fantastische vang, Harry, echt spectaculair. Je beste tot nu toe, denk ik.'

Door een woud van benen zag Harry hoe Fred en George de dolle Beuker moeizaam in een kist propten. Hij verzette zich nog steeds uit alle macht.

'Achteruit, iedereen,' zei Smalhart en hij rolde de mouwen van zijn jadegroene gewaad op.

'Nee - alstublieft -' zei Harry zwakjes, maar Smalhart zwaaide al met zijn toverstaf en richtte hem op Harry's arm.

Harry kreeg een vreemd, onaangenaam gevoel in zijn schouder, dat zich snel door zijn hele arm verspreidde, tot aan zijn vingertoppen. Het was alsof zijn arm was lekgeprikt. Harry durfde niet te kijken. Hij had zijn ogen dichtgeknepen en zijn gezicht afgewend, maar aan de kreten van ontzetting van de omstanders en het feit dat Kasper er als een dolle op los klikte met zijn camera, merkte hij dat zijn ergste vrees bewaarheid was geworden. Zijn arm deed geen pijn meer - maar voelde ook absoluut niet meer aan als een arm.

'Aha,' zei Smalhart. 'Tja. Nou, dat kan gebeuren. Maar het belangrijkste is dat de botten niet meer gebroken zijn. Daar zou ik me op concentreren. Dus ga nou maar gauw naar de ziekenzaal, Harry - eh, zouden jullie met hem mee willen gaan, meneer Wemel en juffrouw Griffel? - en dan kan madame Plijster je vast wel een beetje - eh - oplappen.'

Harry kwam overeind, maar voelde zich merkwaardig uit

balans. Hij haalde diep adem en keek naar rechts. Bijna viel hij opnieuw flauw.

Uit de mouw van zijn gewaad stak een soort dikke, vleeskleurige rubberhandschoen. Hij probeerde zijn vingers te bewegen, maar er gebeurde niets.

Smalhart had Harry's botten niet genezen, maar verwijderd. Madame Plijster was helemaal niet blij.

'Je had direct hierheen moeten komen!' zei ze woedend en ze hield het trieste, slappe restant omhoog van wat een halfuur eerder nog een prima functionerende arm was geweest. 'Botbreuken genezen is een fluitje van een cent - maar botten laten teruggroeien -'

'Dat kunt u toch wel?' zei Harry wanhopig.

'O, dat kan ik zeker, maar het wordt een pijnlijke zaak,' zei Madame Plijster grimmig en ze gooide Harry een pyjama toe. 'Je zult vannacht hier moeten blijven...'

Hermelien wachtte achter het gordijn om Harry's bed en Ron hielp hem om zijn pyjama aan te trekken. Het duurde een tijdje voor hij de rubberachtige, botloze arm in een mouw had gepropt.

'Hoe kun je het nu nog voor Smalhart opnemen, Hermelien?' riep Ron door het gordijn heen terwijl hij Harry's slappe vingers door de manchet trok. 'Als Harry geen botten meer had gewild, had hij dat wel gevraagd.'

'Vergissen is menselijk,' zei Hermelien. 'En het doet toch

geen pijn meer, Harry?'

'Dat niet,' zei Harry. 'Maar verder doet het ook helemaal niets meer.'

Zijn arm flapte nutteloos heen en weer toen hij zich in bed hees.

Hermelien en madame Plijster kwamen om het gordijn heen. Madame Plijster had een grote fles bij zich met het opschrift Skelettine.

'Bereid je maar voor op een slapeloze nacht,' zei ze terwijl ze een dampende beker inschonk en die aan Harry gaf. 'Botten laten teruggroeien is geen pretje.'

Dat was het innemen van Skelettine ook niet. Het goedje verbrandde Harry's tong en verhemelte en hij hoestte en proestte. Misprijzend mompelend over gevaarlijke sporten en incapabele docenten vertrok madame Plijster. Ron en Hermelien bleven nog even en hielpen Harry om wat water te drinken.

'Maar goed, we hebben gewonnen,' zei Ron met een brede grijns. 'Wat een vang! Je had die smoel van Malfoy moeten zien... hij kon je bloed wel drinken!'

'Ik zou wel eens willen weten wat hij met die Beuker heeft gedaan,' zei Hermelien dreigend.

'Zet dat ook maar op het lijstje met vragen die we gaan stellen als we de Wisseldrank hebben ingenomen,' zei Harry, die zich tegen de kussens liet zakken, ik hoop dat het beter

smaakt dan dit spul...'

'Als er stukjes Zwadderaar in zitten? Kom nou toch!' zei Ron. Op dat moment vloog de deur van de ziekenzaal open. De rest van het team van Griffoendor, doornat en modderig, kwam ook even op bezoek.

'Wat een ongelooflijk staalje vliegkunst, Harry,' zei George. 'Ik zag net dat Malfidus de wind van voren kreeg van Hork. Hij riep iets over blinden die de Snaai nog niet konden zien als hij vlak voor hun ogen hing. Malfidus keek niet bepaald blij.'

Ze hadden snoep, taartjes en flessen pompoensap meegenomen. De hele groep ging rond Harry's bed zitten en wilde net een gezellig feestje bouwen toen madame Plijster binnenkwam en schreeuwde: 'Die jongen heeft rust nodig! Hij moet drieëndertig botten terug laten groeien! Eruit! ERUIT!' En even later was Harry weer alleen, met niets om hem af te leiden van de stekende pijn in zijn slappe arm.

Uren en uren later werd Harry plotseling wakker op een aardedonkere zaal en slaakte hij een kreetje van pijn: het was alsof zijn arm vol grote splinters zat. Even dacht hij dat hij daardoor wakker was geworden, maar toen beseftte hij vol afschuw dat iemand zijn voorhoofd afsponste.

'Rot op!' riep hij en toen: 'Dobby!'

De uitpuilende, tennisbalachtige ogen van de huis-elf starden Harry aan in het donker. Eén enkele traan liep langs zijn

lange puntneus omlaag.

'Harry Potter is toch naar school gegaan,' fluisterde hij mistroostig. 'Dobby heeft Harry Potter gewaarschuwd en gewaarschuwd. Ach, waarom hebt u niet naar Dobby geluisterd? Waarom is Harry Potter niet gewoon naar huis gegaan toen hij de trein had gemist?'

Harry hees zich half overeind en duwde Dobby's spons weg. 'Wat doe jij hier?' zei hij. 'En hoe weet je dat ik de trein gemist heb?'

Dobby's onderlip trilde en Harry werd plotseling achterdochtig.

'Het was jouw schuld!' zei hij langzaam. hebt ervoor gezorgd dat dat hek ons niet doorliet!'

'Dat klopt,' zei Dobby heftig knikkend, zodat zijn oren heen en weer flapten. 'Dobby heeft zich verstoppt en Harry Potter opgewacht en de doorgang afgesloten en daarna moest Dobby zijn handen strijken met het stoomstrijkijzer -' hij liet Harry tien lange vingers vol pleisters zien - 'maar dat kon Dobby niet schelen, want hij dacht dat Harry Potter veilig was. Dobby had nooit gedacht dat Harry Potter op een andere manier op school zou weten te komen!'

Hij wiegde heen en weer en schudde zijn lelijke hoofd.

'Dobby was zo geschokt toen hij hoorde dat Harry Potter toch op Zweinstein was dat hij het eten van zijn meester liet aanbranden! Dobby heeft nog nooit zó'n pak ransel gehad,

meneer...'

Harry zakte weer achterover in de kussens.

'Door jou zijn Ron en ik bijna van school gestuurd!' zei hij woedend. 'Ik zou maar maken dat je wegkomt voor m'n botten zijn teruggegroeid, Dobby, want anders breek ik je nek!'

Dobby glimlachte zwakjes.

'Dobby is gewend aan doodsb bedreigingen, meneer. Die hoort Dobby thuis wel vijf keer op een dag.'

Hij snoot zijn neus met een hoekje van zijn groezelige kussensloop en maakte zo'n meelijwekkende indruk dat Harry, ondanks alles, zijn woede toch voelde wegebben.

'Waarom draag je dat ding eigenlijk, Dobby?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Dit, meneer?' zei Dobby, die aan het kussensloop plukte. 'Dit is een symbool van de slavernij van de huis-elf. Dobby kan alleen worden vrijgemaakt als zijn meester hem een kledingstuk geeft. Daarom geeft niemand van het gezin Dobby ook maar een oude sok in handen, want dan zou hij hun huis voorgoed kunnen verlaten.'

Dobby bette zijn uitpuilende ogen en zei plotseling: 'Harry Potter moet naar huis gaan! Dobby dacht dat zijn Beuker voldoende zou zijn om -'

'Jouw Beuker?' zei Harry, die weer kwaad begon te worden. 'Hoe bedoel je, jouw Beuker? Was het jouw schuld dat die

Beuker me probeerde te vermoorden?'

'Niet vermoorden, meneer! Natuurlijk niet vermoorden!' zei Dobby geschokt. 'Dobby wil juist Harry Potters leven redden! Beter ernstig gewond thuis liggen dan nog langer hier blijven! Dobby wilde gewoon dat Harry Potter zo zwaar gehavend zou worden dat hij naar huis zou worden gestuurd!'

'O, meer niet?' zei Harry nijdig. 'En je wilt zeker niet zeggen waarom ik zo nodig in kleine stukjes naar huis moest worden gestuurd?'

'O, als Harry Potter dat eens wist!' kreunde Dobby en er vielen opnieuw tranen op zijn gerafelde kussensloop. 'Als hij eens wist wat hij betekent voor ons, het gepeupel, de slaven, het uitvaagsel van de toverwereld! Dobby weet nog goed hoe het was toen Hij Die Niet Genoemd Mag Worden op het toppunt van zijn macht was! Huiselfen werden behandeld als ongedierte!

Natuurlijk wordt Dobby nog steeds zo behandeld,' gaf hij toe, terwijl hij zijn ogen droogde met zijn kussensloop, 'maar het leven van mijn meeste lotgenoten is verbeterd na uw triomf over Hij Die Niet Genoemd Mag Worden. Harry Potter bleef leven en de macht van de Heer van het Duister werd gebroken en dat was een nieuw begin. Harry Potter was een baken van hoop voor iedereen die dacht dat er geen einde zou komen aan de Donkere Tijden... En nu gaan er vreselijke dingen gebeuren op Zweinstein - misschien

gebeuren die al - en Dobby kan niet toestaan dat Harry Potter hier blijft nu de geschiedenis zich herhaalt en de Geheime Kamer weer open is -'

Dobby verstijfde, greep de waterkan die op Harry's nachtkastje stond, sloeg zichzelf er keihard mee op zijn hoofd en tuimelde van het bed. Een paar tellen later kroop hij enigszins scheel weer omhoog en mompelde: 'Stoute Dobby, stoute Dobby...'

'Dus de Geheime Kamer bestaat echt?' fluisterde Harry. 'En - zei je dat hij al eerder geopend was? Vertel op, Dobby!'

Hij greep de knokige pols van de elf toen Dobby's hand weer naar de kan gleed. 'Maar ik ben geen Dreuzelkind - hoe kan ik dan bedreigd worden door wat er in de Kamer zit?' 'Vraagt u niets meer, vraagt u alstublieft niets meer aan die arme Dobby,' stamelde de elf. Zijn ogen leken reusachtig in het donker.

'Er worden duistere plannen gesmeed, maar Harry Potter mag niet hier zijn als die ten uitvoer worden gebracht. Ga naar huis, Harry Potter. Ga naar huis! Harry Potter mag zich hier niet mee bemoeien, dat is té gevaarlijk -'

'Wie heeft dat gedaan, Dobby?' zei Harry, die Dobby's pols stevig beethield zodat hij zich niet opnieuw met de waterkan op zijn hoofd kon slaan. 'Wie heeft de Kamer geopend? Wie heeft de Kamer de vorige keer geopend?' 'Dat kan Dobby niet, dat kan Dobby niet, dat mag Dobby niet zeggen!' piepte

de elf. 'Ga naar huis, Harry Potter, ga naar huis!'

'Ik ga nergens heen!' zei Harry fel. 'Een goede vriendin van me is ook een kind van Dreuzelouders - die loopt als een van de eersten gevaar als de Kamer werkelijk geopend is -'

'Harry Potter zet zijn leven op het spel om zijn vrienden te redden!' kreunde Dobby in een soort mistroostige extase. 'Zo edel! Zo dapper! Maar hij moet zijn eigen leven redden, dat moet! Harry Potter mag niet -'

Plotseling verstijfde Dobby en zijn vleermuisoren trilden. Harry had het ook gehoord. Buiten op de gang klonken voetstappen.

'Dobby moet gaan!' fluisterde de elf doodsbenauwd; er klonk een harde knal en plotseling had Harry alleen nog lucht in zijn gebalde vuist. Hij ging weer liggen en staarde naar de duistere ingang van de ziekenzaal, terwijl de voetstappen dichterbij kwamen.

Perkamentus kwam achteruit de ziekenzaal binnenschuifelen. Hij had een lange wollen kamerjas aan en een nachtmuts op en had zo te zien een standbeeld bij het hoofd vast. Een paar tellen later verscheen professor Anderling, die de voeten droeg. Samen hesen ze het beeld op bed.

'Haal madame Plijster,' fluisterde Perkamentus en professor Anderling liep haastig langs het voeteneinde van Harry's bed en verdween uit het zicht. Harry bleef doodstil liggen en deed alsof hij sliep. Hij hoorde ongeruste stemmen en toen

verscheen professor Anderling weer, op de voet gevolgd door madame Plijster, die gauw een gebreid vest aantrok over haar nachtpon. Hij hoorde haar naar adem snakken.

'Wat is er gebeurd?' fluisterde madame Plijster tegen Perkamentus terwijl ze zich over het standbeeld op bed bogen.

'Een nieuw slachtoffer,' zei Perkamentus. 'Minerva vond hem op de trap.'

'Er lag een tros druiven naast hem,' zei professor Anderling. 'We denken dat hij stiekem bij Potter op bezoek wilde gaan.'

Harry's maag keerde om. Langzaam en voorzichtig kwam hij een paar centimeter overeind, zodat hij het standbeeld beter kon zien. Een streep maanlicht viel over het starende gezicht. Het was Kasper Krauwel. Zijn ogen waren opengesperd en zijn verstijfde handen hielden zijn camera voor zijn gezicht.

'Versteend?' fluisterde madame Plijster.

Ja,' zei professor Anderling. 'Maar als ik eraan denk... als Albus niet naar beneden was gegaan voor een kop warme chocola, wie weet wat er dan...'

Ze staarden naar Kasper. Plotseling boog Perkamentus zich voorover en wrikte de camera uit Kaspers stijve vingers.

'Denk je dat hij een foto heeft kunnen maken van zijn aanvaller?' zei professor Anderling gretig.

Perkamentus gaf geen antwoord, maar maakte de camera open.

'Hemeltjelief!' zei madame Plijster.

Er spoot een wolk van stoom uit de camera en zelfs drie bedden verderop rook Harry nog de bijtende geur van verbrand plastic.

'Gesmolten,' zei madame Plijster verbijsterd, 'helemaal gesmolten...'

'Wat heeft dat te betekenen, Albus?'' vroeg professor Anderling dringend.

'Het betekent,' zei Perkamentus, 'dat de Geheime Kamer inderdaad weer open is.'

Madame Plijster sloeg haar hand voor haar mond en professor Anderling staarde Perkamentus aan.

'Maar Albus... zonder twijfel... maar wie?'

'De vraag is niet wie,' zei Perkamentus, met een blik op Kasper, 'de vraag is hoe...'

En te oordelen naar het weinige dat Harry van professor Anderlings beschaduwde gezicht kon zien, begreep ze dat net zomin als hij.

Hoofdstuk 11

De Duellerclub

Toen Harry 's zondags wakker werd scheen er een helder, winters zonnetje door de ziekenzaal en waren zijn botten weer teruggegroeid, al was zijn arm nog erg stijf. Hij ging vlug overeind zitten en keek naar het bed van Kasper, maar dat ging schuil achter de hoge gordijnen waarachter Harry zich gisteren had verkleed. Toen madame Plijster zag dat hij wakker was, bracht ze hem een blad met ontbijt en begon zijn arm en vingers te buigen en te strekken.

'Alles is weer zoals het hoort,' zei ze, terwijl hij onbeholpen zijn havermout at met zijn linkerhand. 'Als je je ontbijt op hebt, mag je gaan.'

Harry kleepte zich zo snel mogelijk aan en ging haastig naar de toren van Griffioendor. Hij popelde om Hermelien en Ron te vertellen over Kasper en Dobby, maar ze waren er niet en Harry ging naar hen op zoek. Hij vroeg zich af waar ze waren en was een beetje gekwetst omdat het hen blijkbaar niets kon schelen of hij zijn botten terughad of niet.

Toen Harry langs de bibliotheek liep, kwam Percy Wemel naar buiten. Hij leek heel wat vrolijker dan de laatste keer dat

ze elkaar ontmoet hadden.

'Hé, hallo, Harry,' zei hij. 'Schitterend gevlogen gisteren, echt schitterend. Griffioendor ligt aan kop in de strijd om de Afdelingsbeker - door jou hebben we vijftig punten verdiend!'

'Heb jij Ron of Hermelien gezien?' vroeg Harry.

'Nee,' zei Percy en zijn glimlach verdween, ik hoop dat Ron niet weer op een meisjes-wc zit...'

Harry lachte geforceerd, keek Percy na tot hij uit het zicht was en rende toen naar het toilet van Jammerende Jenny. Hij had geen idee waarom Ron en Hermelien daar opnieuw naartoe zouden willen gaan, maar na gekeken te hebben of er geen andere klassenoudsten rondslopen en ook Vilder niet, deed hij de deur open en hoorde stemmen opklinken uit een toilethokje dat op slot was.

'Ik ben het,' zei hij en hij deed de deur dicht. In het toilet klonk een klap en een plons, iemand snakte naar adem en hij zag het oog van Hermelien door het sleutelgat gluren.

'Harry!' zei ze. 'We schrokken ons dood. Kom binnen - hoe is het met je arm?'

'Prima,' zei Harry, terwijl hij zich ook in het toilet wurmde. Een oude ketel balanceerde op de toiletpot en aan het geknetter onder de bodem hoorde Harry dat hij op het vuur stond. Het produceren van draagbare, watervaste vuurtjes was een specialiteit van Hermelien.

'We hadden besloten vast te beginnen met de Wisseldrank,

anders hadden we je wel opgehaald,' legde Ron uit toen Harry met moeite het hokje weer op slot deed. 'Dit leek ons de veiligste plaats.'

Harry begon te vertellen over Kasper, maar Hermelien viel hem in de rede. 'Dat weten we al. We hoorden het Perkamentus vanochtend aan professor Banning vertellen. Toen besloten we dat we maar beter aan de slag konden gaan.'

'Hoe eerder we een bekentenis uit Malfidus loswurmen hoe beter,' zei Ron vinnig. 'Weet je wat ik denk? Dat hij in zo'n pesthumeur was na die Zwerkbalwedstrijd dat hij zich heeft afgereageerd op Kasper.'

'Er is nog iets,' zei Harry, terwijl Hermelien handjes varkensgras kleinscheurde en in de ketel mikte. 'Gisteren kreeg ik bezoek van Dobby.'

Ron en Hermelien keken hem stomverbaasd aan en Harry herhaalde wat Dobby hem verteld had - of juist niet. De anderen luisterden met open mond.

'Dus de Geheime Kamer is al eerder open geweest?' zei Hermelien.

'Dat bewijst het!' zei Ron triomfantelijk. 'Lucius Malfidus heeft de Kamer natuurlijk geopend toen hij op school zat en nu heeft hij z'n lieve zoonje geleerd hoe hij het moet doen. Zo klaar als een klontje. Ik wou alleen dat die Dobby verteld had wat er voor monster in die Kamer zit. Ik wil weten waarom

niemand het door de school heeft zien sluipen.'

'Misschien kan het zichzelf onzichtbaar maken,' zei Hermelien, terwijl ze de bloedzuigers nog eens goed doorroerde. 'Of misschien kan het een andere gedaante aannemen -net doen alsof het een harnas is of zo. Ik heb weleens iets gelezen over Kameleongeeften...'

Je leest te veel, Hermelien,' zei Ron, die dode gaasvliegjes op de bloedzuigers strooide. Hij verfrommelde het lege gaasvliegzakje en keek Harry aan.

'Dus door Dobby's schuld misten we de trein en brak die Beuker je arm...' Hij schudde zijn hoofd. 'Zal ik je 'ns wat zeggen, Harry? Als hij blijft proberen je leven te redden, wordt dat nog een keer je dood.'

Het nieuws dat Kasper Krauwel was aangevallen en nu Versteend op de ziekenzaal lag, ging maandagochtend als een lopend vuurtje door de school. Het gonsde plotseling van de geruchten en het achterdochtige gemompel.

De eerstejaars verplaatsten zich alleen nog in groepjes door het kasteel, alsof ze bang waren dat ze direct gegrepen zouden worden als ze alleen waren.

Ginny Wemel, die tijdens Bezweringslessen altijd naast Kasper zat, was vreselijk van streek, maar Harry vond de pogingen van Fred en George om haar op te vrolijken niet echt tactvol. Ze overdekten zich om de beurt met haren of etterende zweren en sprongen dan plotseling achter een standbeeld

vandaan als ze langskwam. Ze hielden pas op toen Percy, paars van woede, dreigde dat hij een brief aan hun moeder zou schrijven om te zeggen dat Ginny nachtmerries had.

Ondertussen was er, zonder dat de leraren het wisten, een levendige handel in talismannen, amuletten en andere beschermende middelen ontstaan. Marcel Lubbermans had al een grote, stinkende groene ui, een puntig paars kristal en een rottende salamanderstaart gekocht voordat de andere jongens van Griffoendor hem erop wezen dat hij geen enkel gevaar liep: hij was van zuiver tovenaarsbloed en het was onwaarschijnlijk dat hij aangevallen zou worden.

'Vilder was als eerste de sigaar,' zei Marcel, met een angstige uitdrukking op zijn ronde gezicht, 'en iedereen weet dat ik ook op een haar na een Snul ben.'

Tijdens de tweede week van december kwam professor Anderling langs om te noteren wie tijdens de kerstvakantie op school bleef. Harry, Ron en Hermelien gaven zich op; ze hadden gehoord dat Malfidus ook op school bleef en dat vonden ze uitermate verdacht. Bovendien zou de vakantie een perfecte gelegenheid zijn om de Wisseldrank te gebruiken en een bekentenis uit Malfidus los te krijgen.

Helaas was de drank nog maar half af. Ze hadden nog steeds hoornmeel van een Tweehoorn en huid van een boomslang nodig en de enige plaats waar ze die ingrediënten konden vinden, was in de privévoorraad van Sneep. Harry had het

persoonlijk heel wat liever opgenomen tegen het legendarische monster van Zwadderich dan de kans te lopen om door Sneepte te worden betrappt terwijl hij inbrak in zijn kantoortje.

'We hebben een afleidingsmanoeuvre nodig,' zei Hermelien kordaat, toen het tijd werd om donderdagmiddag naar Toverdrankles te gaan. 'Dan kan een van ons Sneeps kantoortje binnenglippen en onze benodigdheden pakken.'

Harry en Ron keken haar nerveus aan.

'Ik denk dat jullie het echte jatwerk beter aan mij kunnen overlaten,' vervolgde Hermelien nuchter. 'Jullie worden vast van school gestuurd als jullie weer iets uitvreten, maar ik heb nog geen strafblad. Dus jullie hoeven alleen genoeg opschudding te veroorzaken om Sneepte vijf minuten bezig te houden.'

Harry glimlachte zwakjes. Opzettelijk opschudding veroorzaken tijdens een les van Sneepte was ongeveer net zo veilig als een slapende draak een schop onder zijn kont geven. De Toverdranklessen vonden plaats in een van de grotere kerkers en die van donderdag verliep zoals gewoonlijk. Twintig walmende ketels stonden tussen houten tafeltjes die afgeladen waren met koperen weegschalen en potjes met ingrediënten en Sneepte sloop door de kringelende dampen en maakte hatelijke opmerkingen over het werk van de Griffoendors, terwijl de Zwadderaars goedkeurend lachten.

Draco Malfidus, Sneeps lievelingetje, gooide steeds kogelvisogen naar Harry en Ron, maar die wisten maar al te goed dat ze, als ze iets terugdeden, nog sneller strafwerk zouden krijgen dan je 'oneerlijk' kon zeggen.

Harry's Zwelsap was veel te vloeibaar, maar hij had wel belangrijkere dingen aan zijn hoofd. Hij wachtte op een teken van Hermelien en hoorde Sneeps spottende commentaar op zijn waterige drankje nauwelijks. Zodra Sneep verder liep, om Marcel uit te foeteren, keek Harry naar Hermelien, die knikte.

Harry dook achter zijn ketel, haalde een stuk Vleermans Vuurwerk van Fred uit zijn zak en tikte erop met zijn toverstok. Het vuurwerk begon te sissen en te knetteren. Harry, die wist dat hij maar een paar seconden de tijd had, kwam overeind, mikte en gooide het vuurwerk met een boog door de lucht. Het was een schot in de roos, want het plonsde precies in de ketel van Kwast.

De toverdrank van Kwast explodeerde en spatte door de hele klas. Mensen gilden toen ze door druppels Zwelsap werden geraakt. Malfidus kreeg een plens in zijn gezicht en zijn neus zwol op als een ballon en Kwast strompelde door het lokaal met zijn handen voor zijn ogen, die zo groot waren als ontbijtbordjes. Sneep deed verwoede pogingen om de boel te kalmeren en uit te vissen wat er gebeurd was en in de verwarring zag Harry Hermelien naar buiten glippen.

'Stilte! STILTE!' bulderde Sneep, iedereen die geraakt is, hier komen voor een slok Slinksap! Als ik er achterkom wie dit gedaan heeft..'

Harry moest moeite doen om niet te lachen toen Malfidus haastig naar Sneep liep, met een hoofd dat hij nauwelijks overeind kon houden door het gewicht van een neus die nu zo groot was als een kleine meloen. Terwijl de halve klas zich naar Sneeps bureau sleepte, sommigen gebukt onder het gewicht van armen als boomstammen en anderen die niets konden zeggen doordat ze gigantische, opgezwollen lippen hadden, zag Harry Hermelien de kerker weer binnenglippen, met een verdachte bolling onder haar gewaad.

Toen iedereen een slok tegengif had genomen en de diverse zwellingen verdwenen waren, marcheerde Sneep naar de ketel van Kwast en viste daar het zwarte, verwrongen restant van het stuk vuurwerk uit. Er viel een doodse stilte.

'Als ik er ooit achterkom wie dit gegooid heeft,' zei Sneep, 'zal ik er persoonlijk voor zorgen dat die persoon van school wordt gestuurd.'

Harry deed zijn best om oprecht verbaasd te kijken, maar Sneep starde hem doordringend aan en nog nooit was de bel die tien minuten later ging zó welkom geweest.

'Hij weet dat ik het gedaan heb,' zei Harry tegen Ron en Hermelien, toen ze haastig naar de wc van Jammerende Jenny gingen. 'Dat zag ik.'

Hermelien gooide de nieuwe ingrediënten in de ketel en begon koortsachtig te roeren.

'Over twee weken is het klaar,' zei ze blij.

'Sneep kan niet bewijzen dat jij het was,' zei Ron geruststellend tegen Harry. 'Wat kan hij doen?'

'Sneep kennende, iets akeligs,' zei Harry, terwijl de toverdrank borrelde en schuimde.

Een week later, toen Harry, Ron en Hermelien door de hal liepen, zagen ze een groepje mensen bij het mededelingenbord staan en een perkamentje lezen dat net was opgeprikt. Simon Filister en Daan Tomas wenkten opgewonden.

'Ze willen een Duellerclub oprichten!' zei Simon. 'Vanavond is de eerste bijeenkomst! Ik zou best duellerles willen hebben, je weet maar nooit wanneer dat van pas komt...'

'Denk je soms dat het monster van Zwadderich kan duelleren of zo?' zei Ron, maar hij las het briefje ook vol belangstelling.

'Zou best handig kunnen zijn,' zei hij tegen Harry en Hermelien toen ze gingen eten. 'Wat vinden jullie?'

Harry en Hermelien waren er direct voor te porren en om acht uur 's avonds haastten ze zich opnieuw naar de Grote Zaal. De lange eettafels waren verdwenen en tegen een van de muren was een gouden podium opgericht, dat verlicht werd door duizend zwevende kaarsen. Het plafond was fluweelachtig zwart en het leek alsof de halve school in de zaal

was samengepakt, iedereen had zijn toverstaf bij zich en was opgewonden.

'Ik ben benieuwd wie les gaat geven,' zei Hermelien, toen ze tussen de druk pratende leerlingen doorschuifelden. 'Ik heb wel eens gehoord dat Banning duelleerkampioen was in zijn jonge jaren. Misschien doet hij het.'

'Als het maar niet -' begon Harry, die eindigde met een hartgrondig gekreun; Gladius Smalhart stapte het podium op, in een luisterrijk, donkerrood gewaad. Hij werd vergezeld door niemand minder dan Sneep, die zoals gewoonlijk in het zwart gekleed was.

Smalhart gebaarde om stilte en riep: 'Hierheen, iedereen, hierheen! Kan iedereen me zien? Kan iedereen me horen? Uitstekend! Professor Perkamentus heeft me toestemming gegeven om een duelleerclubje op te richten, zodat jullie weten wat je te doen staat als jullie jezelf ooit zouden moeten verdedigen, iets wat ik al talloze malen heb moeten doen - zie voor meer bijzonderheden mijn verzamelde werk. En laat ik ook even mijn assistent voorstellen, professor Sneep,' zei Smalhart met een tandenblikkerende glimlach. Hij heeft me verteld dat hij ook een beetje kan duelleren en heeft heel sportief aangeboden om me voor de aanvang van de eerste les te helpen met een kleine demonstratie. Maar maken jullie je geen zorgen, jongens en meisjes - ik zal voorzichtig zijn. Er zal jullie Toverdrankleraar niets overkomen, wees maar niet

bang!

Zou het niet mooi zijn als ze elkaar afmaakten?' fluisterde Ron in Harry's oor.

Sneeps bovenlip krulde om en Harry vroeg zich af waarom Smalhart nog steeds glimlachte; als Sneepe hem zo had aangekeken, had hij het direct op een lopen gezet. Smalhart en Sneepe gingen tegenover elkaar staan en bogen, of dat deed Smalhart tenminste, met veel zwierige handgebaar-tjes; Sneepe knikte alleen nors. Ze hieven hun toverstokken op en hielden die als zwaarden vast.

'Zoals jullie zien, houden we onze stokken in de klassieke duelleerpositie,' zei Smalhart tegen de zwijgende toeschouwers. 'Als ik tot drie heb geteld, laten we onze eerste spreuk los. Uiteraard niet met de bedoeling om te doden.'

'Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn,' mompelde Harry, die zag hoe Sneepe zijn tanden ontblootte.

'Een - twee - drie -'

Ze lieten allebei hun toverstaf omhoog zwiepen over hun schouder en weer neerdalen en Sneepe riep: 'Expelliarmus!' Er volgde een oogverblindende rode lichtflits en Smalhart werd van zijn sokken geblazen; hij vloog van het podium, smakte tegen de muur, gleed omlaag en plofte slap op de grond. Malfidus en een stel andere Zwadderaars juichten. Hermelien danste op haar tenen op en neer. 'Zou hij gewond zijn?' piepte ze gesmoord, met haar handen voor haar mond.

'Mij een zorg!' riepen Harry en Ron in koor.

Smalhart krabbelde wankelend weer op. Zijn hoed was afgefallen en zijn golvende haar stond recht overeind.

'Kijk, zo gaat dat dus!' zei hij, terwijl hij terugstompelde naar het podium. 'Dat was een Ontwapeningsspreuk - zoals jullie zien, ben ik m'n toverstaf kwijt - o, dank u, juffrouw Broom. Ja, een prima idee om die spreuk voor te doen, professor Sneeep, maar wel een beetje erg doorzichtig, als ik het zeggen mag. Het zou een fluitje van een cent zijn geweest om uw spreuk te pareren, maar ik dacht dat het leerzaam zou zijn om...'

Sneeep keek werkelijk moorddadig en dat zag Smalhart misschien ook, want hij zei gauw: 'Maar goed, genoeg gedemonstreerd! Ik ga jullie nu in paren verdelen. Als u me zoudt willen helpen, professor Sneeep...' Ze liepen langs de leerlingen en wezen partners aan. Smalhart koppelde Marcel aan Joost Flets-Frimel, maar Sneeep was als eerste bij Harry en Ron.

'Het wordt tijd om ons droomteam op te splitsen, lijkt me,' sneerde hij. 'Wemel, jij gaat samen met Filister. Potter-' Harry liep automatisch naar Hermelien.

'Nee, dat lijkt me niet,' zei Sneeep met een kille glimlach. 'Meneer Malfidus, komt u eens. Laten we zien hoe u het er vanaf brengt tegen de befaamde Potter. En u, juffrouw Griffel - u neemt juffrouw Bullemans.'

Malfidus kwam stoer en arrogant grijnzend aangelopen, met in zijn kielzog een meisje van Zwadderich dat Harry aan foto's uit Tripjes met Trollen deed denken. Ze was groot en zwaar en haar vierkante kaak stak agressief naar voren. Hermelien glimlachte zwakjes, maar ze glimlachte niet terug.

'Ga tegenover uw partner staan en buig!' riep Smalhart, die weer op het podium was geklommen.

Er kon nauwelijks een knikje af tussen Harry en Malfidus, die elkaar strak aanstaarden.

'Toverstokken in de aanslag!' riep Smalhart. 'Als ik tot drie heb geteld, roepen jullie je spreuk om je tegenstander te ontwapenen -alleen ontwapenen - we willen geen ongelukken. Een... twee... drie...'

Harry zwaaide zijn toverstok over zijn schouder, maar Malfidus was al begonnen met 'twee'; zijn spreuk trof Harry met zo'n kracht dat het was alsof hij met een steelpan op zijn hoofd werd geslagen. Hij wankelde even, maar alles leek nog te functioneren. Harry verspilde verder geen tijd, maar richtte zijn stok op Malfidus en riep: 'Rictusempra!'

Een straal zilverkleurig licht raakte Malfidus in zijn maag en hij klapte dubbel, naar adem happend.

'Alleen ontwapenen, zei ik!' schreeuwde Smalhart geschrokken, over de hoofden van de duellerende leerlingen heen, terwijl Malfidus op zijn knieën neerviel; Harry had hem getroffen met een Kietelspreuk en hij moest zo vreselijk

lachen dat hij zich nauwelijks kon verroeren. Harry wachtte even, met het vage idee dat het onsportief zou zijn om Malfidus te beheksen als hij op de grond lag, maar dat was een vergissing. Malfidus snakte naar adem, richtte zijn toverstok op Harry's benen en proestte: 'Tarantallegra!' en een tel later begonnen Harry's benen onbedwingbaar te dansen, in een soort dolle quickstep.

'Stop! Stop!' gilde Smalhart, maar Sneep greep in. 'Finite Incantatem!' riep hij; Harry's voeten hielden op met dansen, Malfidus stopte met lachen en ze konden weer om zich heen kijken.

Er hing een waas van groene rook over het tafereel. Marcel en Joost lagen allebei hijgend op de grond en Ron hielp een doodsbleke Simon overeind en verontschuldigde zich voor wat zijn kapotte toverstok had aangericht, maar Hermelien en Margriet Bullemans waren nog lang niet uitgevchten; Margriet had Hermelien in een wurggreep en Hermelien jammerde van de pijn; hun toverstokken lagen vergeten op de grond. Harry sprong op Margriet af en trok haar weg. Dat kostte heel wat moeite, want ze was een stuk groter dan hij.

'O jee, o jee,' zei Smalhart, terwijl hij zenuwachtig tussen de leerlingen door liep en de slachtoffers bemoedigend toesprak. 'Probeer of je weer kunt staan, Marsman... voorzichtig, juffrouw Fielts... gewoon in knijpen, dan houdt het bloeden vanzelf op, Bootsman...'

Smalhart ging in het midden van de zaal staan en zei nerveus: 'Zo te zien kan ik jullie beter leren hoe jullie vijandige spreuken moeten pareren.' Hij keek even in de fonkelende zwarte ogen van Sneep en wendde zijn blik snel weer af. 'Ik heb twee vrijwilligers nodig -Lubbermans en Flets-Frimel, wat dachten jullie ervan?'

'Geen goed idee, professor Smalhart,' zei Sneep, die aan kwam glijden als een grote, boosaardige vleermuis. 'Lubbermans richt zelfs met de eenvoudigste spreuken nog ware bloedbaden aan. Dan kunnen we dadelijk de resten van Flets-Frimel in een lucifersdoosje naar de ziekenzaal brengen.' Marcells ronde, roze gezicht liep rood aan. 'Wat dacht u van Malfidus en Potter?' zei Sneep met een verwrongen glimlach.

'Een heel goed idee!' zei Smalhart en hij wenkte Harry en Malfidus. De andere leerlingen gingen opzij.

'Oké, Harry,' zei Smalhart. 'Als Draco zijn toverstok op je richt, doe jij dit.'

Hij hief zijn eigen toverstaf op, probeerde er een ingewikkeld, krullerig gebaar mee te maken en liet hem uit zijn handen vallen. Sneep grijnsde sarcastisch terwijl Smalhart zijn staf snel opraapte en zei: 'Oeps - m'n stok is een beetje opgewonden, geloof ik.'

Sneep ging dicht bij Malfidus staan, boog zich naar hem toe en fluisterde iets in zijn oor. Malfidus grijnsde ook. Harry

keek Smalhart nerveus aan en zei: 'Professor, zoudt u dat pareergedoe nog een keer voor willen doen?'

'Bang?' mompelde Malfidus zacht, zodat Smalhart hem niet kon horen.

'Voor jou zeker?' zei Harry uit zijn mondhoek.

Smalhart gaf Harry een joviale klap op zijn schouder. 'Doe nou maar gewoon wat ik deed, Harry!' 'Wat, m'n toverstok laten vallen?' Smalhart luisterde al niet meer. 'Drie twee - een - af!' riep hij.

Malfidus hief snel zijn toverstok op en brulde: 'Serpensortia!' De punt van zijn toverstok explodeerde en Harry zag vol ontzetting hoe er een lange, zwarte slang uitschoot, die tussen de twee duelleerders neersmakte en zich oprichtte, klaar om aan te vallen. Luid gillend deinsden de toeschouwers achteruit, weg van het podium.

'Verroer je niet, Potter,' zei Sneeploom, duidelijk genietend van de aanblik van een verstijfde Harry die oog in oog met een woedende slang stond, ik ruim hem wel weer...'

'Laat mij maar even!' riep Smalhart. Hij zwaaide met zijn toverstaf naar de slang en er volgde een harde knal, maar in plaats van te verdwijnen schoot de slang drie meter de lucht in en viel met een klap op de grond.

Woedend en venijnig sissend gleed hij op Joost Flets-Frimel af, richtte zich weer op en ontblootte zijn giftanden, klaar om toe te slaan.

Harry wist niet zeker waarom hij deed wat hij deed. Hij was zich er niet eens van bewust dat hij een besluit had genomen. Hij wist alleen dat zijn benen hem voort droegen alsof er wieltes onder zaten, en dat hij als een idioot tegen de slang schreeuwde: 'Afblijven!' En wonderbaarlijk genoeg liet de slang zich inderdaad zakken, zo tam als een dikke zwarte tuinslang en hij staaide naar Harry, die zijn angst voelde verdwijnen. Hij was ervan overtuigd dat de slang niemand meer zou aanvallen, al had hij niet kunnen verklaren waarom. Hij keek grijnzend naar Joost, in de verwachting dat die opgelucht of verbaasd of zelfs dankbaar zou zijn maar zeker niet woedend en bang. 'Waar denk je dat je mee bezig bent?' schreeuwde hij en voor Harry kon reageren, had Joost zich omgedraaid en was hij de zaal uitgestornd.

Sneep deed een stap naar voren en zwaaide met zijn toverstok en de slang verdween in een klein, zwart rookwolkje. Sneep keek Harry ook op een vreemde manier aan; op een sluwe, berekenende manier die Harry niet echt prettig vond. Hij was zich vaag bewust van een onheilspellend geroezemoes in de zaal en voelde iemand aan het achterpand van zijn gewaad trekken.

'Kom op,' fluisterde Ron in zijn oor. 'Meekomen - vooruit...'

Ron nam hem haastig mee naar buiten, gevolgd door Hermelien. Toen ze bij de deur waren, gingen de mensen bij de ingang vlug opzij, alsof ze bang waren voor een

besmettelijke ziekte. Harry had geen flauw idee wat dat te betekenen had en Ron en Hermelien wilden pas iets uitleggen toen ze hem hadden meegesleurd naar de verlaten leerlingenkamer van Griffioendor. Ron duwde Harry in een gemakkelijke stoel neer en zei: 'Je bent een Sisseltong! Waarom heb je dat nooit verteld?'

'Ik ben een wat?' zei Harry

'Een Sisseltong!' zei Ron. 'Je kunt met slangen praten.'

'Weet ik,' zei Harry. 'ik bedoel, dat is me één keer eerder overkomen. Ik heb ooit in de dierentuin een boa constrictor opgehitst tegen m'n neefje Dirk - het is een lang verhaal, maar die slang zei tegen me dat hij nog nooit in Brazilië was geweest en toen liet ik hem per ongeluk vrij. Maar dat was voordat ik wist dat ik een tovenaars was...'

'Zei een boa constrictor tegen je dat hij nog nooit in Brazilië was geweest?' herhaalde Ron flauwtjes.

'Nou en?' zei Harry. 'Ik wed dat op Zweinstein hordes mensen met slangen kunnen praten.'

'Helemaal niet,' zei Ron. 'Dat is een heel zeldzaam talent. Dit is niet zo best, Harry.'

'Wat is niet zo best?' zei Harry, die echt kwaad begon te worden. 'Wat heeft iedereen toch? Hoor eens even, als ik niet tegen die slang had gezegd dat hij Joost niet moest aanvallen - 'O, zei je dat?' 'Hoe bedoel je? Je was er zelf bij... je hoorde me toch?' ik hoorde je Sisselspraak gebruiken,' zei Ron.

'Slangentaal. Je had wel ik weet niet wat kunnen zeggen. Geen wonder dat Joost in paniek raakte. Het was net alsof je die slang opjutte of zo. Het klonk echt eng.'

Harry staarde hem met open mond aan.

'Sprak ik een vreemde taal? Maar - ik wist niet - hoe kan ik nou een taal spreken zonder te weten dat ik die spreken kan?'

Ron schudde zijn hoofd. Hij en Hermelien stonden erbij alsof er zojuist iemand was overleden, maar Harry snapte niet wat er zo vreselijk was.

'Waarom is het zo erg dat ik die smerige slang ervan weerhield om Joost z'n hoofd af te bijten?' zei hij. 'Wat doet het ertoe hoe ik dat gedaan heb, zolang Joost maar niet in aanmerking komt voor het lidmaatschap van de Koplopers?'

'Dat doet er iets toe,' zei Hermelien uiteindelijk op fluisterton, 'omdat Zalazar Zwadderich beroemd was vanwege het feit dat hij met slangen kon praten. Daarom is het symbool van Zwadderich een slang.'

Harry's mond viel open.

'Precies,' zei Ron. 'En nu denkt de hele school dat jij z'n achter-achter-achter-achterkleinzoon bent of zo...'

'Maar dat ben ik niet!' zei Harry, met een gevoel van paniek dat hij niet goed kon verklaren.

'Dat is moeilijk te bewijzen,' zei Hermelien. 'Zwadderich leefde zo'n duizend jaar geleden; wie weet ben je inderdaad wel familie van hem.' Harry lag die nacht uren te piekeren.

Door een spleet tussen de gordijnen van zijn hemelbed zag hij sneeuwvlokken langs het torenraam dwarrelen. Zou hij inderdaad af kunnen stammen van Zalazar Zwadderich? Hij wist niets van zijn familie van vaderskant. De Duffelingen hadden vragen over zijn tovenaarsverwanten altijd ten strengste verboden. Harry probeerde zachtjes iets te zeggen in Sisselspraak, maar dat lukte niet. Blijkbaar kon hij dat alleen als hij oog in oog stond met een slang. 'Maar ik zit bij Griffioendor,' dacht Harry. 'Als ik echt Zwadderbloed had, zou de Sorteelhoed me anders hebben ingedeeld...'

'Aha,' zei een onaangenaam stemmetje in zijn hoofd. 'Maar de Sorteelhoed wilde je eerst bij Zwadderich indelen, weet je nog wel?'

Harry draaide zich om. Morgen zou hij Joost weer zien, bij Kruidenkunde en dan uitleggen dat hij die slang juist had teruggeroepen en niet had opgehitst, iets wat (dacht hij, nijdig tegen zijn kussen stompend) iedere imbeciel had kunnen begrijpen.

De volgende ochtend was de lichte sneeuwval van die nacht overgegaan in zo'n zware sneeuwstorm dat de laatste les Kruidenkunde van het semester verviel; professor Stronk wilde de Mandragora's sokken en sjaals omdoen, een riskante operatie die ze verder aan niemand durfde toevertrouwen, nu het zo belangrijk was dat de Mandragora's snel zouden groeien, zodat ze mevrouw Norks en Kasper Krauwel weer

tot leven konden wekken.

Harry zat tobkend bij het haardvuur in de leerlingenkamer van Griffioendor, terwijl Ron en Hermelien hun vrije uurtje gebruikten om een spelletje toverschaak te spelen.

'Allemachtig, Harry,' zei Hermelien geïrriteerd, terwijl Rons loper de ridder van haar paard trok en hem van het bord sleurde. 'Ga Joost dan zoeken, als dat zo belangrijk voor je is!'

Harry stond op, klom door het portretgat en vroeg zich af waar Joost zou kunnen zijn.

Het was donkerder in het kasteel dan gewoonlijk, omdat er dichte, grauwe sneeuwlagen langs de ramen wervelden. Rillend liep Harry langs lokalen waar les werd gegeven en hoorde af en toe een vlag van wat zich binnen afspeelde. Professor Anderling foeterde iemand uit die zo te horen zijn vriend in een das had veranderd. Harry onderdrukte de aandrang om even te kijken en liep verder. Hij had bedacht dat Joost dat vrije uurtje misschien zou benutten om achterstallig werk in te halen en hij besloot eerst even in de bibliotheek te kijken.

Er zat inderdaad een groepje Huffelpufs dat eigenlijk Kruidenkunde had moeten hebben in de bibliotheek, maar ze leken niet veel uit te voeren. Tussen de lange rijen hoge boekenkasten door zag Harry dat ze met hun koppen bij elkaar zaten en helemaal opgingen in hun gesprek. Hij kon niet zien of Joost erbij was en hij liep net naar hen toe toen hij

iets hoorde van wat ze zeiden. Hij bleef staan en luisterde, verscholen achter een kast met boeken over Onzichtbaarheid. 'Maar goed,' zei een dikke jongen, 'ik heb tegen Joost gezegd dat hij zich voorlopig moet schuilhouden op onze slaapzaal. Ik bedoel, als Potter hem als volgende slachtoffer op z'n lijstje heeft staan, kan hij zich beter gedeisd houden. Uiteraard verwachtte Joost al dat er zoiets zou gebeuren, nadat hij Potter per ongeluk had laten weten dat hij een Dreuzelkind was. Joost heeft hem nota bene zelf verteld dat hij oorspronkelijk op de nominatie stond om naar Eton te gaan. Niet echt iets om over op te scheppen als de Erfgenaam van Zwadderich op het oorlogspad is, hè?'

'Dus jij denkt dat het Potter is, Ernst?' vroeg een meisje met blonde vlechten ongerust.

'Hannah,' zei de dikke jongen plechtig, 'Potter is een Sisseltong. Iedereen weet dat dat het kenmerk is van een boze tovenaar. Heb je ooit gehoord van een fatsoenlijke tovenaar die met slangen kon praten? Zwadderich had zelfde bijnaam Slangentong.'

Er volgde duister gemompel en Ernst zei: 'Weten jullie nog wat er op die muur stond? Hoedt u, Vijanden van de Erfgenaam. Potter had het aan de stok met Vilder en een paar uur later werd z'n kat aangevallen. Die eerstejaars, Krauwel, ergerde Potter door foto's te nemen toen hij na die Zwerkbalwedstrijd in de blubber lag en een paar uur later was

Krauwel de klos.'

'Maar hij leek altijd zo aardig,' zei Hannah onzeker, 'en hij is tenslotte degene die Jeweetwel heeft laten verdwijnen. Dan kan hij toch niet echt slecht zijn?'

Ernst dempte zijn stem tot een mysterieus gefluister. De Huffelpufs bogen zich nog dichter naar hem toe en Harry sloop ook naderbij, zodat hij hem kon verstaan.

'Niemand weet hoe hij die aanval van Jeweetwel werkelijk heeft overleefd. Ik bedoel, hij was nog maar een baby. Eigenlijk had hij aan flarden gereten moeten worden. Alleen een heel machtige Duistere Tovenaar had zo'n vloek kunnen overleven.' Op nog zachtere toon vervolgde hij: 'Daarom wilde Jeweetwel hem waarschijnlijk uit de weg ruimen. Hij wilde geen concurrentie van een tweede Heer van het Duister. Ik ben benieuwd wat Potter nog meer voor verborgen krachten heeft.'

Harry kon het niet langer aanhoren. Hij schraapte luid zijn keel en kwam achter de boekenkasten vandaan. Als hij niet zo kwaad was geweest, zou hij het grappig hebben gevonden: alle Huffelpufs zagen eruit alsof ze Versteend waren en Ernst was doodsbleek geworden.

'Hallo,' zei Harry. 'Ik zoek Joost Flets-Frimel.'

Het was duidelijk dat hij hun grootste angsten bevestigd had. De Huffelpufs keken nerveus naar Ernst.

'Wat wil je van hem?' zei Ernst met trillende stem.

'Ik wilde hem vertellen hoe het werkelijk zat met die slang op de Duellerclub,' zei Harry.

Ernst beet op zijn bloedeloze lippen, haalde diep adem en zei: 'We waren er allemaal bij. We hebben zelf gezien hoe het zat.'

'Dan hebben jullie dus ook gezien dat die slang ging liggen nadat ik tegen hem gesproken had?' zei Harry.

'Ik zag alleen,' zei Ernst koppig, ook al beefde hij, 'dat je Sisselspraak gebruikte en die slang naar Joost toe joeg.'

'Ik joeg hem helemaal niet naar hem toe!' zei Harry en zijn stem trilde van woede. 'Hij heeft hem niet eens aangeraak!'

Nee, hij miste hem op een haar,' zei Ernst. 'En voor het geval je soms rare ideeën mocht krijgen,' voegde hij er haastig aan toe, 'laat ik je even zeggen dat ik afstam van minstens negen generaties heksen en tovenaars. Mijn bloed is even zuiver als dat van wie dan ook, dus -'

'Wat kan het mij schelen wat voor bloed je hebt?' zei Harry woest. 'Waarom zou ik Dreuzelkinderen willen aanvallen?'

'Ik heb gehoord dat je de Dreuzels bij wie je inwoont haat,' zei Ernst snel.

Je kunt niet bij de Duffelingen wonen zonder ze te gaan haten,' zei Harry. 'Dat zou jou ook niet lukken.'

Hij draaide zich om en stormde de bibliotheek uit, wat hem op een boze, verwijtende blik van madame Rommella kwam te staan, die de vergulde rug van een groot spreukenboek aan

het poetsen was.

Harry was zo woedend dat hij blindelings de gang uit rende, zonder te kijken waar hij liep, met als gevolg dat hij tegen iets groots en massiefs opbotste en op de grond viel.

'O, hallo, Hagrid,' zei Harry, toen hij opkeek.

Hagrids gezicht ging schuil achter een gebreide, met sneeuw bedekte bivakmuts, maar het kon niemand anders zijn. Hij nam bijna de volle breedte van de gang in beslag, met zijn overjas van mollenvel en er bengelde een dode haan in zijn reusachtige, gehandschoende hand.

'Hebbie je bezeerd, Harry?' zei hij en hij trok de bivakmuts op, zodat Harry hem kon verstaan. 'Hebbie geen les?'

'Uitgevallen,' zei Harry en hij krabbelde overeind. 'Wat doe jij hier?'

Hagrid hield de slappe haan omhoog.

'De tweede al dit jaar,' zei hij. 't Zijn vossen of een Bloedzuigende Brombeer en ik mot toestemming hebben van Perkamentus om een bezwering uit te spreken over de kippenren.' Hij keek Harry wat beter aan van onder zijn borstelige, met sneeuw bespikkelde wenkbrauwen. 'Is d'r echt niks? Je bent zo rood en opgewonden.' Harry kon het niet opbrengen om te herhalen wat Ernst en de andere Huffelpufs over hem gezegd hadden. 'Nee, niks,' zei hij. 'Ik moet weer gaan, Hagrid. Dadelijk hebben we Gedaanteverwisseling en ik moet m'n boeken nog halen.'

Hij liep door, nog steeds piekerend over wat Ernst gezegd had.

Joost verwachtte al dat er zoiets zou gebeuren nadat hij Potter per ongeluk had laten weten dat hij een Dreuzelkind was...'

Harry stampte nijdig de trap op en liep een andere gang uit, waar het nog veel donkerder was; de toortsen waren uitgewaaid door de ijskoude wind die door een kapot ruitje blies. Halverwege de gang struikelde hij over iets wat op de grond lag en viel op zijn gezicht. Hij keek achterom, naar het ding waarover hij gestruikeld was en had het gevoel alsof zijn maag zich plotseling had opgelost.

Joost Flets-Frimel lag op de grond, stijf en koud, met een geschokte uitdrukking op zijn starre gezicht. Zijn nietsziende ogen starden naar het plafond, maar dat was niet alles. Naast hem lag een andere gedaante en zoiets vreemds had Harry nog nooit gezien.

Het was Haast Onthoofde Henk, maar hij was niet parelwit en doorschijnend meer. Hij was zwart en rokerig en zweefde stijf en horizontaal op zo'n twintig centimeter boven de grond. Zijn hoofd hing half van zijn nek en hij keek even ontzet als Joost.

Harry krabbelde overeind. Zijn ademhaling ging snel en jachtig en zijn hart roffelde als een trom. Verward staarde hij door de verlaten gang en zag een rij spinnen wegvlugten bij de twee lichamen. De enige geluiden waren de gedempte

stemmen van de leraren in de lokalen aan weerszijden.

Hij kon er vandoor gaan en dan zou niemand weten dat hij langs was gekomen. Maar hij kon ze daar niet zomaar laten liggen... hij moest hulp halen. Zou iemand hem geloven als hij zei dat hij er niets mee te maken had?

Terwijl hij paniekerig stond te twijfelen, ging een deur vlak naast hem met een klap open en schoot Foppe de klopgeest naar buiten. 'Hé, daar hebben we gekke Potter!' grinnikte Foppe, die Harry's bril half afsloeg terwijl hij om hem heen danste. 'Wat voert Pottertje nu weer in z'n schild? Waarom sluipt Potter -'

Foppe verstijfde plotseling, ondersteboven en halverwege een salto, toen hij Joost en Haast Onthoofde Henk zag liggen. Hij ging gauw rechtop hangen, haalde diep adem en voor Harry hem kon tegenhouden brulde hij: **'ALARM! ALARM! ALWEER EEN AANVAL! GEEN STERVELING OF GEEST IS NOG VEILIG! REN VOOR JE LEVEN! ALAAAARM!'**

Beng - beng - beng; de ene deur na de andere vloog open en iedereen stroomde de gang op. Verscheidene minuten, die veel langer leken te duren, was het zo'n chaos dat Joost het gevaar liep om vertrapt te worden en er steeds mensen in Haast Onthoofde Henk gingen staan.

Harry werd tegen de muur gedrukt, terwijl leraren om stilte riepen. Professor Anderling kwam aanrennen, gevolgd door

haar eigen leerlingen, van wie er eentje nog steeds zwart met wit gestreept haar had. Ze liet een oorverdovende knal klinken met behulp van haar toverstok, zodat het eindelijk stil werd op de gang en beval alle leerlingen om terug te gaan naar hun lokaal. Net toen het ietsje minder druk en chaotisch werd, verscheen Ernst de Huffelpuf hijgend ten tonele.

'Op heterdaad betrapt!' schreeuwde Ernst met een lijkleek gezicht en hij wees dramatisch op Harry.

'Genoeg, Marsman!' zei professor Anderling scherp.

Foppe dobberde boven hun hoofden en staarde met een boosaardige grijns naar het tafereel; Foppe was verzet op onheil en verwarring. Terwijl de leraren zich over Joost en Henk bogen, barstte Foppe los in een lied:

O Potter, 't wordt steeds zotter, 't wordt haast te dol, je moordt de halve school uit, gewoon voor de lol '

'Hou op, Foppe!' blafte professor Anderling en Foppe zoefde achterstevoren weg, terwijl hij zijn tong uitstak naar Harry.

Joost werd door professor Banning en professor Sinistra van Astronomie naar de ziekenzaal gebracht, maar blijkbaar wist niemand wat ze met Haast Onthoofde Henk aanmoesten. Uiteindelijk toverde professor Anderling een grote ventilator te voorschijn en gaf die aan Ernst, met de opdracht Henk naar boven te blazen. Dat deed Ernst, die Henk als een geluidloze zwarte hovercraft voor zich uit blies, zodat alleen Harry en professor Anderling overbleven.

'Meekomen, Potter,' zei ze.

'Professor,' zei Harry vlug, 'ik zweer dat ik niet -'

'Dit is mijn verantwoordelijkheid niet meer, Potter,' zei professor Anderling kortaf.

Zwijgend gingen ze de hoek om. Professor Anderling bleef staan bij een grote en uitzonderlijk lelijke stenen waterspuwer.

'Zak met zuurtjes!' zei ze. Blijkbaar was dat een wachtwoord, want de waterspuwer kwam plotseling tot leven en sprong opzij terwijl de muur achter hem in tweeën spleet. Ondanks zijn angst was Harry toch verbijsterd. Achter de muur bevond zich een wenteltrap die zich soepel omhoog bewoog, als een roltrap. Toen hij en professor Anderling op de trap waren gaan staan, hoorde Harry de muur weer dichtklappen. Ze gingen in cirkels omhoog, hoger en hoger, tot Harry, die een beetje duizelig was, uiteindelijk een glanzende eikenhouten deur zag, met een koperen klopper in de vorm van een griffioen.

Hij wist waar ze waren. Dat moesten de kamers van Perkamentus zijn.

Hoofdstuk 12

De Wisseldrank

Ze stapten van de stenen roltrap en professor Anderling klopte op de deur, die geluidloos openzwaaide. Ze gingen naar binnen. Professor Anderling zei dat Harry moest wachten en ze liet hem alleen achter.

Harry keek om zich heen. Eén ding was zeker: van alle lerarenkamers waar hij dit jaar al was geweest, was die van Perkamentus verreweg de interessantste. Als hij niet doodsbang was geweest dat hij van school zou worden gestuurd, zou hij het geweldig hebben gevonden dat hij daar eindelijk eens kon rondkijken.

Het was een mooie, grote, ronde kamer, vol vreemde geluidjes. Op tafels met dunne pootjes stonden merkwaardige zilveren instrumenten, die brommend ronddraaiden en rookwolkjes uitstootten. Aan de wanden hingen portretten van vroegere schoolhoofden, die zachtjes snurkend een dutje deden in hun lijsten. Er stond ook een enorm bureau met klauwpoten en op een plank achter het bureau lag een verfromfaaide, gerafelde tovenaarschoed - de Sorteerschoed!

Harry aarzelde en keek wantrouwig naar de slapende

tovenaars en heksen aan de wanden. Het kon toch geen kwaad om die hoed opnieuw even op te zetten? Gewoon om te kijken... om te controleren of hij hem werkelijk bij de goede afdeling had ingedeeld.

Hij liep op zijn tenen om het bureau heen, pakte de hoed van de plank en liet die langzaam op zijn hoofd zakken. Hij was veel te groot en gleed over zijn oren, net als de laatste keer dat hij hem had opgezet. Harry staarde naar de donkere voering en wachtte af. Een klein stemmetje zei in zijn oor: 'Zit je iets dwars, Harry Potter?'

'Eh... ja,' mompelde Harry. 'Eh - sorry dat ik u lastigval - maar ik wilde vragen -'

'Of ik je op de juiste afdeling heb geplaatst,' zei de hoed gedecideerd. 'Ja... je was een lastig geval. Maar ik blijf bij wat ik eerder heb gezegd -' Harry's hart sprong op - 'bij Zwadderich zou je het ook goed gedaan hebben.'

Harry's opluchting verdween als sneeuw voor de zon. Hij greep de punt van de hoed en trok hem af. Slap bengelde hij tussen zijn vingers, groezelig en vaal. Harry legde hem terug op de plank, met een wee gevoel in zijn maag.

'Je vergist je,' zei hij hardop tegen de roerloze en zwijgende hoed, maar die reageerde niet. Harry schuifelde achteruit, terwijl hij naar de hoed bleef kijken, maar hij draaide zich snel om toen hij een vreemd, kokhalzend geluid hoorde.

Hij was toch niet alleen geweest. Op een gouden stok achter

de deur zat een haveloze vogel, die nog het meeste weghad van een halfgeplukte kalkoen. Harry staarde het beest aan en dat keek kwaadaardig terug en maakte dat kokhalzende geluid weer. Hij zag er erg ongezond uit, vond Harry. Zijn ogen waren dof en terwijl Harry keek, vielen er opnieuw een paar veren uit zijn staart.

Harry dacht net dat de ramp helemaal compleet zou zijn als de vogel van Perkamentus doodging terwijl hij alleen met hem in de kamer was toen het beest plotseling vlam vatte.

Harry slaakte een kreet van schrik, sprong achteruit en botste tegen het bureau. Koortsachtig zocht hij naar een glas water, maar hij zag niets. Intussen was de vogel één grote vuurbal geworden; hij stootte een schrille laatste kreet uit en een paar tellen later restte er alleen nog een hoopje smeulende as.

De deur van het kantoor ging open en Perkamentus kwam binnen. Hij keek heel somber.

'Professor,' hakkelde Harry, 'uw vogel - ik kon het niet helpen - hij vloog opeens in brand -'

Tot Harry's verbazing glimlachte Perkamentus.

'Dat werd tijd,' zei hij. 'Hij zag er al dagen niet uit. Ik had pas nog tegen hem gezegd dat hij een beetje op moest schieten.'

Hij grinnikte bij het zien van Harry's verbijsterde gezicht.

'Felix is een feniks, Harry. Fenixen verbranden als het tijd is om te sterven en worden dan herboren uit de as. Kijk maar...'

Harry keek omlaag en zag dat een piepklein, gerimpeld,

pasgeboren vogeltje zijn kop uit de as stak. Hij was minstens zo lelijk als de oude vogel.

'Doodzonde dat je hem net meemaakt op zijn Branddag,' zei Perkamentus. 'Normaal gesproken is het juist een mooie vogel, met prachtige, rood met gouden veren. Feniksen zijn fascinerend. Ze kunnen ongelooflijk zware lasten dragen, hun tranen hebben een genezende werking en het zijn uitermate trouwe huisdieren.'

Harry was zo geschrokken toen Felix in brand vloog dat hij vergeten was waarom hij eigenlijk was gekomen, maar dat drong snel weer tot hem door toen Perkamentus in de hoge stoel achter zijn bureau ging zitten en Harry aanstaarde met zijn doordringende, lichtblauwe ogen.

Voor Perkamentus iets kon zeggen vloog de deur van de kamer met een daverende klap open en kwam Hagrid binnenstormen. Hij had een verwilderde blik in zijn ogen, zijn bivakmuts stond boven op zijn harige zwarte kruin en hij had nog steeds de dode haan in zijn hand.

'Harry heb 't niet gedaan, professor Perkamentus!' riep Hagrid. 'Een paar tellen vóór dat joch gevonden werd stond ik nog met hem te kletsen, dus had 'ie echt geen tijd om...'

Perkamentus probeerde iets te zeggen, maar Hagrid tierde verder. In zijn emotie zwaaide hij wild met de haan en de veren vlogen in het rond.

'... dus ken 'ie 't niet geweest zijn en ik ben bereid dat plechtig

te zweren tegenover 't Ministerie van Toverkunst als dat nodig mocht wezen...'

'Hagrid, ik...'

'...u heb de verkeerde, professor, ik weet dat Harry nooit -'

'Hagrid!' zei Perkamentus nadrukkelijk. 'Ik denk niet dat Harry die mensen heeft aangevallen.'

'O,' zei Hagrid en hij liet de haan snel zakken. 'Aha. Nou, dan wacht ik wel effe buiten op de gang, professor.'

Ongemakkelijk klostte hij weer naar buiten.

'Dus u denkt niet dat ik het heb gedaan, professor?'' herhaalde Harry hoopvol, terwijl Perkamentus hanenveren van zijn bureau veegde.

'Dat denk ik inderdaad niet, Harry,' zei Perkamentus, maar zijn gezicht was nog steeds somber. 'Toch wil ik even met je praten.'

Harry wachtte nerveus terwijl Perkamentus hem aanstaarde, met de toppen van zijn lange vingers tegen elkaar gedrukt.

'Ik wil weten of je me iets te vertellen hebt, Harry,' zei hij vriendelijk. 'Het maakt niet uit wat.'

Harry wist niet wat hij moest zeggen. Hij dacht aan Malfidus, die: 'Hierna zijn jullie aan de beurt, Modderbloedjes!' schreeuwde en aan de Wisseldrank die pruttelde in de wc van Jammerende Jenny. Toen dacht hij aan de mysterieuze stem die hij twee keer had gehoord en herinnerde zich wat Ron had gezegd: 'Stemmen horen die niemand anders kan horen

is geen goed teken, zelfs niet in de toverwereld.' Hij dacht ook aan wat de andere leerlingen over hem zeiden en aan zijn groeiende angst dat hij op de een of andere manier verwant was aan Zalazar Zwadderich...

'Nee,' zei Harry. 'Er is niets, professor.'

Door de dubbele aanval op Joost en Haast Onthoofde Henk was wat eerst alleen ongerustheid was geweest, omgeslagen in regelrechte paniek. Vreemd genoeg was iedereen het meest geschrokken van het lot van Henk. Hoe kon een geest zo toegetakeld worden, vroegen de leerlingen zich af; wat voor vreselijke macht kon iemand die al dood was laten Verstenen? Er volgde een stormloop op kaartjes voor de Zweinsteinexpres, want iedereen wilde met de kerstvakantie naar huis.

'Als dat zo doorgaat, blijven alleen wij over,' zei Ron tegen Harry en Hermelien. 'Samen met Malfidus, Korzel en Kwast. Leuke vakantie kan dat worden.'

Korzel en Kwast, die altijd precies deden wat Malfidus deed, bleven met Kerstmis ook op school, maar Harry was blij dat de meeste leerlingen vertrokken. Hij was het zat dat mensen op de gang met een boog om hem heen liepen, alsof hij op het punt stond slagstanden te krijgen of gif te spuwen; net zo zat als al het gemompel en gesis en de wijzende vingertjes.

Fred en George vonden het juist dolkomisch. Ze liepen vaak op de gang voor Harry uit en riepen dan: 'Maak plaats voor de

Erfgenaam van Zwadderich! Opzij, er komt een vreselijk boze tovenaar aan...'

Percy kon hun humor niet waarderen. 'Dat is niet om te lachen,' zei hij ijzig.

'O, maak toch dat je wegkomt, Percy,' zei Fred. 'Harry heeft haast.' 'Ja, hij gaat gauw een kopje thee drinken in de Geheime Kamer met zijn bloeddorstige dienaar,' grinnikte George. Ginny vond het ook niet grappig.

'Doe nou niet,' jammerde ze, als Fred weer eens luid vroeg wie Harry's volgende slachtoffer werd of als George deed alsof hij Harry afweerde met een grote teen knoflook als ze elkaar tegenkwamen.

Harry vond het niet erg; het luchtte hem op dat Fred en George het idee dat hij misschien de Erfgenaam van Zwadderich was lachwekkend vonden. Hun capriolen vielen niet in goede aarde bij Malfidus. Iedere keer als hij ze bezig zag, leek hij zuurder te kijken.

'Dat komt omdat hij eigenlijk popelt om te zeggen dat hij het is,' zei Ron wijs. 'Je weet hoe vreselijk hij het vindt als anderen ergens beter in zijn dan hij en nu krijg jij alle eer voor zijn vuile streken.' 'Dat duurt niet lang meer,' zei Hermelien voldaan. 'De Wisseldrank is bijna klaar. Nog even en dan komt de waarheid aan het licht.'

Eindelijk zat het semester erop en daalde er een stilte neer over het kasteel die even diep was als de sneeuw. Harry vond

het eerder vredig dan mistroostig en hij genoot ervan dat hij, Hermelien en de Wemels de toren van Griffoendor voor zich alleen hadden, zodat ze lekker hard Knalpoker konden spelen zonder dat iemand er last van had en rustig konden oefenen in duelleren. Fred, George en Ginny hadden besloten ook op school te blijven in plaats van samen met meneer en mevrouw Wemel naar Bill in Egypte te gaan. Percy keurde wat hij hun kinderlijke gedrag noemde af en liet zich niet veel zien in de leerlingenkamer. Hij had hen al pompeus meegedeeld dat hij alleen bleef omdat het zijn plicht als klassenoudste was de docenten te steunen in deze moeilijke tijden.

De ochtend van eerste kerstdag brak aan, kil en wit. Harry en Ron, die de enigen waren op hun slaapzaal, werden vroeg gewekt door Hermelien, die al aangekleed was en cadeautjes kwam brengen.

'Wakker worden!' riep ze en ze deed de gordijnen open.

'Hermelien - je mag hier niet komen,' zei Ron, die zijn ogen afschermde tegen het licht.

'Ook gelukkig kerstfeest,' zei Hermelien, terwijl ze hem zijn pakje toegooide. 'Ik ben al bijna een uur op. Ik heb nog wat extra gaasvliegjes bij de Wisseldrank gedaan en nu is hij klaar.' Harry ging overeind zitten, plotseling klaarwakker.

'Weet je dat zeker?'

'Heel zeker,' zei Hermelien, die Schurfie de rat een stukje

opschoof zodat ze aan het voeteneinde van zijn hemelbed kon gaan zitten. 'Als we het willen doen, moet het vanavond gebeuren.'

Op dat moment kwam Hedwig binnenzweven, met een piepklein pakje in haar snavel.

'Hallo,' zei Harry blij toen ze op bed landde. 'Ben je niet meer boos op me?'

Ze knabbelde liefdevol aan zijn oor, wat een heel wat beter geschenk was dan het cadeautje dat ze had meegebracht en dat van de Duffelingen bleek te zijn. Ze hadden Harry een tandenstoker gestuurd en een briefje waarin ze vroegen of hij tijdens de zomervakantie niet ook op Zweinstein kon blijven.

Harry's andere cadeautjes waren heel wat beter. Hagrid had een groot blik toffee gestuurd. Harry besloot het eerst een tijdje naast het vuur te zetten, zodat het zacht kon worden. Van Ron kreeg hij een boek getiteld *De Lucht in met de Cannons*, vol interessante wetenswaardigheden over zijn favoriete Zwerkbaleam en Hermelien had een luxe adelaarsveer voor hem gekocht. In het laatste pakje zat een zelfgebreide trui van mevrouw Wemel en een grote rozijnencake. Toen hij haar kerstkaart neerzette, voelde hij een nieuwe vlaag van gewetenswroeging bij de gedachte aan de auto van meneer Wemel, die ze niet meer hadden teruggezien na hun aanvaring met de Beukwilg en aan de talloze schoolregels die hij en Ron nu weer gingen

overtreden.

Het was onmogelijk, zelfs voor iemand die er als een berg tegenop zag om later Wisseldrank te moeten slikken, om niet te genieten van het kerstmaal op Zweinstein.

De Grote Zaal zag er schitterend uit. Niet alleen stonden er wel twaalf met rijp overdekte kerstbomen en kruisten dikke slingers van hulst en maretak elkaar onder het plafond, maar er viel ook betoverde sneeuw in de zaal, warm en droog. Perkamentus ging de leerlingen voor in een paar van zijn favoriete kerstliederen en Hagrid zong na elke beker kerstwijn harder mee. Percy, die niet gemerkt had dat Fred zijn klassenoudstebadge had behekt, zodat er nu Uilskuiken op stond, vroeg steeds waar iedereen om lachte en het kon Harry niet eens iets schelen dat Draco Malfidus aan de tafel van Zwadderich harde, hatelijke opmerkingen maakte over zijn nieuwe trui. Met een beetje geluk zou Malfidus over een paar uur zijn trekken thuis krijgen.

Harry en Ron hadden nauwelijks hun derde portie kerstpudding achter hun kiezen toen ze van Hermelien moesten meekomen om de plannen voor die avond nog één keer door te nemen.

'We hebben nog steeds stukjes van de mensen in wie we willen veranderen nodig,' zei Hermelien zakelijk, alsof ze hen naar de supermarkt stuurde om waspoeder te kopen. 'Het lijkt me het beste als jullie iets van Korzel en Kwast kunnen

bemachtigen; dat zijn Malfidus' beste vrienden en die vertelt hij vast alles. En we moeten er ook voor zorgen dat de echte Korzel en Kwast niet plotseling binnenkomen terwijl we Malfidus uithoren. Ik heb alles al gepland,' zei ze nonchalant en zonder zich iets aan te trekken van de verbijsterde gezichten van Harry en Ron. Ze liet twee smakelijke chocoladecakejes zien. ik heb ze gevuld met een eenvoudig Slaapdrankje. Jullie hoeven er alleen voor te zorgen dat Korzel en Kwast ze vinden. Jullie weten hoe gulzig ze zijn; ze eten ze vast op. Zodra ze slapen, trekken jullie een paar van hun haren uit en verbergen hen dan zo lang in een bezemkast.'

Harry en Ron keken elkaar ongeloofig aan.

'Hermelien, ik weet niet -'

'Dat zou wel eens heel erg verkeerd kunnen gaan -'

Hermelien had dezelfde staalharde fonkeling in haar ogen die ze soms ook zagen bij professor Anderling.

'Zonder haren van Korzel en Kwast hebben we niets aan die drank,' zei ze streng. 'Jullie willen Malfidus toch uithoren, of niet?' 'Goed, goed,' zei Harry. 'Maar jij dan? Wiens haar wou jij uittrekken?' 'Ik heb er al een,' zei Hermelien opgewekt. Ze haalde een piepklein flesje uit haar zak, waar één enkele haar in zat. 'Weten jullie nog dat ik met Margriet Bullemans heb gevochten op de Duellerclub? Die haar is op m'n gewaad achtergebleven toen ze me probeerde te wurgen! Ze is met

Kerstmis naar huis gegaan - dus moet ik maar tegen de Zwadderaars zeggen dat ik besloten heb om terug te komen.'

Toen Hermelien was vertrokken om de Wisseldrank te controleren, wendde Ron zich met een blik waar de bange voorgevoelens van afdropen tot Harry.

'Heb je ooit van een plan gehoord waarbij zo veel dingen kunnen misgaan?'

Maar tot verbazing van Harry en Ron verliep deel één van de operatie net zo gladjes als Hermelien voorspeld had. Ze bleven na de thee op eerste kerstdag in de uitgestorven hal rondhangen en wachtten op Korzel en Kwast, die als enigen nog aan tafel zaten en hun vierde portie pudding opschrokten. Harry had de chocoladecakejes op de trapleuning gezet. Toen Kwast en Korzel naar buiten kwamen, verborgen Harry en Ron zich vlug achter een harnas dat naast de voordeur stond.

'Kunnen mensen echt zó stom zijn?' fluisterde Ron opgetogen toen Korzel Kwast aanstootte en op de cakejes wees. Met een domme grijns op hun gezicht propten ze ze in één keer in hun grote monden, kauwden een paar tellen gulzig en triomfantelijk en vielen toen allebei als een blok achterover, zonder dat hun uitdrukking ook maar een millimeter veranderde.

Het moeilijkst was nog om ze naar de kast aan de andere kant van de hal te slepen. Zodra ze veilig tussen de emmers en

zwabbers lagen, trok Harry een paar van de stekeltjes uit die laag op het voorhoofd van Kwast groeiden en rukte Ron een aantal haren van Korzel los. Ze stalen ook hun schoenen, omdat hun eigen schoenen veel te klein waren voor voeten van Korzel- en Kwastformaat. Verbijsterd door het succes van hun missie sprintten ze terug naar de wc van Jammerende Jenny.

Ze konden nauwelijks een hand voor ogen zien, door de dikke zwarte rook die opsteeg uit de wc waarin Hermelien in haar ketel roerde. Harry en Ron hielden hun gewaad voor hun gezicht en klopten zacht op de deur.

'Hermelien?'

Ze hoorden het slot knarsen en Hermelien stak haar hoofd om de deur. Haar gezicht glom en ze maakte een nogal nerveuze indruk. Achter haar hoorden ze het bloeb bloeb van de borrelende, stroperige toverdrank. Drie glazen stonden al klaar op de wc-bril.

'Hebben jullie ze?'' vroeg Hermelien ademloos.

Harry liet het haar van Kwast zien.

'Goed zo. En ik heb een paar reservegewaden gejat uit de wasserij,' zei Hermelien, die een kleine zak omhooghield. 'Als jullie Korzel en Kwast zijn, hebben jullie een grotere maat nodig.'

Ze staarden naar de ketel. Van dichtbij leek de drank nog het meest op dikke, donkere modder, die traag borrelde.

'Ik weet zeker dat ik alles goed heb gedaan,' zei Hermelien, die nerveus de vlekkerige pagina van De Vreeschwekkendste Tooverdranken herlas. 'Het ziet er net zo uit als het boek beschrijft... Als we het hebben ingenomen, hebben we precies een uur voor we weer in onszelf veranderen.'

'En nu?' fluisterde Ron.

'We doen de drank in drie glazen en voegen dan de haren toe.'

Hermelien schepte in elk glas een grote kwak toverdrank, schudde met trillende hand de haar van Margriet Bullemans uit het flesje en deed die in het eerste glas.

De toverdrank siste luid, net als een fluitketel en schuimde enorm. Een paar tellen later had de vloeistof een weeïge gele kleur gekregen.

'Getver - essentie van Margriet Bullemans,' zei Ron en hij keek vol walging naar het glas. 'Het smaakt vast smerig.'

'Doen jullie je haren er maar eens bij,' zei Hermelien.

Harry deed de haren van Kwast in het middelste glas en Ron die van Korzel in het laatste. Beide glazen sisten en schuimden: dat van Kwast werd geelgroen, als een snottebel en dat van Korzel drabbig en donkerbruin.

'Wacht even,' zei Harry, toen Ron en Hermelien hun glazen pakten. 'We kunnen het beter niet in dit toilet opdrinken; zodra we in Korzel en Kwast veranderen, passen we er niet meer in. En Margriet Bullemans is ook geen slanke den.'

'Goed idee,' zei Ron, die de deur openmaakte. 'We nemen alle drie onze eigen wc.'

Voorzichtig, zodat hij geen druppel Wisseldrank zou morsen, glipte Harry de middelste wc binnen.

'Klaar?' riep hij.

'Klaar,' hoorde hij Ron en Hermelien zeggen. Harry knee zijn neus dicht en goot de toverdrank in twee slokken naar binnen. Het smaakte naar te lang doorgekookte spruitjes.

Onmiddellijk begonnen zijn ingewanden te kronkelen, alsof hij een levende slang had ingeslikt. Hij klapte dubbel en dacht dat hij zou moeten overgeven, maar een brandend gevoel verspreidde zich snel vanuit zijn maag tot in de topjes van zijn vingers en tenen. Hij snakte naar adem en viel op handen en knieën neer toen zijn huid, met een afschuwelijk, smeltend gevoel, begon te borrelen als hete was. Terwijl hij toekeek veranderden zijn handen: de vingers werden dikker, de nagels breder en de knokkels staken plotseling uit als dikke moeren. Zijn schouders rekten zich pijnlijk en aan een gekietel op zijn voorhoofd voelde hij dat zijn haar omlaag kroop naar zijn wenkbrauwen; zijn gewaad scheurde toen zijn borst opzwol, als een ton die in duigen barstte; zijn voeten deden helse pijn, in schoenen die plotseling vier maten te klein waren...

Even plotseling als ze begonnen waren, hielden de verschijnselen ook weer op. Harry lag met zijn gezicht omlaag op de kille stenen vloer en luisterde naar het kribbige

gesnotter van Jenny in de laatste wc. Moeizaam schopte hij zijn schoenen uit en stond op. Dus zo voelde het aan om Kwast te zijn. Met trillende, enorme handen trok hij zijn oude gewaad uit, dat nu dertig centimeter boven zijn enkels hing, deed het reservegewaad aan en strikte de reusachtige schoenen van Kwast. Toen hij zijn haar uit zijn ogen wilde strijken, voelde hij alleen korte, stugge stekeltjes die laag op zijn voorhoofd groeiden en hij besepte dat hij wazig zag door zijn bril, die Kwast niet nodig had. Hij deed zijn bril af en riep met de lage, schorre stem van Kwast: 'Alles goed met jullie?' 'Ja,' gromde de diepe stem van Korzel uit de wc rechts van hem.

Harry deed de deur open en liep naar de gebarsten spiegel. Kwast staarde hem met doffe, diepliggende oogjes aan. Harry krabde aan zijn oor; Kwast deed hetzelfde.

Rons deur ging open en ze starden elkaar aan. Hij was nogal bleek en geschokt, maar verder was Ron niet te onderscheiden van Korzel, van het bloempotkapsel tot de lange, aapachtige armen.

'Gewoonweg ongelooflijk,' zei Ron, die ook naar de spiegel liep en op de platte neus van Korzel drukte. 'Ongelooflijk.'

'We kunnen maar beter gaan,' zei Harry, terwijl hij zijn horloge losmaakte omdat het in de dikke pols van Kwast sneed, en het in zijn zak deed. 'We moeten er eerst nog achter zien te komen waar de leerlingenkamer van

Zwadderich is. Ik hoop dat we iemand zien die we kunnen volgen...'

Ron staarde Harry aan en zei: 'Je weet niet hoe bizar het is om Kwast te zien nadenken.' Hij bonsde op de deur van Hermelien. 'Kom op, we moeten gaan.'

Een hoog stemmetje gaf antwoord, ik - ik denk dat ik toch maar niet meega. Gaan jullie maar zonder mij.'

'Hermelien, we weten best dat Margriet Bullemans lelijk is. Niemand komt erachter dat jij het bent.'

'Nee - echt -ik ga niet mee. Gaan jullie maar. Jullie verdoen je tijd.'

Harry keek Ron verbouwereerd aan.

'Zo lijk je meer op Kwast,' zei Ron. 'Zo kijkt hij ook altijd als een leraar hem iets vraagt.' 'Is alles goed met je, Hermelien?' zei Harry door de deur heen.

'Prima - alles is prima... gaan jullie nou maar -'

Harry keek op zijn horloge. Er waren al vijf van hun zestig kostbare minuten voorbij.

Na afloop komen we weer hierheen, oké?' zei hij.

Harry en Ron deden de deur van de toiletruimte voorzichtig open, keken of de kust veilig was en gingen op pad.

Niet zo met je armen zwaaien,' mompelde Harry tegen Ron. 'Hè?'

Korzel houdt z'n armen altijd een beetje stijf...'

'Zo?'

'Ja, veel beter.'

Ze liepen naar de marmeren trap. Ze hadden nu alleen nog een Zwadderaar nodig die ze konden volgen naar de leerlingenkamer van Zwadderich, maar er was niemand te zien.

'Wat nu?' mompelde Harry.

'Bij het ontbijt komen de Zwadderaars altijd daarvandaan,' zei Ron, die naar de ingang van de kerkers knikte. Hij had het nauwelijks gezegd of er kwam een meisje met lang, krullend haar naar buiten.

'Neem me niet kwalijk,' zei Ron, die gauw naar haar toe liep, 'we weten niet meer hoe we bij onze leerlingenkamer moeten komen.'

'Pardon?' zei het meisje stijfjes. 'Onze leerlingenkamer? Ik hoor bij Ravenklauw.'

Ze liep door, maar keek wel wantrouwig achterom.

Harry en Ron klostten haastig de donkere trap af met de enorme voeten van Korzel en Kwast. Hun voetstappen weergalmden en ze hadden het gevoel dat hun missie heel wat minder eenvoudig zou zijn dan ze gehoopt hadden.

Het labyrint van gangen was verlaten. Ze liepen en liepen, dieper en dieper onder de school en keken om de haverklap op hun horloges, om te zien hoeveel tijd ze nog hadden. Na een kwartier, net toen ze wanhopig begonnen te worden, hoorden ze ietsje verderop een geluid.

'Ha!' zei Ron. 'Daar heb je er eenkje.'

Er kwam iemand uit een zijkamertje, maar toen ze haastig op hem af liepen, zagen ze tot hun teleurstelling dat het geen Zwadderaar was, maar Percy.

'Wat doe jij hier?' vroeg Ron verbaasd.

Percy keek hem beledigd aan.

'Dat gaat je niets aan,' zei hij stijfjes. 'Korzel, hè?'

'Wat - o ja,' zei Ron.

'Nou, maak dat je naar je slaapzaal komt,' zei Percy streng. 'Het is gevaarlijk om door donkere gangen te zwerven.' 'En jij dan?' zei Ron.

Percy richtte zich in zijn volle lengte op. 'Ik ben klassenoudste,' zei hij. 'Ik word heus niet aangevallen.'

Plotseling klonk achter hen een stem. Draco Malfoy slenterde naar hen toe en voor het eerst in zijn leven was Harry blij om hem te zien.

'Dus daar zijn jullie,' zei hij lijk. 'Hebben jullie je de hele tijd vol zitten proppen in de Grote Zaal? Ik zocht jullie. Ik wil jullie iets grappigs laten zien.'

Malfoy wierp een vernietigende blik op Percy.

'Wat doe jij hier, Wemel?' sneerde hij.

Percy was diep verontwaardigd.

'Je zou wel eens wat meer respect mogen hebben voor een Klassenoudste!' zei hij. 'Je houding bevalt me niet!'

Malfoy lachte schamper en gebaarde dat Harry en Ron hem

moesten volgen. Harry maakte bijna zijn excuses aan Percy, maar wist zich daar nog net van te weerhouden. Haastig volgden ze Malfidus, die, toen ze een andere gang in liepen, zei: 'Die Peter Wemel -'

'Percy,' verbeterde Ron hem werktuiglijk.

'Maakt niet uit,' zei Malfidus. 'Ik zie hem hier de laatste tijd vaak rondsluipen. En ik denk dat ik weet wat hij in z'n schild voert. Hij wil in z'n eentje de Erfgenaam van Zwadderich vangen.'

Hij lachte spottend en Harry en Ron keken elkaar opgewonden aan.

Bij een kale, vochtige muur bleef Malfidus staan.

'Wat was het nieuwe wachtwoord ook alweer?' zei hij tegen Harry.

'Eh -' zei Harry.

'O ja - bloedzuiver!' zei Malfidus, die niet naar Harry luisterde. Een stenen deur die in de muur verborgen zat gleed open en Malfidus ging naar binnen, gevolgd door Harry en Ron.

De leerlingenkamer van Zwadderich was een lange, lage, onderaardse ruimte, met ruwe stenen muren. Aan de gewelven hingen kettingen met ronde, groenachtige lampen, in een gebeeldhouwde schouw brandde een knappend haardvuur en de silhouetten van diverse Zwadderaars, in rijk bewerkte stoelen, staken af tegen de gloed.

'Wacht even,' zei Malfidus tegen Harry en Ron en hij wuifde

hen naar twee stoelen die een eindje van het vuur stonden, ik ga het even halen - ik heb het net van m'n vader gekregen - ' Harry en Ron, die zich afvroegen wat Malfidus zo nodig moest laten zien, gingen zitten en probeerden te doen alsof ze zich thuis voelden.

Een minuutje later kwam Malfidus terug met een krantenknipsel, dat hij Ron onder zijn neus duwde. 'Hier, dat is pas lachen,' zei hij.

Harry zag hoe Ron zijn ogen geschokt opensperde. Hij las het knipsel vlug door, stootte een wel heel geforceerde lach uit en gaf het aan Harry.

Het knipsel kwam uit de Ochtendprofeet:

OFFICIEEL ONDERZOEK MINISTERIE VAN TOVERKUNST

Arthur Wemel, Hoofd van de Dienst Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen, is veroordeeld tot een boete van vijftig Galjoenen wegens het betoveren van een Dreuzelauto. De heer Lucius Malfidus, een bestuurslid van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus, waar de behekste auto eerder dit jaar neerstortte, vroeg om het ontslag van de heer Wemel. 'Wemel heeft het Ministerie in diskrediet gebracht,' verklaarde de heer Malfidus tegenover onze verslaggever. 'Hij is absoluut niet geschikt om wetten op te stellen en zijn belachelijke Dreuzelbeschermingswet hoort

zo snel mogelijk naar de vuilnisbak verwezen te worden.' De heer Wemel was niet bereikbaar voor commentaar, maar zijn vrouw zei tegen verslaggevers dat ze moesten maken dat ze wegkwamen of dat ze anders de familiegeest op hen zou loslaten.

'En?' zei Malfidus ongeduldig toen Harry het knipsel teruggaf. 'Vind je het niet grappig?'

'Ha ha,' zei Harry naargeestig.

'Arthur Wemel is zo dol op Dreuzels dat hij beter zijn toverstok doormidden kan breken en zelf een Dreuzel worden,' zei Malfidus smalend. 'Als je ziet hoe die Wemels zich gedragen, zou je nooit denken dat ze bloedzuiver zijn.' Het gezicht van Ron - of liever gezegd Korzel - was vertrokken van woede.

'Wat heb je toch, Korzel?' snauwde Malfidus.

'Buikpijn,' gromde Ron.

'Nou, ga dan naar de ziekenzaal en geef meteen al die Modderbloedjes een flinke schop, als je er toch bent,' grinnikte Malfidus. 'Het verbaast me dat er nog niets in de Ochtendprofeet heeft gestaan over die aanvallen,' vervolgde hij bedachtzaam. 'Waarschijnlijk probeert Perkamentus het in de doofpot te stoppen. Als dat nog lang zo doorgaat, krijgt hij de zak. Vader heeft altijd al gezegd dat Perkamentus een ramp is voor Zweinstein. Hij houdt veel te veel van

Dreuzelkindertjes. Een fatsoenlijk schoolhoofd zou nooit schorem zoals die Krauwel toelaten.'

Malfidus begon foto's te maken met een denkbeeldige camera en af een venijnige maar rake imitatie van Kasper: 'Potter, mag ik een foto van je nemen? Potter, mag ik je handtekening? Mag ik alsjeblieft je schoenen likken, Potter?'

Hij liet zijn handen zakken en staarde Harry en Ron aan.

'Wat hebben jullie toch?'

Harry en Ron dwongen zichzelf veel te laat om te lachen, maar Malfidus leek tevreden; misschien waren Korzel en Kwast altijd zo traag.

'Sint Potter, de schutspatroon van de Dreuzels,' zei Malfidus langzaam. 'Ook eentje die geen greintje tovenaars trots heeft, anders zou hij niet zo dik zijn met dat verwaande Modderbloedje van een Griffel. En dan te bedenken dat een hoop mensen geloven dat hij de Erfgenaam van Zwadderich is!'

Harry en Ron wachtten met ingehouden adem: Malfidus stond vast en zeker op het punt om te zeggen dat hij het was. Maar toen

'Ik wou dat ik wist wie het was,' zei Malfidus kribbig. 'Dan zou ik hem kunnen helpen.'

Rons mond viel open, zodat Korzel nog stommer keek dan normaal, maar gelukkig zag Malfidus dat niet en Harry, die razendsnel nadacht, zei: 'Maar je hebt toch wel enig idee wie

erachter zit...'

Je weet best dat ik geen idee heb, Kwast. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?' beet Malfidus hem toe. 'En vader wil niets zeggen over de laatste keer dat de Kamer is geopend. Dat was natuurlijk vijftig jaar geleden en voor zijn tijd, maar hij weet er alles van en zegt dat het allemaal stil is gehouden en dat het verdacht zou overkomen als ik er te veel van afweet. Maar één ding weet ik wel: de laatste keer dat de Geheime Kamer is geopend, is er een Modderbloedje doodgegaan. Dus waarschijnlijk is het een kwestie van tijd voor er deze keer ook een het loodje legt... ik hoop dat het die Griffel is,' zei hij vergenoegd.

Ron balde Korzels gigantische vuisten, maar Harry, die wist dat het wel heel vreemd zou zijn als Korzel Malfidus een dreun gaf, keek hem waarschuwend aan en zei: 'Weet je of degene die de Kamer de laatste keer geopend heeft betrappt is?'

'O-. ja. De dader is van school gestuurd en zit waarschijnlijk nog steeds in Azkaban,' zei Malfidus.

'Azkaban?' zei Harry niet-begrijpend. 'Azkaban de tovenaarsgevangenis, Kwast,' zei Malfidus, terwijl hij hem ongelovig aanstaarde. 'Allemachtig, als je nog trager zou worden, zou je achteruitgaan.'

Hij schoof rusteloos heen en weer en zei: 'Vader zegt dat ik me gedeisd moet houden terwijl de Erfgenaam van

Zwadderich zijn gang gaat. Hij zegt dat de school gezuiverd moet worden van al die smerige Modderbloedjes, maar dat ik er niet bij betrokken mag raken. Hij heeft op het moment natuurlijk veel aan z'n hoofd. Wisten jullie dat het Ministerie van Toverkunst vorige week een inval heeft gedaan in ons landhuis?'

Harry probeerde het wezenloze gezicht van Kwast bezorgd te laten kijken.

'Ja...' zei Malfidus. 'Gelukkig hebben ze niet veel gevonden. Vader heeft een hoop uiterst kostbare Zwarte Kunstspullen, maar we hebben onze eigen geheime kamer, onder de vloer in de woonkamer -'

'Aha!' zei Ron.

Malfidus staarde hem aan, net als Harry. Ron bloosde. Zelfs zijn haar werd rood. En zijn neus werd ook langzaam langer - hun uur was voorbij. Ron werd zichzelf weer en te oordelen naar de blik van ontzetting die hij op Harry wierp, gold dat ook voor hem.

Ze sprongen overeind.

'Drankje tegen buikpijn,' gromde Ron en zonder verder iets te zeggen sprintten ze door de leerlingenkamer, gooiden zich tegen de stenen muur en holden de gang uit, tegen beter weten in hopen dat Malfidus niets gemerkt had. Harry's voeten glibberden rond in de reusachtige schoenen van Kwast en hij moest zijn gewaad omhoog houden omdat hij kromp;

ze draafden de trap op naar de donkere hal. Uit de bezemkast waarin ze Korzel en Kwast hadden opgesloten klonk gedempt gebonk. Ze zetten hun schoenen voor de deur van de kast en sprintten op kousenvoeten de marmeren trap op naar het toilet van Jammerende Jenny.

'Nou, het was tenminste niet allemaal tijdverspilling,' hijgde Ron, toen hij de deur van het toilet achter zich had dichtgetrokken. 'We weten nog steeds niet wie er achter de aanvallen zit, maar morgen schrijf ik direct een brief aan pa, om te zeggen dat hij eens onder de woonkamervloer van Malfidus moet zoeken.'

Harry keek in de gebarsten spiegel en zag dat hij weer de oude was. Hij zette zijn bril op en Ron bonsde op de wc van Hermelien.

'Kom eruit, Hermelien, we hebben een hoop te vertellen -'

'Ga weg!' piepte Hermelien.

Harry en Ron keken elkaar aan.

'Wat is er?' zei Ron. 'Je moet nu toch weer normaal zijn, dat zijn wij ook.-' plotseling gleed Jammerende Jenny door de wc-deur. Harry had haar nog nooit zo opgewekt zien kijken.

'Ooooo, wacht maar tot jullie haar zien,' zei ze. 'Het is echt vreselijk. '

Ze hoorden het slot opengaan en Hermelien kwam naar buiten, snikkend en met haar gewaad over haar hoofd.

'Wat is er?' vroeg Ron onbehaaglijk. 'Heb je nog steeds de

neus van Margriet of zo?'

Hermelien liet haar gewaad zakken en Ron deinsde achteruit, tot hij met zijn rug tegen de wasbakken stond.

Hermeliens gezicht was bedekt met een zwarte vacht. Haar ogen waren geel en er staken lange, puntige oren door haar haar.

'Het was een k-kattenhaar!' jammerde ze. 'M-Margriet Bullemans m-moet een kat hebben! En je mag die toverdrank niet gebruiken om in een dier te veranderen!'

'O jee,' zei Ron.

'Wat zal jij verschrikkelijk gepest worden,' zei Jenny opgewekt.

'Geeft niks, Hermelien,' zei Harry vlug. 'We brengen je wel naar de ziekenzaal. Madame Plijster stelt nooit veel vragen...'

Het duurde een hele tijd voor ze Hermelien overgehaald hadden om het toilet te verlaten. Toen ze uiteindelijk vertrokken riep Jenny hen vrolijk na: 'Wacht maar tot ze zien dat je een staart hebt!'

Hoofdstuk 13

Het Uiterst Geheime Dagboek

Hermelien moest een paar weken op de ziekenzaal blijven. Toen de andere leerlingen na de kerstvakantie terugkeerden, deden er allerlei geruchten de ronde over haar verdwijning, omdat iedereen dacht dat ze ook was aangevallen. Er dromden zo veel mensen langs de ziekenzaal in de hoop een glimp van Hermelien op te vangen, dat madame Plijster haar gordijnen weer voor de dag haalde en die om Hermeliens bed zette, zodat niemand haar behaarde gezicht zou zien.

Harry en Ron gingen iedere avond op bezoek en toen het nieuwe semester begon, namen ze elke dag huiswerk voor haar mee.

'Als ik snorharen had gekregen, zou ik een tijdje lekker niks doen,' zei Ron, die een stapel boeken op Hermeliens nachtkastje legde.

'Doe niet zo gek, Ron. Ik moet bijblijven,' zei Hermelien kordaat. Ze was een stuk opgeknapt nu het haar op haar gezicht was verdwenen en haar ogen langzaam weer bruin begonnen te worden. 'Jullie hebben verder zeker niets nieuws ontdekt?' voegde ze er fluisterend aan toe, zodat madame

Plijster het niet kon horen.

'Nee, niks,' zei Harry somber.

'Ik was er echt van overtuigd dat het Malfidus was,' zei Ron voor de honderdste keer.

'Wat heb je daar?' vroeg Harry en hij wees op iets goudkleurigs dat onder Hermeliens kussen uitstak.

'Gewoon een kaartje,' zei Hermelien haastig en ze probeerde het weg te stoppen, maar Ron was haar te vlug af. Hij trok de kaart onder het kussen uit, vouwde hem open en las hem hardop voor:

'Van harte beterschap gewenst door je bezorgde leraar, professor Gladianus Smalhart, Orde van Merlijn, Derde Klas, Erelid van de Bond tegen de Zwarte Kunsten en vijf keer op rij door Heks & Haard uitgeroepen tot Toveraar met de Charmantste Glimlach '

Ron keek Hermelien vol afkeer aan.

'Slaap je daarmee onder je kussen?'

Hermelien hoefde gelukkig geen antwoord te geven, omdat madame Plijster haar haar dosis medicijnen voor die avond kwam brengen.

'Is die Smalhart niet de allergrootste slijmbal die je ooit ontmoet hebt?' zei Ron tegen Harry, toen ze de ziekenzaal verlieten en de trap op liepen naar de toren van Griffioendor. Sneep had zo veel huiswerk opgegeven dat Harry dacht dat hij

het waarschijnlijk pas in zijn zesde jaar af zou hebben en Ron zei net dat hij wou dat hij aan Hermelien had gevraagd hoeveel rattenstaarten er nou eigenlijk in een Kippenvelcocktail gingen, toen ze een verdieping hoger iemand woedend hoorden schreeuwen.

'Dat is Vilder,' mompelde Harry. Ze liepen haastig de trap op en luisterden aandachtig.

'Zou er weer iemand zijn aangevallen?' zei Ron gespannen.

Ze bleven doodstil staan en luisterden met gespitste oren naar de stem van Vilder, die ronduit hysterisch klonk.

'... nóg meer werk! De godganse avond de vloer dweilen, alsof ik niet genoeg te doen heb! Nee, dit is de laatste druppel, nu stap ik naar Perkamentus...'

Zijn voetstappen stierven weg en ze hoorden in de verte een deur dichtslaan.

Voorzichtig staken ze hun hoofd om de hoek. Vilder had blijkbaar weer op zijn vaste uitkijkpost gestaan; ze bevonden zich opnieuw op de plek waar mevrouw Norks was aangevallen. In één oogopslag zagen ze waarom Vilder zo woest was geweest. De halve gang stond blank en zo te zien stroomde er nog steeds water uit het toilet van Jammerende Jenny. Nu Vilder niet meer schreeuwde, hoorden ze Jenny's gesnik door het betegelde toilet galmen.

'Wat heeft ze nou weer?' zei Ron.

'Laten we even kijken,' zei Harry. Ze trokken hun gewaden

op, plasten door het water naar de deur, negeerden zoals gewoonlijk het bordje met Defect en gingen naar binnen.

Jammerende Jenny hilde harder en dramatischer dan ze haar ooit hadden horen doen. Blijkbaar hield ze zich schuil in haar favoriete toilet. Het was donker, omdat de kaarsen waren gedoofd door de enorme overstroming die zowel de vloer als de muren kletsnat had gemaakt.

'Wat is er, Jenny?' zei Harry.

'Wie is daar?' gorgelde Jenny mistroostig. 'Komen jullie me nog meer dingen naar m'n hoofd gooien?'

Harry waadde naar haar toilet en zei: 'Waarom zou ik iets naar je hoofd willen gooien?'

'Geen idee,' riep Jenny, die uit de toiletpot opdook, zodat er een nieuwe golf water op de toch al drijfnapte vloer spatte, 'ik zat daar rustig, zonder ook maar iemand lastig te vallen, toen een of andere grappenmaker me met een boek bekogelde...'

'Maar je voelt het toch niet als iemand iets naar je gooit?' zei Harry redelijk, ik bedoel, dat gaat toch dwars door je heen, of niet?'

Dat was een blunder. Jenny zwol op van woede en krijste: 'Ja, leuk! Laten we allemaal boeken naar Jenny gooien, want ze voelt het toch niet! Tien punten als je haar in haar buik raakt! Vijftig punten als je het door haar hoofd gooit! Ha ha ha! Wat een ontzettend leuk spel, maar niet heus!'

'Wie heeft dat boek eigenlijk gegooit?' vroeg Harry.

'Geen idee... ik zat rustig in de afvoerpijp over de dood na te denken toen het opeens dwars door m'n hoofd viel,' zei Jenny nijdig. 'Het is er weer uitgespoeld. Daar ligt het.'

Harry en Ron volgden Jenny's wijzende vinger. Onder de wasbak lag een dun boekje met een verfromfaaide zwarte kaft, dat net zo nat was als de rest van het toilet. Harry wilde het oprapen, maar Ron stak zijn arm uit en hield hem tegen.

'Wat?' zei Harry.

'Ben je gek geworden?' zei Ron. 'Dat kan gevaarlijk zijn.'

'Gevaarlijk?' zei Harry lacherig. 'Kom nou toch. Hoe kan zo'n boekje gevaarlijk zijn?'

'Daar zou je versteld van staan,' zei Ron, met een nerveuze blik op het boek. 'Als je hoort over sommige boeken die het Ministerie in beslag heeft genomen - dat heeft pa wel eens verteld... Er was bijvoorbeeld een boek dat je ogen verbrandde. En iedereen die Sonnetten van een Tovenaar had gelezen, moest de rest van z'n leven in rijm spreken. En een of andere oude heks uit Bath had een boek dat je altijd moest blijven lezen! Je kon alleen nog maar rondlopen met je neus in dat boek en proberen alles met één hand te doen. En -'

'Goed, goed, ik begrijp het,' zei Harry.

Het boekje lag op de grond, onopvallend en doorweekt.

'Nou, we komen er pas achter als we het inkijken,' zei Harry. Vlug glipte hij om Ron heen en raapte het op.

Harry zag direct dat het een dagboek was en aan het vale jaartal op de kaft te zien, was het vijftig jaar oud. Nieuwsgierig deed hij het open. Op de eerste pagina kon hij nog net de naam M.A. Vilijn lezen, in doorgelopen inkt.

'Wacht eens even,' zei Ron, die behoedzaam naderbij was gekomen en nu over Harry's schouder keek. 'Ik ken die naam... M.A. Vilijn heeft vijftig jaar geleden een onderscheiding gekregen wegens uitzonderlijke verdiensten voor de school.'

'Hoe weet jij dat nou?' vroeg Harry stomverbaasd. 'Omdat ik dat schildje vijftig keer moest oppoetsen van Vilder toen we strafwerk hadden,' zei Ron vol wrok. 'Ik had er slakken op gekotst. Als jij een uur lang slijm van een naam had geveegd, zou je hem ook nog kennen.' Voorzichtig trok Harry de natte bladzijden van elkaar, maar ze waren volkomen blanco. Nergens stond ook maar één woordje geschreven, zelfs niet: 'Tante Martha's verjaardag', of 'tandarts, halfvier'. 'Hij heeft er niks in geschreven,' zei Harry teleurgesteld. 'Waarom wilde iemand het dan door de plee spoelen?' zei Ron nieuwsgierig. Harry draaide het boek om en zag op de achterkant de gedrukte naam van een kantoorboekhandel in de Vauxhall Road in Londen. 'Hij moet Dreuzelouders hebben gehad,' zei Harry bedachtzaam, 'ik bedoel, als hij het in de Vauxhall Road heeft gekocht...' 'Nou, je hebt er in elk geval niks aan,' zei Ron. Fluisterend voegde hij eraan toe: 'Vijftig punten als je

het door Jenny's neus gooit.'

Maar Harry stak het boek in zijn zak.

Begin februari mocht Hermelien de ziekenzaal verlaten, ontsnord, staartloos en vachtvrij. Op de eerste avond dat ze weer in de toren van Griffioendor was, liet Harry haar het dagboek van M.A. Vilijn zien en vertelde hij hoe ze het gevonden hadden. 'Ooo, misschien bezit het wel verborgen krachten!' zei Hermelien enthousiast. Ze bekeek het dagboek aandachtig. Als dat zo is, zijn ze wel heel goed verborgen,' zei Ron. 'Het moet een erg verlegen boek zijn. Ik snap niet waarom je het niet gewoon weggooit, Harry.' 'Ik wou dat ik wist waarom iemand anders het wel heeft weggegooid,' zei Harry. 'En ik zou ook best willen weten waarom die Vilijn een onderscheiding voor uitzonderlijke verdiensten voor de school heeft gekregen.'

Dat kan van alles zijn geweest,' zei Ron. 'Misschien had hij dertig SLIJMBALLEN gehaald of een leraar gered uit de tentakels van de reuzeninktvis. Of misschien heeft hij Jenny vermoord. Ik wed dat iedereen daar ontzettend blij mee zou zijn geweest...'

Maar Harry zag aan de gefascineerde uitdrukking van Hermelien dat zij dacht wat hij ook dacht.

'Wat?' zei Ron, die van de een naar de ander keek.

'Nou, de Geheime Kamer is vijftig jaar geleden toch ook geopend?' zei Harry. 'Dat beweerde Malfidus tenminste.' 'Ja...'

zei Ron langzaam.

'En dit dagboek is ook vijftig jaar oud,' zei Hermelien en ze tikte opgewonden op de kaft. 'Nou en?'

'Hè Ron, word eens wakker!' beet Hermelien hem toe. 'We weten dat degene die de laatste keer de Kamer heeft geopend vijftig jaar geleden van school is gestuurd. We weten ook dat die M.A. Vilijn vijftig jaar geleden een onderscheiding heeft gekregen wegens uitzonderlijke verdiensten voor de school. Stel nou dat Vilijn die onderscheiding heeft gekregen omdat hij de Erfgenaam van Zwadderich betrapt heeft? Waarschijnlijk staat alles in dat dagboek: waar de Kamer is en hoe je die moet openen en wat voor monster erin schuilt. Degene die nu achter die aanvallen zit, wil natuurlijk niet dat dat boek zomaar rondslingert, snap je?'

'Dat is een briljante theorie, Hermelien,' zei Ron. 'Er mankeert maar één ding aan. Er staat niets in zijn dagboek!' Hermelien haalde haar toverstaf uit haar tas.

'Het zou onzichtbare inkt kunnen zijn!' fluisterde ze.

Ze tikte drie keer op het dagboek en zei 'Aparecium!'

Er gebeurde niets. Hermelien liet zich niet ontmoedigen, maar stak haar hand opnieuw in haar tas en haalde een ding te voorschijn dat op een felrode vlakgom leek.

'Een Teruggummer die ik op de Wegisweg heb gekocht,' zei ze.

Ze wreef hard over de pagina met '1 januari', maar er

gebeurde nog steeds niets.

'Ik zeg toch, er staat gewoon niks in,' zei Ron. 'Die Vilijn kreeg een dagboek met kerst, maar had geen zin om er iets in te schrijven.'

Harry kon niet verklaren, zelfs niet tegenover zichzelf, waarom hij het dagboek van Vilijn niet gewoon weggooid. Hij wist dat het boek blanco was, maar toch deed hij het steeds verstrooid weer open en sloeg dan de pagina's om, alsof het een verhaal was dat hij graag wilde uitlezen. Hij wist zeker dat hij de naam M.A. Vilijn nog nooit eerder had gehoord, maar toch kwam hem die vaag bekend voor, alsof Vilijn een vriend was die hij had gehad toen hij heel klein was en die hij nu bijna was vergeten. Maar dat was absurd. Voor hij naar Zweinstein ging, had hij nooit vrienden gehad. Daar had Dirk wel voor gezorgd.

Desondanks was Harry vastbesloten om meer te weten te komen over Vilijn en daarom ging hij de volgende dag, tijdens de pauze, naar de prijzenkamer om de speciale onderscheiding van Vilijn zelf te bekijken, vergezeld door een geïnteresseerde Hermelien en een uiterst sceptische Ron, die zei dat hij die prijzenkamer de rest van zijn leven niet meer hoefde te zien.

Vilijns blinkende gouden schild stond weggestopt in een vitrine in de hoek. Er stond niet op waarom hij de onderscheiding had gekregen ('Gelukkig, anders zou hij nog

groter zijn en was ik nu nog aan het poetsen,' zei Ron). Ze vonden de naam Vilijn ook terug op een oude Medaille voor Magische Uitmuntendheid en op een lijst met klassenoudsten.

'Het lijkt Percy wel,' zei Ron, die zijn neus afkeurend optrok. 'Klassenoudste, hoofdmonitor - waarschijnlijk altijd de beste van de klas...'

'Als je jou zo hoort, lijkt dat wel iets waar je je voor moet schamen,' zei Hermelien lichtelijk gekwetst.

Er scheen inmiddels een waterig zonnetje boven Zweinstein en in het kasteel was de stemming ook opgewekter. Er waren geen aanvallen meer geweest na die op Joost en Haast Onthoofde Henk en madame Stronk kon tot haar genoegen mededelen dat de Mandragora's humeurig en zwijgzaam werden, wat betekende dat ze hun kindertijd in rap tempo achter zich lieten.

'Zodra hun jeugdpuistjes zijn verdwenen, kunnen ze opnieuw verpot worden,' hoorde Harry haar op een middag vriendelijk tegen Vilder zeggen. 'En dan duurt het niet lang meer voor we ze kunnen kleinsnijden en opkoken. Nog eventjes en je hebt mevrouw Norks weer terug.'

Misschien was de Erfgenaam van Zwadderich wel bang geworden, dacht Harry. Het moest steeds riskanter worden om de Geheime Kamer te openen, nu de hele school alert en wantrouwig was. Misschien maakte het monster, wat het

dan ook was, zich wel op voor een nieuwe winterslaap van vijftig jaar...

Ernst Marsman van Huffelpuf was minder optimistisch. Hij was er nog steeds van overtuigd dat Harry de dader was en dat hij zichzelf had 'verraden' op de Duellerclub. Foppe maakte de zaak er ook niet beter op: hij dook op de meest onverwachte momenten op in overvolle gangen en zong dan: 'O Potter, 't wordt steeds zotter...', maar nu met ook een dansje erbij.

Gladius Smalhart was er blijkbaar van overtuigd dat hij persoonlijk een einde had gemaakt aan de aanvallen. Dat hoorde Harry hem tenminste tegen professor Anderling zeggen toen de Griffoendors in de rij stonden voor een les Gedaanteverwisseling, ik denk dat de problemen verleden tijd zijn, Minerva,' zei Smalhart. Hij tikte veelbetekenend tegen zijn neus en knipoogde. 'Volgens mij is de Geheime Kamer nu voorgoed op slot. De dader wist waarschijnlijk dat het slechts een kwestie van tijd was voor ik hem in zijn kraag greep. Heel verstandig om er nu een punt achter te zetten, voor ik gedwongen werd om de schuldige hard aan te pakken. Weet je, de school heeft een oppepper nodig. De vieze smaak van het afgelopen semester moet worden weggespoeld! Verder zeg ik niets, maar ik heb een briljant idee...'

Hij tikte opnieuw tegen zijn neus en liep opgewekt verder. Op 14 februari, tijdens het ontbijt, bleek wat Smalhart onder

een morele oppepper verstond. Harry had niet veel geslapen, omdat de Zwerkbaltraining de vorige avond nogal was uitgelopen en hij was aan de late kant toen hij haastig de trap af liep naar de Grote Zaal. Even dacht hij dat hij de verkeerde deur had genomen.

De wanden waren versierd met grote, schreeuwerig roze bloemen, maar nog veel erger was de hartvormige confetti die uit het lichtblauwe plafond dwarrelde. Harry liep naar de tafel van Griffioendor, waar een walgende Ron naast een nogal giechelige Hermelien zat.

'Wat moet dat voorstellen?' vroeg Harry, die ging zitten en de confetti van zijn spek veegde.

Ron wees op de lerarentafel. Blijkbaar stuitte de toestand hem zo tegen de borst dat hij geen woord kon uitbrengen. Smalhart, in een gewaad dat net zo knalroze was als de versieringen, gebaarde om stilte. De andere docenten maakten een nogal norske indruk. Zelfs van die afstand zag Harry een spiertje trekken in de wang van professor Anderling en Sneeap zag eruit alsof iemand hem had gedwongen een grote beker Skelettine leeg te drinken.

'Een vrolijke Valentijnsdag, allemaal!' riep Smalhart. 'En ik wil graag de zesenvestig mensen bedanken die me tot dusver een kaart hebben gestuurd! Ja, ik ben zo vrij geweest om voor een kleine verrassing te zorgen - en dat is nog niet alles!'

Hij klapte in zijn handen en een stuk of twaalf chagrijnige

dwerger marcheerden de Grote Zaal binnen. Het waren geen gewone dwergen: Smalhart had ze uitgedost met gouden vleugeltjes en gouden harpjes.

'Mijn beminnelijke, postbezorgende Cupido's!' zei Smalhart glunderend. 'Vandaag zwerven ze door de school en brengen ze Valentijnskaarten rond. En er staat nog veel meer leuks op het programma. Ik weet zeker dat mijn collega's ook graag zullen meewerken aan een geslaagde feestdag! Waarom vragen jullie niet of professor Snee wil voordoen hoe je een Liefdesdrankje moet brouwen? En nu we toch bezig zijn, kan ik verklappen dat professor Banning meer van Betoverende Bezweringsen weet dan enige andere magiër die ik ooit heb ontmoet, de ouwe schuinsmarcheerder!'

Professor Banning sloeg zijn handen voor zijn gezicht en Snee gaf de indruk dat hij de eerste de beste die hem om een Liefdesdrankje vroeg onder dwang vergif zou voeren.

'Hermelien, zeg alsjeblieft dat jij niet één van die zesenvertig was,' zei Ron toen ze de Grote Zaal verlieten. Hermelien had het plotseling heel druk met zoeken naar haar lesrooster en gaf geen antwoord.

De hele dag kwamen de dwergen plompverloren lokalen binnenklossen om kaarten te bezorgen, tot ergernis van de leraren en aan het eind van de middag, toen de Griffoendors naar boven gingen voor Bezweringles, kreeg een van hen Harry te pakken.

'Hé, jij daar! Harry Potter!' schreeuwde een uitzonderlijk nors uitzierende dwerg, die zich met veel ellebogenwerk door de menigte wong.

Harry ging haast door de grond van gene bij de gedachte dat hij een Valentijn zou krijgen in aanwezigheid van een lange rij eerstejaars, waaronder Ginny Wemel. Hij probeerde te ontsnappen, maar de dwerg baande zich vliegensvlug een weg door de mensenmassa door leerlingen tegen hun schenen te schoppen en hij sneed Harry de pas af voor hij twee stappen had gedaan.

'Ik heb een muzikale boodschap, die ik aan Harry Potter persoonlijk moet overbrengen,' zei de dwerg, dreigend aan zijn harp pakkend.

Niet hier!' siste Harry, die opnieuw probeerde te ontsnappen. Blijf staan!' gromde de dwerg, en hij trok Harry aan zijn schooltas terug.

'Laat los!' snauwde Harry en hij trok ook.

Met een scheurend geluid begaf zijn tas het. Zijn boeken, toverstaf, perkament en ganzenveer ploften op de grond en zijn inktpot viel erbovenop en vloog aan scherven.

Harry probeerde zijn spullen bij elkaar te rapen voor de dwerg kon gaan zingen en er ontstond een opstopping op de gang.

'Wat is hier aan de hand?' zei de kille, lijzige stem van Draco Malfidus. Harry propte alles koortsachtig in zijn gescheurde

tas, in zijn haast om weg te komen voor Malfidus zijn muzikale Valentijn kon horen.

'Wat moet dat allemaal?' zei een tweede vertrouwde stem, toen Percy Wemel zijn opwachting maakte.

Harry raakte in paniek en probeerde het op een lopen te zetten, maar de dwerg greep hem bij zijn knieën en Harry smakte languit tegen de grond.

'Oké,' zei de dwerg, terwijl hij op Harry's enkels ging zitten. 'Hier heb je je gezongen Valentijn:

'Z'n ogen zijn groen als een pad op sterk water, Z'n haar is zo zwart als een schoolbord, Was 'ie maar van mij, want 't is echt een kei, De held die zelfs door Jewetwel gevreesd wordt '

Harry had al het goud van Goudgrijp willen geven om door de grond te kunnen zakken. Hij deed een dappere poging om met iedereen mee te lachen en krabbelde moeizaam overeind, want zijn benen sliepen door het gewicht van de dwerg. Percy deed zijn best om de menigte te verspreiden. Sommige leerlingen rolden over de grond van het lachen.

'Opschieten, opschieten, de bel is vijf minuten geleden al gegaan, vooruit, naar de les,' zei hij terwijl hij de jongere leerlingen wegjoeg. 'En dat geldt ook voor jou, Malfidus.'

Harry zag dat Malfidus zich bukte en iets opraapte. Met een sarcastische grijns liet hij het aan Korzel en Kwast zien en Harry beseftte dat hij het dagboek van Vilijn had gevonden.

'Geef terug,' zei Harry kalm.

'Ik ben benieuwd wat Potter er allemaal in geschreven heeft,' zei Malfidus, die blijkbaar het jaartal nog niet op de omslag had zien staan en dacht dat het Harry's eigen dagboek was. Er viel een stilte in de gang. Ginny staarde van het dagboek naar Harry en leek doodsbang.

'Geef terug, Malfidus,' zei Percy streng.

'Als ik gekeken heb,' zei Malfidus en hij zwaaide treiterend met het boek.

Percy zei: 'Als klassenoudste -' maar Harry werd driftig. Hij pakte zijn toverstaf en riep: 'Expelliarmus!', net zoals hij Sneep had horen doen toen hij Smalhart ontwapende. Het dagboek vloog uit de hand van Malfidus en Ron ving het grijnzend op.

'Harry!' riep Percy. 'Toveren op de gangen is verboden. Ik zal dit moeten melden!'

Dat kon Harry niets schelen. Hij had Malfidus een hak gezet en dat was hem wel vijf punten aftrek voor Griffioendor waard. Malfidus was razend en toen Ginny hem passeerde, op weg naar haar lokaal, riep hij haar hatelijk na: 'Volgens mij vond Potter je Valentijn maar niks!'

Ginny sloeg haar handen voor haar gezicht en rende haar lokaal in. Met een woedende kreet trok Ron zijn eigen toverstok, maar Harry hield hem tegen. Hij wilde niet dat Ron de hele les weer slakken zou opboeren.

Pas toen ze in het lokaal van professor Banning waren, zag Harry iets merkwaardigs aan het dagboek van Vilijn. Al zijn

andere boeken zaten onder de scharlakenrode inkt, maar het dagboek was nog net zo schoon als voor de inktpot erop was gevallen. Hij probeerde het aan Ron te vertellen, maar die had weer problemen met zijn toverstaf; er borrelden grote paarse bellen uit de punt en hij had nergens anders aandacht voor.

Harry ging die avond eerder naar bed dan de andere jongens op zijn slaapzaal. Dat was gedeeltelijk omdat hij dacht dat hij gek zou worden als hij Fred en George nog één keer: Zn ogen zijn groen als een pad op sterk water hoorde zingen en gedeeltelijk omdat hij het dagboek van Vilijn nog eens goed wilde bekijken en hij wist dat Ron dat zonde van de tijd vond.

Harry ging op zijn hemelbed zitten en bladerde de blanco pagina's door. Nergens zag hij ook maar één spatje rode inkt. Hij pakte een nieuw flesje uit zijn nachtkastje, doopte zijn veer in de inkt en liet een druppel op de eerste pagina van het dagboek vallen.

Een paar tellen glom de inkt vuurrood en toen verdween hij, alsof hij door het papier werd opgezogen. Opgewonden doopte Harry zijn veer opnieuw in de inkt en schreef: 'Mijn naam is Harry Potter.'

Ook die woorden glommen even en verdwenen toen spoorloos, maar eindelijk gebeurde er iets.

Er welden woorden op uit het papier, in Harry's eigen inkt, woorden die hij nooit geschreven had.

'Hallo, Harry Potter. Mijn naam is Marten Vilijn. Hoe ben je aan mijn dagboek gekomen?'

Ook die woorden vervaagden weer, maar pas toen Harry haastig een antwoord had gekrabbeld.

'Iemand probeerde het door de wc te spoelen.'

Hij wachtte gespannen op het antwoord van Vilijn.

'Gelukkig heb ik mijn herinneringen vastgelegd met een permanenter middel dan inkt. Maar ik wist altijd wel dat er mensen zouden zijn die niet wilden dat dit dagboek gelezen werd:

'Hoe bedoel je?' krabbelde Harry, die in zijn opwindung een vlek op het papier maakte.

'Ik bedoel dat dit dagboek de herinnering bevat aan vreselijke gebeurtenissen. Gebeurtenissen die in de doofpot zijn gestopt. Gebeurtenissen op Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus.'

'Daar ben ik nu ook,' schreef Harry snel. 'Ik zit op Zweinstein en er gebeuren weer verschrikkelijke dingen. Weet jij iets van de Geheime Kamer?'

Zijn hart bonsde. Vilijns antwoord kwam snel en zijn handschrift werd slordiger, alsof hij zo snel mogelijk wilde vertellen wat hij wist.

'Natuurlijk weet ik van de Geheime Kamer. In mijn tijd zeiden ze dat die een legende was en dat hij niet bestond. Maar dat was gelogen. In mijn vijfde jaar werd de Kamer

geopend. Het monster viel verscheidene leerlingen aan en doodde er uiteindelijk eentje. Ik betrapte de persoon die de Kamer had geopend en hij werd van school gestuurd, maar het toenmalige schoolhoofd, professor Wafelaar, schaamde zich ervoor dat er zoiets op Zweinstein was gebeurd en verbood me om de waarheid te vertellen. Ze verzonnen de smoes dat dat meisje was omgekomen door een onfortuinlijk ongeval en ik kreeg een mooie, glimmende, gegraveerde trofee, plus de waarschuwing dat ik mijn mond moest houden. Maar ik wist dat het opnieuw zou kunnen gebeuren. Het monster was niet dood en degene die de macht had om het vrij te laten, werd niet opgesloten.'

Harry stootte zijn inktpot bijna om in zijn haast om terug te schrijven.

'Het gebeurt nu weer. Er zijn al drie leerlingen aangevallen en niemand weet wie de dader is. Wie was het de vorige keer?'

'Dat kan ik je laten zien, als je dat wilt: antwoordde Vilijn. 'Je hoeft me niet op mijn woord te geloven. Ik kan je mijn herinneringen aan de nacht dat ik hem betrapte laten zien.'

Harry aarzelde even, met zijn veer vlak boven het dagboek. Wat bedoelde Vilijn? Hoe kon hij hem zijn herinneringen laten zien? Hij keek nerveus naar de deuropening van de slaapzaal, die donker begon te worden. Toen hij weer naar het dagboek keek, verschenen er nieuwe woorden.

'Zal ik het je laten zien?'

Harry aarzelde een fractie van een seconde en schreef toen: 'Oké.'

De pagina's van het dagboek begonnen ritselend om te slaan, alsof er een stormwind doorheen blies, tot ze halverwege de maand juni waren. Stomverbaasd zag Harry dat het vakje voor juni een minuscuul televisieschermpje leek te zijn geworden. Met trillende handen hief hij het boek op en drukte zijn oog tegen het venstertje en voor hij het wist, gleed hij naar voren; het venster werd breder, hij voelde hoe zijn lichaam het bed verliet en hij viel met zijn hoofd voorover door de opening in de bladzijde, in een draaikolk van kleuren en schaduwen.

Hij voelde zijn voeten op de grond ploffen en bleef trillend staan, terwijl de wazige omtrekken om hem heen vaste vorm kregen.

Hij beseftte meteen waar hij was. Die ronde kamer met de slapende portretten aan de muren was het kantoor van Perkamentus -maar de man die achter het bureau zat, was Perkamentus niet. Een gerimpelde, schriele tovenaar, kaal op een paar plukjes wit haar na, las een brief bij kaarslicht. Harry had hem nog nooit eerder gezien.

'Sorry,' zei hij trillerig. 'Ik wilde u niet storen...'

De tovenaar keek niet op. Hij bleef lezen, met licht gefronste wenkbrauwen. Harry liep naar zijn bureau en stamelde: 'Eh - dan, eh - ga ik nu maar. Goed?'

De tovenaar negeerde hem nog steeds. Het was alsof hij hem

niet gehoord had. Harry bedacht dat hij doof was.

'Sorry dat ik u gestoord heb. Ik ga maar weer,' schreeuwde hij bijna.

De tovenaar vouwde de brief met een zucht dicht, stond op, liep zonder Harry aan te kijken langs hem heen en deed de gordijnen dicht.

De hemel buiten was robijnrood; blijkbaar ging de zon net onder. De tovenaar liep terug naar zijn bureau, draaide met zijn duimen en staarde naar de deur.

Harry liet zijn blik door de kamer gaan. Geen Felix de feniks; geen ronddraaiende zilveren instrumentjes. Dit was Zweinstein zoals

Vilijn het had gekend, wat inhield dat die onbekende tovenaar het schoolhoofd was en niet Perkamentus en dat hij, Harry, niet veel meer was dan een schim, die volkomen onzichtbaar was voor de mensen van vijftig jaar geleden.

Er werd op de deur geklopt.

'Binnen,' zei de oude tovenaar met zwakke stem.

Een jongen van een jaar of zestien kwam binnen en deed zijn puntige tovenaarschoed af. Er glom een zilveren klassenoudstebadge op zijn borst. Hij was een stuk langer dan Harry, maar had ook git-zwart haar.

'Ah, Vilijn,' zei het schoolhoofd.

'U wilde me spreken, professor Wafelaar?' zei Vilijn, die een nerveuze indruk maakte.

'Ga zitten,' zei Wafelaar. 'Ik heb net je brief gelezen.'

'O,' zei Vilijn. Hij ging zitten en sloeg zijn handen stevig in elkaar.

'M'n beste jongen,' zei Wafelaar vriendelijk, 'ik kan echt niet toestaan dat je de hele zomer op school blijft. Je wilt met de vakantie toch wel naar huis?'

'Nee,' zei Vilijn direct, ik blijf veel liever op Zweinstein dan terug te gaan naar dat -naar dat -'

'Tijdens de vakantie verblijf je in een Dreuzelweeshuis, nietwaar?' zei Wafelaar nieuwsgierig.

Ja, meneer,' zei Vilijn, die een beetje een kleur kreeg.

'Ben je een kind van Dreuzelouders?'

'Een halfbloed,' zei Vilijn. 'Dreuzelvader, heksenmoeder.'

'En allebei je ouders -?'

'Mijn moeder is vlak na mijn geboorte gestorven. In het weeshuis vertelden ze dat ze nog net lang genoeg geleefd heeft om me mijn namen te geven: ik ben Marten genoemd naar mijn vader en Asmodom naar mijn grootvader.'

Wafelaar maakte een meelevend geluidje.

'Het zit zo, Marten,' verzuchtte hij. 'Normaliter zou er misschien een speciale regeling voor je getroffen zijn, maar onder de huidige omstandigheden...'

'U bedoelt na al die aanvallen?' zei Vilijn. Harry's hart bonsde en hij ging dichterbij het bureau staan, bang dat hij misschien iets zou missen.

'Precies,' zei het schoolhoofd. 'Beste jongen, je snapt toch ook wel hoe onverstandig het zou zijn om je na afloop van het schooljaar op het kasteel te laten blijven? Vooral in het licht van de recente trage-

de dood van dat arme meisje... In dat weeshuis ben je veel veiliger. Eerlijk gezegd overweegt het Ministerie van Toverkunst zelfs om de school te sluiten. We hebben nog steeds geen idee wie er achter al die -eh -onaangename gebeurtenissen zit.' Vilijns ogen waren groot geworden.

Maar meneer - als die persoon nou gepakt werd... Als er een eind kwam aan die toestand...'

Hoe bedoel je?' piepte Wafelaar, die recht overeind ging zitten. Weet jij er soms meer van, Vilijn?' Nee, meneer,' zei Vilijn vlug.

Maar dat was dezelfde ontkenning die hij aan Perkamentus had gegeven, hoorde Harry.

Enigszins teleurgesteld zakte Wafelaar weer onderuit in zijn stoel. 'Ga nu maar, Marten...'

Vilijn stond op en ging naar buiten. Harry volgde hem.

Ze daalden de bewegende wenteltrap af en stapten naast de waterspuwer de schemerige gang op. Vilijn bleef even staan en Harry ook. Zo te zien dacht Vilijn diep na. Hij fronste zijn wenkbrauwen en beet op zijn onderlip.

Plotseling liep hij weg, alsof hij een besluit had genomen. Harry gleed geluidloos achter hem aan. Ze zagen verder

niemand, tot ze in de hal kwamen, waar een lange tovenaar met golvend, kastanjebruin haar en een lange baard vanaf de marmeren trap tegen Vilijn riep: 'Wat zwerf jij zo laat nog rond, Marten?'

Harry gaapte de tovenaar aan. Het was niemand anders dan een vijftig jaar jongere Perkamentus.

'Ik moest bij het schoolhoofd komen, professor,' zei Vilijn.

'Nou, ga maar gauw naar bed,' zei Perkamentus, die Vilijn aankeek met dezelfde doordringende blik die Harry ook zo goed kende. 'Het is niet verstandig om alleen door de gangen te zwerven. En zeker niet sinds...'

Hij zuchtte diep, wenste Vilijn welterusten en liep door. Vilijn keek hem na en liep toen snel de stenen trap af naar de kerkers, met Harry op zijn hielen.

Tot Harry's teleurstelling leidde Vilijn hem niet naar een verborgen gang of geheime tunnel, maar gewoon naar de kerker waar Harry Toverdrankles kreeg van Sneep. De toortsen brandden niet en toen Vilijn de deur bijna dichtdeed, kon Harry hem nog maar nauwelijks onderscheiden. Vilijn stond roerloos achter de deur en hield de gang in de gaten.

Voor Harry's gevoel stonden ze daar minstens een uur. Hij kon alleen het silhouet van Vilijn zien, die roerloos als een standbeeld door de kier staarde. Maar net toen Harry zich niet meer gespannen en verwachtingsvol voelde en wenste dat

hij naar het heden terug kon keren, hoorde hij buiten iets bewegen.

Er sloop iemand door de gang. Harry hoorde hem de kerker waar hij en Vilijn zich schuilhielden passeren. Geruisloos als een schaduw glipte Vilijn ook de gang op en volgde de onbekende. Harry, die vergat dat ze hem niet konden horen, liep op zijn tenen achter hen aan.

Misschien zo'n vijf minuten lang volgden ze de voetstappen, tot Vilijn plotseling bleef staan en zijn hoofd in de richting van nieuwe geluiden boog. Harry hoorde een deur krakend opengaan en iemand op schorre fluisterton zeggen: 'Vooruit... ik mot je hier weg zien te krijgen... kom op... in die kist...'

Die stem kwam hem bekend voor.

Opeens sprong Vilijn de hoek om. Harry volgde hem en zag de donkere omtrek van een reusachtige jongen, die gehurkt voor een openstaande deur zat met een grote kist naast zich.

'Goeienavond, Rubeus,' zei Vilijn scherp.

De andere jongen gooide de deur met een klap dicht en stond op.

'Wat mot dat hier, Marten?' Vilijn liep naar hem toe.

'Je bent erbij,' zei hij. ik moet je aangeven, Rubeus. Ze zeggen dat Zweinstein misschien gesloten wordt als die aanvallen doorgaan.'

'Waar hebbie 't -'

Je wilde vast niet dat er doden zouden vallen, maar monsters zijn nou eenmaal slechte huisdieren. Waarschijnlijk liet je hem gewoon af en toe vrij om hem uit te laten en -'

'Hij heb nooit iemand gedood!' zei de grote jongen, die met zijn rug tegen de dichte deur ging staan. Achter hem hoorde Harry een vreemd geritsel en geklik.

'Kom nou toch, Rubeus,' zei Vilijn, die nog dichter naar hem toe liep. 'Morgen komen de ouders van dat dode meisje. Het minste wat Zweinstein voor hen kan doen is ervoor zorgen dat het wezen dat hun dochter heeft gedood wordt afgemaakt...'

'Hij heb 't niet gedaan!' brulde de jongen en zijn stem galmde door de donkere gang. 'Dat zou 'ie nooit van z'n leven doen! Nooit!

'Opzij!' zei Vilijn en hij trok zijn toverstaf.

Zijn spreuk verlichtte de hele gang, met een plotseling, vlammend licht. De deur achter de grote jongen vloog met zo'n kracht open dat hij tegen de muur aan de andere kant van de gang werd gesmeten en door die deuropening kwam iets naar buiten. Harry slaakte een doordringende gil, die alleen hij kon horen.

Een enorm, laag, harig lichaam, een wirwar van zwarte poten, de schittering van vele ogen en twee vlijmscherpe kaken - Vilijn hief opnieuw zijn toverstaf op, maar hij was te laat. Het ding gooide hem omver, sprintte de gang uit en verdween uit het zicht.

Vilijn krabbelde overeind en keek het monster na; hij hief zijn toverstok op, maar de grote jongen sprong op hem af, greep zijn stok, gooide hem op de grond en schreeuwde: 'NEEEEEEE!'

Het hele tafereel draaide wild in de rondte; de duisternis werd compleet; Harry voelde zich vallen en hij landde met een klap op zijn hemelbed in de slaapzaal van Griffoendor, met het open dagboek van Vilijn op zijn buik.

Nog voor hij de kans had gehad om op adem te komen, ging de deur van de slaapzaal open en kwam Ron binnen.

'Dus daar ben je,' zei hij.

Harry ging overeind zitten. Hij zweette en trilde. 'Wat is er?' vroeg Ron, die hem bezorgd aankeek. 'Het was Hagrid, Ron. Hagrid heeft vijftig jaar geleden de Geheime Kamer geopend.'

Hoofdstuk 14

Cornelis Droebel

Harry, Ron en Hermelien hadden altijd al geweten dat Hagrid een onfortuinlijke voorkeur had voor grote, monsterlijke wezens. Tijdens hun eerste jaar op Zweinstein had hij geprobeerd een draak te fokken in zijn houten huisje en ze zouden niet snel de reusachtige, driekoppige hond vergeten die hij 'Pluisje' had genoemd. Harry wist dat als Hagrid, toen hij jong was, had gehoord dat ergens in het kasteel een monster verborgen was, hij alles in het werk gesteld zou hebben om er een glimp van op te kunnen vangen.

Waarschijnlijk had hij het zielig gevonden dat het monster al zo lang opgesloten zat en vond hij het tijd worden dat het zijn vele poten eens kon strekken. Harry kon zich gemakkelijk voorstellen dat een dertienjarige Hagrid het beest een halsband en een riem probeerde om te doen. Maar hij wist ook zeker dat Hagrid nooit gewild zou hebben dat het monster iemand zou doden.

Harry wenste half en half dat hij er niet achter was gekomen hoe Vilijs dagboek werkte. Keer op keer moest hij van Ron en Hermelien opnieuw vertellen wat hij gezien had, tot hij het

haast net zo zat was als de lange, tot niets leidende gesprekken die dan volgden.

'Het zou kunnen dat Vilijn de verkeerde betrapt heeft,' zei Hermelien. 'Misschien werden de leerlingen aangevallen door een ander monster...'

'Hoeveel monsters denk je dat er op Zweinstein rondlopen?' vroeg Ron dof.

'We wisten natuurlijk dat Hagrid van school was gestuurd,' zei Harry mistroostig. 'En nadat Hagrid eraf was getrapt, moeten die aanvallen zijn opgehouden, anders zou Vilijn geen onderscheiding hebben gekregen.'

Ron gooide het over een andere boeg.

'Vilijn lijkt inderdaad op Percy - wie heeft hem gevraagd om Hagrid erbij te lappen?'

'Maar dat monster had iemand vermoord, Ron,' zei Hermelien.

'En Vilijn moest terug naar een of ander Dreuzelweeshuis als ze Zweinstein zouden sluiten,' zei Harry. 'Ik kan het hem niet kwalijk nemen dat hij liever hier wilde blijven...'

Ron beet op zijn onderlip en zei toen aarzelend: 'Jij liep Hagrid toch tegen het lijf in de Verdonkeremaansteeg, Harry?'

'Hij wilde een doosje Vleesetend Slakkenkruit kopen,' zei Harry snel.

Ze deden er het zwijgen toe. Na een lange stilte stelde

Hermelien ten slotte weifelend de lastigste vraag van allemaal: 'Vind je dat we het aan Hagrid moeten vragen?'

'Hè ja, dat wordt een leuk bezoekje,' zei Ron. 'Hallo, Hagrid. Zeg, heb je de laatste tijd nog bloeddorstige, harige monsters losgelaten in het kasteel?'

Uiteindelijk besloten ze dat ze pas iets tegen Hagrid zouden zeggen als er nog een aanval plaatsvond en naarmate de dagen verstreken en Harry de mysterieuze stem niet meer hoorde, groeide de hoop dat ze hem nooit zouden hoeven vragen waarom hij precies van school was gestuurd. Het was al bijna vier maanden geleden dat Joost en Haast Onthoofde Henk waren Versteend en vrijwel iedereen scheen te denken dat de dader, wie het dan ook was, het bijltje er definitief bij had neergegooid. Foppe was zijn, 'O Potter, 't wordt steeds zotter'-liedje eindelijk beu geworden, Ernst Marsman vroeg Harry op een dag tijdens Kruidenkunde heel beleefd of hij de emmer met kwakende paddenstoelen wilde doorgeven en in maart hielden een paar Mandragora's een luidruchtig en woest feestje in Kas Drie, wat professor Stronk heel gelukkig maakte.

'Zodra ze proberen bij elkaar in de pot te kruipen, weten we dat ze volgroeid zijn,' zei ze tegen Harry. 'En dan kunnen we die arme mensen op de ziekenzaal weer tot leven wekken.'

Tijdens de paasvakantie hadden de tweedejaars wel andere dingen aan hun hoofd. Het was tijd om hun vakkenpakket te

kiezen voor het derde jaar, iets wat Hermelien uiterst serieus nam.

'Dat kan onze hele toekomst beïnvloeden,' zei ze tegen Harry en Ron, terwijl ze lijsten met nieuwe vakken bestudeerden en hier en daar streepjes zetten.

'Als ik Toverdranken maar kan laten vallen, vind ik alles best,' zei Harry.

'Vergeet het maar,' zei Ron somber. 'We moeten al onze oude vakken houden, anders had ik Verweer tegen de Zwarte Kunsten meteen geschrapt.'

'Maar dat is heel belangrijk!' zei Hermelien gechoqueerd.

'Niet als Smalhart het geeft,' zei Ron. 'Het enige wat ik van hem geleerd heb, is dat je geen aardmannetjes moet loslaten.'

Marcel Lubbermans kreeg brieven van alle heksen en tovenaars in zijn familie, die hem allemaal verschillende adviezen gaven over de vakken die hij moest kiezen. Verward en nerveus las hij de lijstjes door, met zijn tong uit zijn mond en vroeg aan andere leerlingen of ze Voorspellend Rekenen moeilijker vonden klinken dan Leer der Oude Runen.

Daan Tomas, die net als Harry bij Dreuzels was opgegroeid, deed uiteindelijk zijn ogen maar dicht, prikte met zijn toverstok naar de lijst en koos de vakken die hij toevallig raakte. Hermelien vroeg niemand om raad, maar koos gewoon alles.

Harry glimlachte grimmig bij de gedachte aan de reactie van

oom Herman en tante Petunia als hij zijn carrière als tovenaars met hen probeerde te bespreken. Niet dat hij het zonder goede raad hoefde te stellen: Percy Wemel wilde zijn ervaringen maar al te graag delen.

'Het hangt er maar net van af wat je wilt, Harry,' zei hij. 'Het is nooit te vroeg om over je toekomst na te denken en daarom zou ik Waarzeggerij aanbevelen. Veel mensen vinden Dreuzelkunde een pretpakket, maar persoonlijk ben ik van mening dat tovenaars een gedegen kennis moeten hebben van de niet-magische gemeenschap, vooral als ze tijdens hun loopbaan veel met Dreuzels in aanraking zullen komen. Kijk maar naar mijn vader, die houdt zich constant met Dreuzelzaken bezig. Mijn broer Charlie is altijd meer een buitentype geweest en daarom heeft hij Verzorging van Fabeldieren gekozen. Kies waar je het beste in bent, Harry.'

Maar het enige waar hij echt goed in was, was Zwerkbal, vond Harry. Uiteindelijk koos hij dezelfde nieuwe vakken als Ron. Als hij er niets van bakte, had hij dan in elk geval een vriend die hem kon helpen.

De eerstvolgende Zwerkbalwedstrijd van Griffoendor was tegen Huffelpuf. Plank wilde per se dat de ploeg iedere avond na het eten trainde, zodat Harry eigenlijk alleen nog tijd had voor Zwerkbal en huiswerk. De trainingen werden echter wel steeds leuker, of in elk geval droger en toen hij op de zaterdagavond voor de wedstrijd naar zijn slaapzaal ging om

zijn bezem weg te brengen, was hij ervan overtuigd dat Griffioendor nog nooit zo veel kans had gemaakt om de Zwerkbalcup te winnen.

Die opgewekte stemming duurde niet lang. Boven aan de trap naar de slaapzaal werd hij opgewacht door een paniekerige Marcel Lubbermans.

'Harry - ik weet niet wie het gedaan heeft. Ik kwam binnen en ik zag -'

Met een angstige blik op Harry deed Marcel de deur open. De inhoud van Harry's hutkoffer was door de hele kamer gestrooid. Zijn gescheurde mantel lag op de grond, het beddengoed was van zijn hemelbed getrokken en de la was uit zijn nachtkastje gehaald en omgekeerd op de matras.

Harry liep met open mond naar zijn bed en stapte op een paar uitgescheurde pagina's van Tripjes met Trollen.

Terwijl hij en Marcel de dekens weer op het bed deden, kwamen Ron, Daan en Simon binnen. Daan vloekte hard.

'Wat is er gebeurd, Harry?'

'Geen idee,' zei Harry, maar Ron bekeek Harry's gewaden. Alle zakken waren binnenstebuiten gekeerd.

'Iemand zocht ergens naar,' zei Ron. 'Mis je iets?'

Harry begon zijn spullen op te rapen en weer in zijn hutkoffer te gooien. Pas toen hij het laatste boek van Smalhart in de koffer had gemikt, beseftte hij wat er ontbrak.

'Vilijns dagboek is verdwenen,' zei hij zacht tegen Ron.

'Wat?'

Harry gebaarde met zijn hoofd naar de deur van de slaapzaal en Ron volgde hem naar buiten. Haastig liepen ze de trap af naar de halflege leerlingenkamer van Griffoendor en gingen bij Hermelien zitten, die een boek las met de titel Oude Runen Eenvoudig Verklaard.

Hermelien was diep geschokt toen ze het hoorde.

'Maar - alleen een Griffoendor kan dat boek gestolen hebben - verder kent niemand ons wachtwoord...'

'Precies,' zei Harry.

Toen ze de volgende ochtend wakker werden, scheen de zon en stond er een licht, verfrissend briesje.

'Perfect Zwerkbalweertje!' zei Plank enthousiast aan de tafel van Griffoendor, terwijl hij de borden van zijn spelers vollaadde met roerei. 'Vooruit, Harry, niet zo sip! Je moet goed eten.'

Harry had naar de volgepakte tafel zitten staren en zich afgevraagd of de nieuwe eigenaar van Vilijs dagboek ertussen zat.

Hermelien had hem aangeraden om de diefstal aan te geven, maar daar voelde Harry weinig voor. Dan zou hij een leraar over het dagboek moeten vertellen en hoeveel mensen wisten nu nog waarom Hagrid vijfzig jaar geleden van school was gestuurd? Hij had geen zin om dat allemaal weer op te rakelen.

Toen hij samen met Ron en Hermelien de Grote Zaal verliet om zijn Zwerkbalspullen te halen, kwam er voor Harry nog een zorg bij. Net toen hij zijn voet op de onderste trede van de marmeren trap had gezet, hoorde hij het weer: 'Deze keer doden... laat me openrijten... verscheuren...'

Harry slaakte een kreet en Ron en Hermelien sprongen verschrikt opzij.

'Die stem!' zei Harry, die over zijn schouder keek. 'Ik hoorde die stem weer - jullie niet?'

Ron schudde met grote ogen zijn hoofd, maar Hermelien sloeg met haar hand op haar voorhoofd.

'Harry - ik geloof dat ik net iets begrepen heb! Ik moet even naar de bibliotheek!'

En ze holde vlug de trap op.

'Wat begrijpt ze?' zei Harry verstrooid. Hij keek nog steeds om zich heen, in een poging te bepalen waar de stem vandaan was gekomen.

'Heel wat meer dan ik,' zei Ron hoofdschuddend.

'Maar waarom moet ze opeens naar de bibliotheek?'

'Zo is Hermelien nou eenmaal,' zei Ron schouderophalend.

'Als je iets niet zeker weet, ga je naar de bieb.'

Harry bleef onzeker staan en probeerde de stem opnieuw te horen, maar er kwamen meer mensen de Grote Zaal uit, die luid pratend door de voordeuren naar buiten gingen, op weg naar het Zwerkbalstadion.

'Ik zou maar opschieten als ik jou was,' zei Ron. 'Het is bijna elf uur - de wedstrijd begint zo.'

Harry holde naar de toren van Griffoendor, greep zijn Nimbus en voegde zich bij de menigte die op weg was naar het stadion, maar in gedachten was hij nog steeds in het kasteel, samen met die mysterieuze stem. Terwijl hij in de kleedkamer zijn vuurrode gewaad aantrok, was zijn enige troost dat iedereen nu in het stadion zat om de wedstrijd te zien.

De ploegen kwamen onder donderend applaus het veld op Olivier Plank steeg op voor een opwarmrondje om de doelpalen en madame Hooch liet de ballen los. De Huffelpufs, die in kanariegeel speelden, stonden met de koppen bij elkaar en namen nog gauw even hun tactiek door. Net toen Harry op zijn bezem stapte, kwam professor Anderling half rennend, half lopend aanmarcheren over het veld, met een enorme paarse megafoon in haar hand.

Harry's hart leek plotseling wel van ijs.

'De wedstrijd is afgelast,' riep professor Anderling door de megafoon tegen de volgepakte tribunes. Er klonk rumoerig gejoel en boegeroep. Een ontstelde Olivier Plank landde en rende naar professor Anderling, zonder van zijn bezem te stappen.

'Maar professor!' riep hij. 'We moeten spelen... de cup... Griffoendor...'

Professor Anderling negeerde hem en riep door haar megafoon: 'Alle leerlingen wordt verzocht zo snel mogelijk naar hun leerlingenkamers te gaan, waar de Hoofden van hun afdelingen meer informatie zullen verschaffen.'

Ze liet de megafoon zakken en wenkte Harry.

Jij kunt beter met mij meegaan, Potter...'

Harry, die zich afvroeg hoe ze hem in vredesnaam nu kon verdenken, zag hoe Ron zich losmaakte uit de protesterende menigte en naar hen toe rende toen ze op weg gingen naar het kasteel. Tot zijn verbazing protesteerde professor Anderling niet.

Ja, misschien kun jij ook beter meegaan, Wemel.'

Sommige van de leerlingen die om hen heen zwermden klaagden omdat de wedstrijd was afgelast, maar anderen keken ongerust. Harry en Ron volgden professor Anderling naar het kasteel. Ze liepen de marmeren trap op, maar deze keer niet naar het kantoor van een leraar.

'Dit zal een schok voor jullie zijn, ben ik bang,' zei professor Anderling verrassend vriendelijk terwijl ze in de richting van de ziekenzaal liepen. 'Er is opnieuw iemand aangevallen... twee mensen, zelfs.'

Harry's maag maakte een afschuwelijke salto. Professor Anderling deed de deur open en hij en Ron gingen naar binnen.

Madame Plijster boog zich over een vijfdejaars met lang,

krullend haar. Harry zag dat het het meisje van Ravenklauw was dat ze per abuis hadden gevraagd hoe ze bij de leerlingenkamer van Zwadderich moesten komen. En in het bed daarnaast lag - 'Hermelien!' kreunde Ron.

Hermelien lag er volkomen roerloos bij, met glazige, starende ogen.

'Ze zijn gevonden bij de bibliotheek,' zei professor Anderling. Jullie weten zeker niet wat dit te betekenen heeft? Dat lag naast hen...'

Ze liet een klein, rond spiegeltje zien.

Harry en Ron schudden hun hoofd en staarden naar Hermelien. 'Ik breng jullie terug naar de toren van Griffoendor,' zei professor Anderling somber. 'Ik moet de leerlingen sowieso toespreken.'

'Iedereen zorgt dat hij of zij om zes uur 's avonds in de leerlingenkamer is. Na die tijd mag geen enkele leerling de toren nog verlaten. Jullie worden door leraren naar de lessen gebracht. Alle Zwerkbaltrainingen en wedstrijden zijn tot nader order afgelast. Er vinden 's avonds geen activiteiten meer plaats.'

De Griffoendors in de leerlingenkamer luisterden zwijgend naar professor Anderling. Ze rolde het perkament waarvan ze had voorgelezen op en zei met enigszins gesmoorde stem: 'Ik hoef er nauwelijks aan toe te voegen dat ik zelden zo van streek ben geweest. Er is grote kans dat de school gesloten

wordt, tenzij de dader wordt gegrepen. Ik zou iedereen die denkt dat hij of zij meer weet over die aanvallen willen vragen om dat toch vooral aan mij te melden.'

Ze klom nogal moeizaam door het portretgat en de Griffoendors begonnen onmiddellijk te praten.

'Er zijn nu twee Griffoendors aangevallen - en dan tel ik de geest van Griffoendor nog niet eens mee - een Ravenklauw en een Huffelpuf,' zei Leo Jordaan, de vriend van Fred en George Wemel, tellend op zijn vingers.

'Heeft dan niet één leraar gemerkt dat de Zwadderaars allemaal nog veilig zijn? Het is toch zo klaar als een klontje dat Zwadderich erachter zit, of niet soms? De Erfgenaam van Zwadderich, het monster van Zwadderich - waarom schoppen ze niet gewoon alle Zwadderaars van school?' riep hij. Hier en daar knikten en klapten mensen.

Percy Wemel zat achter Leo, maar voor deze ene keer trappelde hij niet om ook een duit in het zakje te doen. Hij was bleek en ontredde.

'Percy verkeert in shocktoestand,' zei George zacht tegen Harry. 'Dat meisje van Ravenklauw - Patricia Hazelaar - is ook klassenoudste. Percy dacht dat dat monster nooit een klassenoudste zou durven aanvallen.'

Harry luisterde maar met een half oor. Hij kon het beeld van Hermelien die verstijfd in dat ziekenhuisbed lag, alsof ze van steen was, niet van zich af zetten. En als de dader niet snel

gegrepen werd, stond hem een heel leven bij de Duffelingen te wachten. Marten Vilijn had Hagrid aangegeven omdat hij naar een Dreuzelweeshuis moest als de school gesloten werd en Harry begreep nu precies hoe hij zich gevoeld had.

'Wat moeten we doen?' fluisterde Ron in Harry's oor. 'Denk je dat ze Hagrid verdenken?'

'We moeten met hem praten,' zei Harry, terwijl hij een beslissing nam. 'Ik kan niet geloven dat hij er deze keer achter zit, maar als hij het monster de vorige keer heeft vrijgelaten, weet hij in elk geval hoe we in de Geheime Kamer moeten komen en dat is een begin.'

'Maar Anderling zei dat we in onze toren moeten blijven als we geen les hebben -'

'Ik denk,' zei Harry nog zachter, 'dat het tijd wordt om de oude mantel van mijn vader weer te voorschijn te halen.'

Harry had maar één ding van zijn vader geërfd: een lange, zilverachtige Onzichtbaarheidsmantel. Het was hun enige kans om stiekem naar buiten te glippen en met Hagrid te praten zonder dat iemand er achterkwam. Ze gingen op de gebruikelijke tijd naar bed, wachtten tot Marcel, Daan en Simon uitgepraat waren over de Geheime Kamer en eindelijk in slaap waren gevallen, stonden toen weer op, kleedden zich aan en gooiden de mantel over zich heen.

De tocht door de donkere gangen was niet erg aangenaam. Harry, die wel vaker 's nachts door het kasteel had gezworven,

had het nog nooit zo druk meegemaakt na zonsondergang. Leraren, klassenoudsten en spoken patrouilleerden in paren door de gangen, naarstig speurend naar ongewone activiteiten. Ze droegen dan wel de Onzichtbaarheidsmantel, maar dat wilde niet zeggen dat ze geen geluid konden maken en er was een heel hachelijk moment toen Ron zijn teen stootte op een paar meter van de plaats waar Sneep de wacht hield. Gelukkig nieste Sneep op vrijwel hetzelfde moment dat Ron vloekte. Ze waren opgelucht toen ze eindelijk bij de eiken voordeuren waren, die ze heel voorzichtig opendeden.

Het was een heldere nacht, met een hemel vol sterren. Haastig liepen ze naar de verlichte ramen van Hagrids huisje en toen ze bij de voordeur waren, deden ze de mantel af.

Een paar tellen nadat ze geklopt hadden, gooide Hagrid de deur open en keken ze naar een gerichte kruisboog, terwijl Muil de wolfshond blafte op de achtergrond.

'O,' zei Hagrid, die de boog liet zakken en hen aanstaarde. 'Wat motten jullie hier?'

'Waar is die boog voor?' zei Harry, terwijl ze naar binnen gingen.

'Niks... niks,' mompelde Hagrid. 'Ik verwachtte eigenlijk... doet d'r niet toe... ga zitten... effe thee zetten...'

Hij scheen nauwelijks te weten waar hij mee bezig was. Hij doofde het vuur bijna toen hij water morste uit de ketel en zijn massieve hand gaf plotseling zo'n nerveuze ruk dat hij de

theepot kapotsloeg.

'Voel je je wel goed, Hagrid?' zei Harry. 'Heb je het gehoord van Hermelien?'

'Ja, heb ik gehoord,' zei Hagrid, met enigszins stokkende stem.

Hij keek steeds nerveus naar buiten. Hij gaf Harry en Ron grote bekers kokend water (hij was vergeten theezakjes in de pot te doen) en legde net een plak vruchtencake op een bord toen er hard op de deur werd geklopt.

Hagrid liet de vruchtencake vallen. Harry en Ron keken elkaar paniekerig aan, gooiden vlug de Onzichtbaarheidsmantel over zich heen en trokken zich terug in de hoek. Hagrid keek even of ze echt onzichtbaar waren, greep toen zijn kruisboog en gooide de voordeur weer open. 'Goedenavond, Hagrid.'

Het was Perkamentus, die heel serieus keek. Hij kwam binnen en werd gevolgd door een tweede, vreemd uitziende man.

De vreemdeling was kort en dik, met verfomfaaid grijs haar en een bezorgd gezicht. Hij droeg een merkwaardige combinatie van kleren: een pak met krijstreep, een vuurrode das, een lange zwarte mantel en paarse puntlaarzen. Hij had een lindegroene bolhoed onder zijn arm.

'Dat is de baas van pa!' fluisterde Ron. 'Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst!'

Harry gaf Ron een por, om hem de mond te snoeren. Hagrid was bleek en zweterig geworden. Hij plofte in een stoel neer en keek van Perkamentus naar Cornelis Droebel. 'Vervelende toestand, Hagrid,' zei Droebel nogal afgemeten. 'Heel vervelende toestand. Moest wel komen. Vier aanvallen op Dreuzelkinderen! Er zijn grenzen. Het Ministerie moet ingrijpen.'

'Ik heb niks...' zei Hagrid en hij keek Perkamentus smekend aan. 'Professor Perkamentus, u weet dat ik echt niks...'

'Ik wil nogmaals benadrukken dat Hagrid mijn volle vertrouwen geniet, Cornelis,' zei Perkamentus, die Droebel fronsend aankeek.

'Hoor eens, Albus,' zei Droebel onbehaaglijk, 'Hagrids verleden pleit tegen hem. Het Ministerie moet iets doen - het schoolbestuur heeft contact opgenomen.' 'Ik herhaal dat Hagrid meenemen niets helpt, Cornelis,' zei Perkamentus, met een gloed in zijn blauwe ogen die Harry nog nooit eerder had gezien.

'Je moet het vanuit mijn standpunt bekijken,' zei Droebel, die zenuwachtig met zijn bolhoed speelde. 'Ik sta onder zware druk. Moet de buitenwacht laten zien dat er iets gebeurt. Als blijkt dat Hagrid er niets mee te maken had, komt hij gewoon weer terug en zand erover. Maar ik moet hem meenemen. Dat moet. Zou m'n plicht verzaken als ik niet -'

'Meenemen?' zei Hagrid trillend. 'Waarheen?' 'Echt niet voor

lang,' zei Droebel, Hagrids blik ontwijkend. 'Geen straf, Hagrid. Gewoon een voorzorgsmaatregel. Als iemand anders wordt gepakt, word jij weer vrijgelaten, met onze verontschuldiging...'

'Toch niet naar Azkaban?' zei Hagrid schor.

Voor Droebel antwoord kon geven, werd er opnieuw hard op de deur geklopt.

Perkamentus deed open. Het was nu Harry's beurt om een por in zijn ribben te krijgen: hij had hoorbaar naar adem gesnakt.

Lucius Malfidus kwam Hagrids huisje binnen. Hij droeg een lange zwarte reismantel en had een kille, zelfvoldane glimlach op zijn gezicht. Muil begon te grommen.

'Dus je bent er al, Droebel?' zei hij goedkeurend. 'Mooi zo, mooi zo.'

'Wat mot dat hier?' zei Hagrid woedend. 'Vooruit, m'n huis uit!'

'M'n beste kerel, geloof me als ik zeg dat ik echt niet voor m'n plezier in dit - eh, noemde je dit een huis? - ben,' zei Lucius Malfidus schamper en hij liet zijn blik door het hutje gaan. 'Toen ik arriveerde, zeiden ze dat ik het schoolhoofd hier kon vinden, meer niet.'

'Wat wilde je met me bespreken, Lucius?' zei Perkamentus, weliswaar beleefd maar nog steeds met die gloed in zijn blauwe ogen.

'Ik vind het echt heel vervelend om je dit te moeten zeggen, Perkamentus,' zei Malfidus loom en hij haalde een lange rol perkament uit zijn zak, 'maar het schoolbestuur heeft besloten dat het tijd wordt dat je plaatsmaakt voor een ander. Hier heb ik een Schorsingsbevel - je zult zien dat het door alle twaalf bestuurders is ondertekend. We zijn helaas van mening dat je de zaak niet meer in de hand hebt. Hoeveel aanvallen zijn er inmiddels geweest? En vanmiddag weer twee, nietwaar? Als dat zo doorgaat, zijn er binnenkort geen Dreuzelkinderen meer over op Zweinstein en we weten allemaal wat een vreselijk verlies dat zou zijn voor de school.'

'Nee, wacht eens even, Lucius,' zei Droebel geschrokken. 'Perkamentus schorsen... nee, nee... het laatste waar we op dit moment behoefte aan hebben...' 'De aanstelling - of schorsing - van een schoolhoofd is een zaak van het schoolbestuur, Droebel,' zei Malfidus gladjes. 'En aangezien Perkamentus er niet in is geslaagd een einde te maken aan die aanvallen...' 'Luister nou eens, Lucius!' zei Droebel. Het zweet stond op zijn bovenlip. 'Als Perkamentus geen einde kan maken aan die aanvallen - ik bedoel, wie dan wel?' 'Dat staat nog te bezien,' zei Malfidus met een nare grijns. 'Maar aangezien alle twaalf bestuurders vóór hebben gestemd...'

Hagrid sprong overeind en zijn warrige zwarte haar streek tegen het plafond.

'En hoeveel van die twaalf hebbie moeten bedreigen en

chanteren voor ze tekenden, hè Malfidus?' bulderde hij. 'O jee, o jee. Die opvliegendheid van je brengt je nog eens in de problemen, Hagrid,' zei Malfidus. 'Als ik jou was, zou ik niet zo schreeuwen tegen de cipiers in Azkaban. Ik denk niet dat ze dat zullen waarderen.'

Jullie kennen Perkamentus niet ontslaan!' schreeuwde Hagrid zo hard dat Muil de wolfshond piepend in zijn mand wegdook. 'Als hij d'r niet meer is, maken die Dreuzelkinders helemaal geen schijn van kans meer! Nog effe en dan vallen de eerste dooien!'

'Kalm, Hagrid!' zei Perkamentus scherp. Hij keek Malfidus aan.

'Als het bestuur wil dat ik opstap, ben ik daar uiteraard toe bereid, Lucius.'

'Maar -' stotterde Droebel.

'Nee!' gromde Hagrid.

De fonkelende blauwe ogen van Perkamentus bleven in de kille grijze ogen van Malfidus staren.

Jullie zullen echter merken,' zei Perkamentus heel langzaam en duidelijk, zodat iedereen hem goed kon verstaan, 'dat ik deze school pas werkelijk verlaten zal hebben als niemand me hier meer trouw is. Jullie zullen ook merken dat er op Zweinstein altijd hulp geboden zal worden aan degenen die daarom vragen.'

Harry was er eventjes bijna van overtuigd dat de blik van

Perkamentus naar de hoek flitste waar hij en Ron zich schuilhielden.

'Bewonderenswaardige gevoelens,' zei Malfidus buigend. 'We zullen allemaal je -eh -hoogst persoonlijke manier van leidinggeven missen, Albus. We kunnen alleen maar hopen dat je opvolger er desondanks in zal slagen om te voorkomen dat er - eh -dooien vallen.'

Hij liep naar de deur, deed die open en liet Perkamentus buigend uit. Droebel speelde met zijn bolhoed en wachtte op Hagrid, maar die bleef staan, haalde diep adem en zei bedachtzaam: 'Als iemand meer te weten wil komen, hoeven hun alleen maar de spinnen te volgen. Dan komen ze d'r wel! Da's alles wat ik te zeggen heb.'

Droebel staarde hem verbijsterd aan.

'Oké, ik ga al,' zei Hagrid en hij trok zijn jas aan. Maar net toen hij naar buiten wilde gaan, bleef hij opnieuw staan en riep: 'En iemand mot Muil te eten geven als ik weg ben.'

De deur sloeg met een klap dicht en Ron deed de Onzichtbaarheidsmantel af. 'Nou zijn de rapen gaar!' zei hij schor. 'Geen Perkamentus meer! Dan kunnen ze de school net zo goed vanavond al sluiten. Als hij er niet meer is, wordt er elke dag iemand aangevallen.'

Muil hilde en begon aan de deur te krabbelen.

Hoofdstuk 15

Aragog

Langzaam nam de zomer bezit van het park rond het kasteel; het meer en de lucht werden vergeetmenietjes-blauw en in de kassen bloeiden bloemen zo groot als kolen, maar nu Harry geen Hagrid meer over het terrein kon zien marcheren als hij uit het raam keek, met Muil op zijn hielen, was het uitzicht niet zoals het hoorde te zijn. Buiten was het al net zo erg als binnen en daar was alles vreselijk.

Harry en Ron probeerden op bezoek te gaan bij Hermelien, maar werden niet toegelaten tot de ziekenzaal.

'We nemen geen enkel risico,' zei madame Plijster streng, terwijl ze de deur van de zaal op een kier hield. 'Nee, het spijt me. Je hebt grote kans dat de dader anders terug zou komen om die mensen de genadeklap te geven...'

Nu Perkamentus weg was, had de angst nog veel sterker om zich heen gegrepen, zodat het leek alsof de zon die de buitenkant van de kasteelmuren verwarmde niet door de kleine ruitjes in de ramen drong. Vrijwel iedereen keek bezorgd en gespannen en als er gelachen werd op de gangen, klonk dat schrill en onnatuurlijk en werd het snel afgekapt.

Harry herhaalde in gedachten vaak de laatste woorden van Perkamentus: 'Ik zal deze school pas werkelijk verlaten hebben als niemand me hier meer trouw is... Op Zweinstein zal altijd hulp gegeven worden aan degenen die daarom vragen.' Maar wat hadden ze aan die woorden? Wie moesten ze om hulp vragen, nu iedereen even bang en verward was als zichzelf?

Hagrids hint over die spinnen was duidelijker - het probleem was alleen dat er in het hele kasteel geen spin meer te vinden was die ze konden volgen. Harry zocht overal, geholpen (met opgewekte tegenzin) door Ron, maar ze werden gehinderd door het feit dat ze niet meer alleen door het kasteel mochten zwerven, alleen in het gezelschap van de andere Griffoendors. Harry's medeleerlingen vonden het blijkbaar prettig dat ze door leraren van het ene lokaal naar het andere werden gebracht, maar zelf ergerde hij zich dood.

De enige die met volle teugen van al die angst en achterdocht scheen te genieten was Draco Malfidus, die vrolijk door de gangen stapte, alsof hij net tot hoofdmonitor was benoemd. Harry snapte pas waarom hij zo in zijn schik was toen hij tijdens een Toverdrankles, twee weken na het vertrek van Hagrid en Perkamentus, vlak achter Malfidus zat en hem vergenoegd en zonder de moeite te nemen om zachtjes te praten tegen Korzel en Kwast hoorde zeggen: 'Ik heb altijd wel geweten dat vader Perkamentus er uiteindelijk uit zou

werken. Ik zei toch dat hij Perkamentus het slechtste schoolhoofd vond dat Zweinstein ooit heeft gehad? Misschien krijgen we nu een fatsoenlijk schoolhoofd. Iemand die helemaal niet wil dat de Geheime Kamer gesloten wordt. Anderling houdt het vast niet lang vol, die is maar tijdelijk...' Sneep liep langs Harry heen, zonder iets te zeggen over Hermeliens lege plaats of ketel.

'Meneer,' riep Malfidus, 'waarom solliciteert u niet naar de functie van schoolhoofd?'

'Kom, kom, Malfidus,' zei Sneep, die een flauwe glimlach niet kon onderdrukken. 'Professor Perkamentus is gewoon tijdelijk geschorst door het bestuur. Waarschijnlijk zien we hem binnenkort weer terug.'

Ja, vast,' zei Malfidus grijnzend. 'Als u zou solliciteren, zou m'n vader vast op u stemmen. Dan zeg ik tegen mijn vader dat u de beste leraar bent die we hebben

Sneep liep met een zelfvoldane glimlach verder, gelukkig zonder Simon Filister te zien, die deed alsof hij moest overgeven in zijn ketel.

'Het verbaast me dat nog niet alle Modderbloedjes hun biezen hebben gepakt,' vervolgde Malfidus. 'Ik wil er vijf Galjoenen om verwedden dat de volgende de pijp uitgaat. Jammer dat het Griffel niet was...'

Op dat moment ging de bel, wat maar goed was ook; toen Malfidus dat zei was Ron overeind gesprongen, maar in de

drukte, terwijl de leerlingen hun boeken en tassen bij elkaar zochten, bleven zijn pogingen om bij Malfidus te komen onopgemerkt.

Laat me los,' gromde Ron tegen Harry en Daan, die zijn armen vasthielden. 'Het kan me niks schelen, ik heb m'n toverstok niet nodig, ik wurg hem gewoon met m'n blote handen -'

'Vooruit, schiet op, ik moet jullie naar Kruidenkunde brengen,' blafte Sneep over de hoofden van de leerlingen heen. Ze liepen in ganzenpas achter Sneep aan, met Harry, Ron en Daan achteraan. Ron deed nog steeds verwoede pogingen om zich los te rukken en ze konden hem pas loslaten toen Sneep hen naar buiten had gebracht en ze door de moestuin naar de kassen liepen.

Er heerste een bedrukte stemming tijdens Kruidenkunde, want er ontbraken nu twee leerlingen: Joost en Hermelien.

Professor Stronk gaf hun opdracht om de Abessijnse Schrompelvijgen te snoeien. Toen Harry een armvol verpieterde stengels op de composthoop wilde gooien, stond hij plotseling oog in oog met Ernst Marsman. Ernst haalde diep adem en zei heel formeel: 'Ik wou graag zeggen dat het me spijt dat ik je verdacht heb, Harry. Ik weet dat je Hermelien Griffel nooit iets zou aandoen en ik verontschuldig me voor al die dingen die ik gezegd heb. We zitten nu allemaal in hetzelfde schuitje en - nou ja -'

Hij stak een mollige hand uit, die Harry schudde.

Ernst en zijn vriendin Hannah kwamen aan dezelfde Schrompeltvrij werken als Harry en Ron.

'Die Draco Malfidus schijnt het allemaal wel leuk te vinden, hè?' zei Ernst, terwijl hij dode takken afbrak. 'Weet je, ik heb zo'n idee dat hij wel eens de Erfgenaam van Zwadderich zou kunnen zijn.'

'Heel snugger van je,' zei Ron, die blijkbaar niet zo vergevingsgezind was als Harry.

'Denk jij dat het Malfidus is, Harry?' vroeg Ernst.

'Nee,' zei Harry, zo beslist dat Ernst en Hannah hem verbaasd aanstaarden.

Een tel later zag Harry plotseling iets en gaf hij Ron een mep op zijn hand met zijn snoeischaar. 'Au! Wat moet dat -'

Harry wees naar de grond. Op zo'n meter afstand renden een paar dikke spinnen haastig weg over de aarde.

'O, ja,' zei Ron, die een vergeefse poging deed om blij te kijken. 'Maar we kunnen ze nu niet achterna gaan...'

Ernst en Hannah luisterden nieuwsgierig.

'Zo te zien gaan ze in de richting van het verboden bos...'

Ron keek nog ongelukkiger toen hij dat hoorde.

Na de les bracht professor Sneep hen naar Verweer tegen de Zwarte Kunsten. Harry en Ron bleven een beetje achter, zodat ze konden praten zonder dat de anderen het hoorden.

'We moeten de Onzichtbaarheidsmantel weer te voorschijn

halen,' zei Harry. 'En we kunnen Muil meenemen. Hij is gewend met Hagrid het verboden bos in te gaan. Misschien hebben we iets aan hem.'

'Ja, goed,' zei Ron, die nerveus met zijn toverstok speelde. 'Eh -zeggen ze niet dat er - eh - dat er weerwolven in het bos zitten?' voegde hij eraan toe, terwijl ze op hun gebruikelijke plek achter in het lokaal van Smalhart gingen zitten.

Harry gaf liever geen antwoord op die vraag. 'Er wonen ook goede wezens in het bos,' zei hij. 'De centaurs zijn oké en de eenhoorns ook.'

Ron was nog nooit in het verboden bos geweest. Harry één keer en hij had gehoopt dat dat ook de laatste keer zou zijn.

Smalhart kwam opgewekt binnen en de leerlingen staarden hem aan. Alle andere leraren leken somberder dan gewoonlijk, maar Smalhart maakte een vrolijke indruk.

'Kom, kom,' zei hij en hij keek met een brede grijns om zich heen. 'Waarom zo sip, allemaal?'

Veel leerlingen keken elkaar geërgerd aan, maar niemand gaf antwoord.

'Snappen jullie dan niet dat het gevaar geweken is?' zei Smalhart langzaam, alsof ze achterlijk waren. 'De dader zit achter slot en grendel.'

'Wie zegt dat?' riep Daan Tomas.

'M'n beste jongen, de Minister van Toverkunst zou Hagrid heus niet in hechtenis hebben genomen als hij niet voor

honderd procent overtuigd was van zijn schuld,' zei Smalhart, op de toon van iemand die uitlegt dat één plus één twee is. 'Dat weet ik nog zo net niet,' zei Ron, nog harder dan Daan. 'Ik wil niet opscheppen, maar ik weet echt wel ietsje meer over de arrestatie van Hagrid dan u, meneer Wemel,' zei Smalhart zelfvoldaan.

Ron wilde zeggen dat hij dat sterk betwijfelde, maar hij deed er abrupt het zwijgen toe toen Harry hem onder tafel een schop gaf.

'We waren er niet bij, weet je nog?' mompelde Harry.

Maar Smalharts weezinwekkende vrolijkheid, zijn hints dat hij altijd wel gedacht had dat Hagrid niet deugde en zijn blinde vertrouwen in het feit dat de zaak nu afgesloten was, irriteerden Harry zo vreselijk dat hij het liefst Zwerven met Zombies naar Smalharts dom grijnzende kop had gegooid. In plaats daarvan krabbelde hij een briefje aan Ron: Laten we vanavond gaan.

Ron las het briefje, slikte moeizaam en keek naar de lege waar Hermelien meestal zat. Die aanblik scheen hem nieuwe moed te geven, want hij knikte.

Het was de laatste weken heel druk in de leerlingenkamer van Griffoendor, omdat de leerlingen na zessen nergens anders naartoe konden. Bovendien was er meer dan genoeg om over te praten zodat de kamer vaak pas na middernacht leeg begon te raken.

Direct na het eten haalde Harry zijn Onzichtbaarheidsmantel uit zijn hutkoffer, legde die op zijn stoel en zat er de rest van de avond op, terwijl ze wachtten tot de anderen naar bed zouden gaan. Fred en George daagden Harry en Ron uit om een paar potjes Knalpoker te spelen en Ginny keek somber toe vanuit Hermeliens vaste stoel. Harry en Ron verloren opzettelijk, om zo snel mogelijk uitgespeeld te zijn, maar desondanks gingen Fred, George en Ginny pas na twaalfen naar bed.

Harry en Ron wachtten tot ze in de verte de deuren van de twee slaapzalen hoorden dichtslaan, grepen toen de mantel, gooiden die over zich heen en klommen door het portretgat. Opnieuw volgde een lastige tocht door het kasteel, waarbij ze regelmatig leraren moesten ontwijken die de wacht hielden, maar uiteindelijk kwamen ze in de hal. Ze schoven de grendel voor de eiken deuren weg, glipten door een kiertje om de deuren zo min mogelijk te laten kraken en stapten het maanverlichte terrein op.

'Het zou best kunnen dat we, als we in dat bos zijn, merken dat er helemaal niks te volgen is,' zei Ron terwijl ze haastig de duistere grasvelden overstaken. 'Misschien gingen die spinnen helemaal niet naar het bos. Ik weet ook wel dat het leek alsof ze die kant op gingen, maar...'

Zijn hoopvolle stem stierf weg.

Ze kwamen bij Hagrids huisje, dat er somber en naargeestig

uitzag nu de ramen niet verlicht waren. Toen Harry de deur opendeed en Muil hen zag, werd hij bijna gek van vreugde. Ze waren bang dat hij het hele kasteel wakker zou maken met zijn oorverdovende, diepe geblaf en ze gaven hem gauw een schep toffee uit een blik op de schoorsteenmantel, zodat zijn kaken aan elkaar kleefden.

Harry legde de Onzichtbaarheidsmantel op Hagrids tafel. Die hadden ze niet nodig in het stikdonkere bos.

'Vooruit Muil, we gaan een wandelingetje maken,' zei Harry, terwijl hij de hond een klopje op zijn poot gaf. Muil struinde blij achter hen aan, rende meteen naar de bosrand en tilde een achterpoot op tegen een grote plataan.

Harry pakte zijn toverstaf en fluisterde: 'Lumos!' Er verscheen een piepklein lichtje aan de punt van zijn staf, net voldoende om te kunnen zien of er spinnen op het pad liepen.

Heel verstandig,' zei Ron. 'Normaal gesproken zou ik de mijne ook aandoen, maar je weet hoe het is waarschijnlijk zou hij ontploffen of zo...'

Harry tikte Ron op de schouder en wees op het gras. Twee eenzame spinnen vluchtten weg voor het licht van de toverstok en renden naar de duisternis onder de bomen.

'Nou, goed dan,' zei Ron, die zich blijkbaar op het ergste had voorbereid. 'Ik ben er klaar voor. Laten we gaan.'

Terwijl Muil om hen heen sprong en aan boomwortels en bladeren snuffelde, gingen ze het bos in en volgden bij het

schijnsel van Harry's toverstok het smalle lint van spinnen dat over het pad liep. Ze sjokten zo'n twintig minuten zwijgend door het bos en luisterden aandachtig of ze iets anders hoorden dan brekende takjes en ritselende bladeren. Het bos werd alsmaar dichter, zodat ze de sterrenhemel niet meer konden zien en toen Harry's toverstaf nog maar het enige lichtpuntje was in een zee van duisternis, zagen ze dat hun spinnengidsen het pad verlieten.

Harry bleef staan en probeerde te zien waar de spinnen heen gingen, maar buiten het kleine lichtkringetje van zijn staf was het aardedonker. Hij was nooit zo diep in het bos geweest en herinnerde zich nog goed dat Hagrid hem de vorige keer op het hart had gedrukt dat hij het pad vooral niet moest verlaten. Maar Hagrid was nu ver weg, in een cel in Azkaban en hij had ook gezegd dat ze de spinnen moesten volgen.

Er streek iets nats langs Harry's hand. Hij sprong achteruit en ging op de voet van Ron staan, maar het was de neus van Muil.

'Wat denk je?' zei Harry, die Rons ogen nog net kon zien glanzen in het licht van zijn toverstok.

We zijn al zo ver gekomen...' zei Ron.

Ze volgden de watervlugge schaduwen van de spinnen tussen de bomen door en kwamen nu nog langzamer vooruit; de weg werd versperd door boomwortels en omgevallen bomen die ze nauwelijks konden zien in het donker. Harry voelde de

hete adem van Muil op zijn hand. Ze bleven diverse keren staan, zodat Harry op zijn hurken de spinnen op kon sporen bij het schijnsel van zijn toverstaf.

Zo liepen ze minstens een halfuur. Hun gewaden bleven steeds aan laaghangende takken en braamstruiken haken. Na een tijdje merkten ze dat de grond glooiend omlaag begon te lopen, hoewel het bos nog steeds even dicht was.

Plotseling stootte Muil een oorverdovend, galmend geblaf uit en schrokken Harry en Ron zich een ongeluk.

'Wat?' riep Ron. Hij staarde om zich heen en greep Harry's elleboog.

'Er beweegt iets,' fluisterde Harry. 'Luister maar... zo te horen is het iets groots.'

Ze luisterden. Een eindje verderop, aan hun rechterkant, brak iets groots en massiefs takken af terwijl het zich een weg baande door het bos. 'O nee,' zei Ron. 'O nee, o nee, o -' 'Hou je kop!' zei Harry fel. 'Dadelijk horen ze ons nog!' 'Mij?' zei Ron, met een onnatuurlijk hoge stem. 'Ze hebben Muil al gehoord!' De duisternis leek wel aan hun ogen te kleven terwijl ze roerloos en doodsbang afwachtten. Er klonk een gek, pruttelend geluid en toen was het weer stil.

'Wat zou dat ding aan het doen zijn?' zei Harry.

'Waarschijnlijk ons besluipen,' zei Ron.

Ze wachtten huiverend en durfden zich nauwelijks te verroeren. 'Denk je dat het weg is?' fluisterde Harry. 'Geen

idee -' Plotseling sneed rechts van hen een fel licht door het donker, zo fel dat ze hun handen voor hun ogen hielden.

Muil blafte schrill en zette het op een lopen, maar hij raakte verstrikt in een wirwar van doornstruiken en blafte nog schriller.

'Harry!' riep Ron en zijn stem sloeg over van opluchting.

'Harry, het is onze auto!'

'Wat?'

'Kom op!'

Harry volgde Ron struikelend en strompelend naar het licht en een paar tellen later kwamen ze op een open plek.

De auto van meneer Wemel stond met fel brandende koplampen in een kring van dikke bomen, onder een dicht dak van bladeren. Ron liep met open mond naar de auto en die reed langzaam naar hem toe, net als een grote, turkooisblauwe hond die zijn baasje begroette.

'Hij heeft zich hier de hele tijd schuilgehouden!' zei Ron opgetogen en hij liep om de auto heen. 'Moet je hem zien! Hij is helemaal wild geworden in het bos...'

De spatborden van de auto zaten onder de krassen en moddervlekken; blijkbaar zwierf hij vaker in zijn eentje door het bos. Muil had het niet zo op de auto en bleef dicht bij Harry, die hem voelde trillen. Harry's ademhaling werd langzaam weer normaal en hij stopte zijn toverstaf in zijn gewaad.

'En we dachten dat hij ons zou aanvallen!' zei Ron, terwijl hij tegen de auto leunde en op het dak klopte, 'ik vroeg me al af waar hij gebleven was!'

Harry tuurde naar de fel verlichte grond, om te kijken of hij de spinnen kon zien, maar die waren gevlucht voor de gloed van de koplampen.

'We zijn het spoor kwijt!' zei hij. 'Vooruit, laten we proberen om de spinnen weer te vinden.'

Ron gaf geen antwoord en verroerde zich niet. Hij staarde naar een punt op zo'n drie meter boven de grond, recht achter Harry en zijn gezicht was krijtwit van angst.

Harry had niet eens tijd om zich om te draaien. Hij hoorde een hard klikkend geluid en plotseling greep iets langs en harigs hem bij zijn middel en tilde hem van de grond, zodat hij ondersteboven in de lucht bengelde. Doodsbang probeerde hij zich los te rukken, maar hij hoorde nog meer geklik en zag Rons benen ook van de grond komen. Hij hoorde Muil piepen en jammeren - en een paar tellen later werd hij weggedragen, verder het donkere bos in.

Harry zag dat het ding dat hem gegrepen had voortschreed op zes immens lange, harige poten. Twee andere poten, de voorste, hielden hem stevig beet, onder een stel glanzende zwarte kaken. Achter hem hoorde hij nog een van de wezens, die ongetwijfeld Ron droeg. Ze liepen steeds verder het bos in. Muil probeerde zich hard piepend los te worstelen uit de

greep van een derde monster, maar Harry had niet kunnen gillen, zelfs als hij dat gewild had; het was alsof zijn stem samen met de auto was achtergebleven op de open plek.

Hij had geen idee hoe lang hij in de greep van het monster verkeerde; hij wist alleen dat de duisternis plotseling voldoende optrok om te kunnen zien dat het op de met bladeren bedekte grond krioelde van de spinnen. Moeizaam keek hij opzij en besepte dat ze aan de rand van een vallei waren, een vallei waar de bomen waren weggeruimd, zodat de sterren een kil, helder licht wierpen op het vreselijkste tafereel dat hij ooit had aanschouwd.

Spinnen. Geen kleine spinnetjes, zoals zich beneden over de bladeren repten maar spinnen zo groot als karrenpaarden, met acht ogen en acht poten, zwart, harig, gigantisch. Het reusachtige exemplaar dat Harry droeg daalde de steile helling af naar een mistig, bolvormig web in het midden van de vallei. Zijn soortgenoten kwamen haastig aandraven en klikten opgewonden met hun kaken toen ze zagen wat hij bij zich had.

De spin liet Harry los en hij viel op handen en knieën neer. Ron en Muil ploften naast hem op de grond. Muil hilde niet meer, maar drukte zich trillend tegen de grond. Ron zag er precies zo uit als Harry zich voelde. Zijn mond was wijd opengesperd in een soort geluidloze gil en zijn ogen puilden uit zijn hoofd.

Harry beseftte plotseling dat de spin die hem gedragen had iets zei. Hij was moeilijk te verstaan, omdat hij met elk woord met zijn kaken klikte.

'Aragog!' riep hij. 'Aragog!'

En uit het mistige, bolle web kwam een spin te voorschijn die zo groot was als een kleine olifant. Hij bewoog zich traag, er zat grijs in de zwarte haren op zijn poten en lichaam en de acht ogen op zijn lelijke kop waren melkachtig wit. Hij was blind.

'Wat is er?' zei hij, snel met zijn enorme kaken klikkend.

'Mensen,' klikte de spin die Harry had gegrepen.

'Hagrid?' zei Aragog. Hij kwam dichterbij, terwijl zijn acht melkwitte ogen doelloos rondwaalden.

'Vreemden,' klikte de spin die Ron had gedragen.

'Dood ze,' klikte Aragog geïrriteerd, ik sliep net...'

'We zijn vrienden van Hagrid!' riep Harry. Het was alsof zijn hart niet meer in zijn borst klopte, maar in zijn keel.

Klik, klik, klik, gingen de kaken van de spinnen die in een kring in de vallei stonden.

Aragog zweeg even.

'Hagrid heeft nog nooit andere mensen naar onze vallei gestuurd,' zei hij langzaam.

'Hagrid zit in de problemen,' zei Harry. Zijn ademhaling ging heel snel. 'Daarom zijn wij gekomen.'

'In de problemen?' zei de oude spin en Harry dacht dat er

bezorgdheid doorklonk in het geklik van zijn kaken. 'Maar waarom heeft hij jullie dan gestuurd?'

Harry overwoog om op te staan, maar besloot dat toch maar niet te doen; hij dacht niet dat zijn benen hem zouden kunnen dragen. Daarom zei hij zittend en zo kalm als hij maar kon: 'Op school denken ze dat Hagrid een - een - dat hij iets heeft vrijgelaten wat de leerlingen aanvalt. Ze hebben hem naar Azkaban gebracht.' Aragog klikte woedend met zijn kaken en dat geluid werd herhaald door de andere spinnen in de vallei; het klonk net als applaus, alleen werd Harry meestal niet misselijk van angst als hij applaus hoorde.

'Maar dat was jaren geleden,' zei Aragog geërgerd. 'Jaren en jaren geleden. Ik weet het nog goed. Daarom werd hij van school gestuurd. Ze dachten dat ik het monster was dat woonde in wat ze de Geheime Kamer noemen. Ze dachten dat Hagrid de Kamer had geopend en mij had vrijgelaten.'

'Dus... dus u komt niet uit de Geheime Kamer?' zei Harry, met het kille zweet op zijn voorhoofd.

'Ik?' zei Aragog nijdig klikkend, 'ik ben niet in het kasteel geboren. Ik kom uit een ver land. Een reiziger gaf me aan Hagrid toen ik een ei was. Hagrid was nog maar een jongen, maar hij zorgde voor me, verborg me in een kast in het kasteel, gaf me etensrestjes. Hagrid is een goede vriend en een goed mens. Toen ik ontdekt werd en de schuld kreeg van de dood van dat meisje, beschermde hij me. Sindsdien heb ik

in het bos gewoond en Hagrid komt nog vaak op bezoek. Hij heeft zelfs een vrouw voor me gevonden, Mosag, en jullie kunnen zien hoe ons gezin gegroeid is, dankzij Hagrids goedheid...'

Harry schraapte zijn laatste restjes moed bij elkaar. 'Dus u heeft nooit... nooit iemand aangevallen?' 'Nooit,' kraste de oude spin. 'Dat zou mijn instinct zijn geweest, maar uit respect voor Hagrid heb ik nooit een mens kwaad gedaan. Het lichaam van dat meisje werd gevonden op een toilet. Ik heb in het kasteel alleen de kast gezien waarin ik ben opgegroeid. Onze soort houdt van donker en stilte...'

'Maar... weet u waardoor dat meisje dan wel gedood is?' zei Harry. 'Omdat wat het ook is weer op vrije voeten is en mensen aanvalt -' Zijn woorden werden overstemd door een enorm geklik en het geritsel van lange, nijdig zwaaiende poten; overal zag hij grote zwarte gedaanten bewegen.

'Dat wat in het kasteel woont,' zei Aragog, 'is een oeroud schepsel, dat wij spinnen meer vrezen dan enig ander. Ik weet nog goed dat ik Hagrid smeekte om vrijgelaten te worden toen ik merkte dat het door de school rondsloop.' 'Wat is het dan?' drong Harry aan.

Opnieuw klonk er geritsel en geklik; de spinnen leken hen in te sluiten.

'We spreken daar niet over!' zei Aragog fel. 'We noemen zijn naam niet! Zelfs aan Hagrid heb ik die gevreesde naam nooit

verteld, al vroeg hij het nog zo vaak.'

Harry wilde niet verder aandringen, niet nu de spinnen van alle kanten kwamen aankruipen. Aragog had blijkbaar genoeg van het gesprek. Langzaam kroop hij terug in zijn bolle web, maar de andere spinnen bleven op Harry en Ron afsluipen.

'Dan gaan we nu maar weer,' riep Harry wanhopig tegen Aragog, toen hij achter zich bladeren hoorde ritselen.

'Gaan?' zei Aragog langzaam. 'Dat dacht ik niet...'

'Maar - maar -'

'Mijn zoons en dochters doen Hagrid geen kwaad, omdat ik dat beveel. Maar ik kan hun geen vers vlees ontzeggen als zich dat zo gewillig in onze poten werpt. Vaarwel, vriend van Hagrid.'

Harry draaide zich om. Op nauwelijks een meter afstand torende een muur van spinnen boven hem uit. Hun kaken klikten en hun vele ogen glommen in hun lelijke zwarte koppen...

Harry greep zijn toverstok, maar besepte dat dat geen zin had: ze waren met te veel. Maar terwijl hij aanstalten maakte om op te staan en zijn huid duur te verkopen, klonk plotseling een lang, hard getoeter en scheen er een fel licht door de vallei.

De auto van meneer Wemel denderde de helling af, met oogverblindende koplampen en krijsende claxon. Links en rechts reed hij spinnen omver; diverse belandden op hun rug en maaiden met hun eindeloze poten door de lucht. De auto

kwam met piepende banden vlak voor Harry en Ron tot stilstand en de portieren vlogen open.

'Pak Muil!' gilde Harry, en hij sprong voorin; Ron greep de jankende wolfshond om zijn middel en smeed hem achter in de auto. De portieren sloegen dicht. Ron gaf geen gas, maar de auto had hem niet nodig; met brullende motor stoven ze weg en reden nog meer spinnen aan. Ze raceten tegen de helling op, lieten de vallei achter zich en hotsten door het bos. Takken zwiepten tegen de ramen terwijl de auto slim door de grootste open plekken manoeuvreerde en schijnbaar een pad volgde dat hij goed kende.

Harry keek opzij naar Ron. Zijn mond was nog steeds opengesperd in die geluidloze gil, maar zijn ogen puilden niet meer uit zijn hoofd.

'Gaaf het?'

Ron was nog niet in staat om antwoord te geven en staarde recht voor zich uit.

Ze raasden door het kreupelhout. Muil hilde luidkeels op de achterbank en Harry zag het zijspiegeltje afbreken toen ze zich langs een grote eik wongen. Na tien rumoerige, hobbelige minuten werd het bos dunner en zag Harry hier en daar stukken hemel. De auto stopte zo plotseling dat ze bijna tegen de voorruit sloegen.

Ze waren aan de bosrand. Muil wierp zich tegen het raampje in zijn haast eruit te komen en toen Harry het portier

opendeed, schoot hij tussen de bomen door naar Hagrids huisje, met zijn staart tussen zijn poten. Harry stapte ook uit en na een minuut of wat scheen Ron het gevoel in zijn benen weer terug te krijgen en kwam hij Harry achterna, nog steeds met een stijve nek en grote, starende ogen. Harry klopte dankbaar op de auto, die achteruit reed naar het bos en uit het zicht verdween.

Harry ging Hagrids huisje binnen om zijn Onzichtbaarheidsmantel te pakken. Muil lag trillend onder zijn deken in zijn mand en toen Harry weer naar buiten kwam, zag hij dat Ron stond over te geven tussen de pompoenen.

'Volg de spinnen!' zei Ron zwakjes en hij veegde zijn mond af met zijn mouw. 'Dat vergeef ik Hagrid nooit! We boffen dat we nog leven.'

'Waarschijnlijk dacht hij dat Aragog zijn vrienden niets zou doen,' zei Harry.

'Dat is juist het probleem met Hagrid!' zei Ron en hij gaf een klap tegen de muur van het huisje. 'Hij denkt altijd dat monsters niet zo kwaad zijn als ze eruitzien en moet je zien wat hem dat heeft opgeleverd! Een cel in Azkaban!' Hij rilde onbedwingbaar. 'Wat had het voor zin om ons dat bos in te sturen? Wat zijn we wijzer geworden? Dat zou ik graag willen weten.'

'We weten nu dat Hagrid de Geheime Kamer niet heeft

geopend,' zei Harry. Hij gooide de mantel over hem en Ron heen en gaf hem een por, om hem in beweging te zetten. 'Hij was onschuldig.'

Ron snoof luidruchtig. Blijkbaar vond hij het uitbroeden van Aragog in een kast allesbehalve onschuldig.

Toen ze bij het kasteel waren drapeerde Harry de mantel zodanig dat ook hun voeten onzichtbaar waren en duwde de krakende voordeuren voorzichtig een klein stukje open. Behoedzaam staken ze de hal over, liepen de marmeren trap op en hielden hun adem in als ze door gangen kwamen waar waakzame leraren de wacht hielden. Uiteindelijk klommen ze de veilige leerlingenkamer van Griffioendor binnen, waar het vuur nog slechts uit nasmeulende as bestond. Ze deden de mantel af en liepen de wenteltrap op naar hun slaapzaal.

Ron plofte op bed neer zonder zijn kleren uit te trekken, maar Harry had nog helemaal geen slaap. Hij ging op de rand van zijn hemelbed zitten en dacht na over alles wat Aragog gezegd had.

Het wezen dat zich in het kasteel schuilhield, was blijkbaar een soort Voldemort onder de monsters - zelfs andere monsters durfden zijn naam niet uit te spreken. Maar hij en Ron hadden nog steeds geen idee wat het was of hoe het zijn slachtoffers Versteende. Zelfs Hagrid had nooit geweten wat zich in de Geheime Kamer bevond.

Harry legde zijn benen op bed, leunde tegen de kussens en

keek naar de maan die glanzend door het torenraam scheen. Hij wist niet wat ze verder nog moesten doen. Alle sporen waren doodgelopen. Vilijn had de verkeerde betrapt, de Erfgenaam van Zwadderich was vrijuit gegaan en niemand wist of het dezelfde persoon was die deze keer de Kamer had geopend of iemand anders. Ze konden het verder aan niemand vragen. Harry ging liggen, maar dacht nog steeds aan wat Aragog had gezegd.

Net toen hij doezelig begon te worden schoot hem plotseling iets te binnen, iets wat wel eens hun allerlaatste hoop zou kunnen zijn. Hij ging abrupt overeind zitten.

'Ron!' siste hij. 'Ron!'

Ron werd wakker met een schrill, hoog kreetje, net als dat van Muil. Hij staarde verwilderd om zich heen en zag Harry.

'Ron -dat meisje dat om het leven is gekomen. Aragog zei dat ze op een toilet was gevonden,' zei Harry, zonder acht te slaan op het snuffelende gesnurk van Marcel in het bed in de hoek. 'Stel dat ze dat toilet nooit verlaten heeft? Dat ze daar nog steeds is?'

Ron wreef zijn ogen uit en staarde Harry fronsend aan in het maanlicht. En toen drong het tot hem door.

'Je bedoelt toch niet - Jammerende Jenny?'

Hoofdstuk 16

De Geheime Kamer

'Al die keren dat we op dat toilet zijn geweest en zij maar drie hokjes verderop zat!' zei Ron de volgende ochtend verbitterd onder het ontbijt. 'Toen hadden we het rustig kunnen vragen, maar nu...'

Het was al moeilijk geweest om op zoek te gaan naar die spinnen, maar lang genoeg aan de aandacht van hun leraren ontsnappen om een meisjes-wc binnen te glippen - en dan nog wel de wc naast de plaats waar de eerste aanval had plaatsgevonden - zou vrijwel ondoenlijk zijn.

Tijdens Gedaanteverwisselingsles gebeurde er echter iets waardoor ze voor het eerst sinds tijden geen aandacht meer hadden voor de Geheime Kamer. Professor Anderling zei dat op juni de eerste examens zouden plaatsvinden, over precies een week.

'Examens?' brulde Simon Filister. 'We krijgen toch zeker geen examens?'

Achter Harry klonk een harde knal, toen Marcel Lubbermans zijn toverstok liet vallen en een van de poten van zijn tafeltje verdween. Met een zwaai van haar eigen stok toverde

professor Anderling de poot terug en keek Simon fronsend aan.

'We houden de school juist open in deze moeilijke tijden zodat jullie opleiding voortgezet kan worden,' zei ze streng. 'De examens gaan gewoon door en ik hoop dat jullie druk aan het studeren zijn.'

Druk aan het studeren! Harry had er geen moment bij stilgestaan dat de examens door zouden gaan, nu er zo'n noodtoestand heerste op het kasteel. Er klonk een hoop opstandig geroezemoes en professor Anderling fronste haar wenkbrauwen nog strenger.

'Professor Perkamentus heeft opdracht gegeven om de school zo normaal mogelijk door te laten draaien,' zei ze. 'En dat houdt in dat we erachter willen komen wat jullie dit jaar geleerd hebben. Dat lijkt me duidelijk.'

Harry keek naar de twee witte konijnen die hij in pantoffels moest veranderen. Wat had hij dit jaar geleerd? Hij kon niets bedenken wat bij een examen van pas zou komen.

Ron keek alsof hij gehoord had dat hij in het verboden bos moest gaan wonen.

'Zie je mij hiermee al examen doen?' vroeg hij aan Harry en hij liet zijn toverstok zien, die net schrill was gaan fluiten.

Drie dagen voor hun eerste tentamen deed professor Anderling tijdens het ontbijt opnieuw een mededeling.

'Ik heb goed nieuws,' zei ze en in plaats van dat er een stilte

viel, barstte de Grote Zaal in gejuich uit.

'Perkamentus komt terug!' riepen diverse mensen opgetogen.

'U heeft de Erfgenaam van Zwadderich gepakt!' piepte een meisje aan de tafel van Ravenklauw.

'We mogen weer Zwerkbal spelen!' brulde Plank opgewonden.

Toen het rumoer bedaard was zei professor Anderling: 'Ik heb van professor Stronk gehoord dat de Mandragora's klaar zijn om geoogst te worden. Vanavond kunnen we de mensen die Versteend zijn weer tot leven wekken. Ik hoef jullie er niet aan te herinneren dat een van hen ons waarschijnlijk wel kan vertellen door wie of wat ze zijn aangevallen. Ik heb goede hoop dat we dit vreselijke jaar kunnen afsluiten met het grijpen van de dader.'

Er volgde een orkaan van gejuich. Harry wierp een blik op de tafel van Zwadderich en was helemaal niet verbaasd dat Draco Malfidus niet meejuichte, maar Ron keek blijer dan Harry hem in dagen had zien doen.

'Dan geeft het niet dat we het nooit aan Jenny hebben gevraagd!' zei hij tegen Harry. 'Waarschijnlijk kan Hermelien precies vertellen wat er gebeurd is als ze wakker wordt! Ik denk dat ze helemaal gek wordt als ze hoort dat er over drie dagen examens zijn. Ze heeft nog niet gerepeteerd. Misschien is het wel aardiger om haar nog een tijdje Versteend te laten, tot de examens voorbij zijn.'

Op dat moment kwam Ginny Wemel naast Ron zitten. Ze maakte een gespannen en nerveuze indruk en Harry zag dat ze zenuwachtig met haar handen wrong.

'Wat is er?' zei Ron, die nog een bord havermout opschepte. Ginny gaf geen antwoord, maar staarde naar de tafel van Griffioendor. Haar angstige uitdrukking deed Harry aan iemand denken, al wist hij niet direct wie.

'Kom op, voor de dag ermee,' zei Ron en keek haar aan. Harry beseftte plotseling op wie Ginny leek. Ze wiegde heen en weer op haar stoel, precies zoals Dobby deed als hij op het punt stond om verboden informatie te onthullen.

'Ik moet iets vertellen,' mompelde Ginny, die Harry opzettelijk niet aankeek.

'Wat dan?' zei Harry.

Ginny kon blijkbaar de juiste woorden niet vinden. 'Wat?' zei Ron.

Ginny deed haar mond open, maar er kwam geen geluid uit. Harry boog zich naar Ginny toe en zei zo zacht dat alleen zij en Ron hem konden verstaan: 'Heeft het iets te maken met de Geheime Kamer? Heb je iets gezien?

Iemand die zich vreemd gedraagt?'

Ginny haalde diep adem, maar op dat moment verscheen Percy Wemel. Hij zag er moe en bleek uit.

'Als je klaar bent, wil ik daar graag zitten, Ginny. Ik ben uitgehongerd. Ik heb uren de wacht gehouden.'

Ginny sprong overeind alsof haar stoel onder stroom stond, keek Percy angstig aan en rende weg. Percy ging zitten en pakte een beker.

'Percy!' zei Ron nijdig. 'Ze wilde ons iets belangrijks vertellen!' Percy, die net een slok thee nam, verslikte zich. 'Wat dan?' zei hij hoestend.

'Ik vroeg of ze de laatste tijd nog rare dingen had gezien en ze zei - 'O - dat - dat heeft niets met de Geheime Kamer te maken,' zei Percy.

'Hoe weet jij dat?' vroeg Ron met opgetrokken wenkbrauwen. 'Nou, eh, als je het zo nodig moet weten: Ginny kwam een paar dagen geleden toevallig een lokaal binnen waar ik -nou ja, doet er ook niet toe - het gaat erom dat ze zag dat ik iets deed en ik, eh, ik vroeg of ze daar niets over wilde zeggen. Ik had gehoopt dat ze woord zou houden. Niet dat het zo belangrijk was, ik wou gewoon liever niet -'

Harry had Percy nog nooit zo slecht op zijn gemak gezien. 'Wat voerde je uit, Percy?' zei Ron grijnzend. 'Vooruit, zeg op. We lachen je heus niet uit.' Percy glimlachte niet. 'Geef die broodjes eens aan, wil je, Harry? Ik val om van de honger.'

Harry wist dat het mysterie morgen misschien ook zonder hun hulp opgelost zou worden, maar als hij de kans kreeg om Jenny te spreken, was hij niet van plan die voorbij te laten gaan - en tot zijn genoegen deed die mogelijkheid zich

halverwege de ochtend inderdaad voor, toen Smalhart hen naar Geschiedenis van de Toverkunst bracht.

Smalhart had hen al vaak op het hart gedrukt dat alle gevaar geweken was, waarna direct was gebleken dat hij het bij het verkeerde eind had, maar desondanks was hij ervan overtuigd dat het eigenlijk volkomen overbodig was om de leerlingen nog te begeleiden. Zijn haar zat niet zo goed als gewoonlijk; hij had weinig geslapen, omdat hij de wacht had moeten houden op de vierde verdieping.

'Let op m'n woorden,' zei hij terwijl hij als eerste de hoek omging, 'als die arme, Versteende mensen bijkomen roepen ze meteen: "Hel was Hagrid". Eerlijk gezegd ben ik verbaasd dat professor Anderling al die veiligheidsmaatregelen nog steeds nodig vindt.'

'Dat ben ik met u eens,' zei Harry en Ron liet verrast zijn boeken vallen.

'Dank je, Harry,' zei Smalhart gracieus, terwijl ze wachtten tot een lange rij Huffelpufs gepasseerd was. ik bedoel, wij leraren hebben al meer dan genoeg aan ons hoofd, zonder ook nog eens leerlingen naar hun lokalen te moeten brengen en 's nachts wacht te lopen...'

inderdaad,' zei Ron, die snapte wat Harry wilde. 'We kunnen nu zelf wel verder, professor. We hebben nog maar één gang te gaan.'

'Goed idee, Wemel,' zei Smalhart. 'ik moet m'n volgende les

nog voorbereiden.'

Hij liep haastig weg.

'Z'n les voorbereiden!' sneerde Ron. 'Gauw z'n haar krullen, bedoelt hij.'

Ze lieten de rest van de Griffoendors voorgaan, schoten snel een zijgang in en gingen haastig naar het toilet van Jammerende Jenny. Maar net toen ze elkaar feliciteerden met hun briljante plannetje...

'Potter! Wemel! Wat moet dat hier?'

Het was professor Anderling en haar mond was een flinterdun streepje.

'We wilden - we wilden -' stamelde Ron. 'We wilden naar - naar -' 'Naar Hermelien,' zei Harry. Ron en professor Anderling staarden hem aan.

'We zijn al in tijden niet bij haar op bezoek geweest, professor,' vervolgde Harry vlug en hij ging op Rons voet staan. 'We wilden even stiekem naar de ziekenzaal, om te zeggen dat de Mandragora's klaar zijn en dat ze zich, eh, geen zorgen moet maken.'

Professor Anderling staarde hem nog steeds aan en even dacht Harry dat ze uit haar vel zou springen, maar toen ze antwoord gaf, was haar stem merkwaardig schor.

'Ja, natuurlijk,' zei ze en tot zijn verbazing zag Harry een traan blinken in haar meestal zo strenge ogen. 'Ik besef dat dit het moeilijkst is voor de vrienden van degenen die... ik begrijp

het. Ja, Potter, natuurlijk mogen jullie op bezoek. Ik zal tegen professor Kist zeggen waar jullie zijn. Zeg maar tegen madame Plijster dat jullie mijn toestemming hebben.'

Harry en Ron liepen gauw door en durfden nauwelijks te geloven dat ze er zonder straf vanaf waren gekomen. Toen ze de hoek omgingen, hoorden ze professor Anderling duidelijk haar neus snuiten.

'Dat was de allerbeste smoes die je ooit verzonnen hebt!' zei Ron enthousiast.

Ze waren nu wel gedwongen om naar de ziekenzaal te gaan en tegen madame Plijster te zeggen dat professor Anderling hen toestemming had gegeven om Hermelien te bezoeken. Madame Plijster liet hen met tegenzin binnen. 'Het is zinloos om iets te zeggen tegen iemand die Versteend is,' zei ze en ze moesten toegeven dat ze gelijk had toen ze naast het bed van Hermelien gingen zitten. Ze had duidelijk geen flauw idee dat ze op bezoek waren en ze hadden net zo goed tegen haar nachtkastje kunnen zeggen dat het zich geen zorgen moest maken.

'Ik vraag me af of ze haar aanvaller gezien heeft,' zei Ron, terwijl hij verdrietig naar Hermeliens starre gezicht keek. 'Want als hij z'n slachtoffers van achteren heeft beslopen, worden we nog geen steek wijzer...'

Harry keek echter niet naar Hermeliens gezicht. Hij had meer belangstelling voor haar rechterhand. Die lag gebald op

de dekens en toen hij zich over haar heen boog, zag hij dat ze een verfrommeld papiertje in haar vuist had.

Na eerst gekeken te hebben of madame Plijster niet in de buurt was, wees hij Ron op het blaadje.

'Kijk of je het los kunt peuteren,' fluisterde Ron, die zo ging zitten dat madame Plijster Harry niet kon zien.

Dat was niet eenvoudig. Hermelien had het blaadje zo stevig in haar vuist geklemd dat Harry ervan overtuigd was dat hij het zou scheuren. Terwijl Ron de wacht hield trok en draaide hij en na een aantal zenuwslopende minuten wist hij het los te krijgen. Het was een bladzijde uit een heel oud bibliotheekboek. Harry streek het glad en Ron leunde tegen hem aan, om het ook te kunnen lezen.

Van alle schrikwekkende beesten en monsters die ronddolen in ons land, is er niet één zo merkwaardig of dodelijk als de

Basilisk, ook wel bekend als de Koning der Slangen. Dit serpent, dat een reusachtige omvang kan bereiken en vele honderden jaren oud kan worden, wordt geboren uit een kippenei dat is uitgebroed door een pad. Hij maakt zijn slachtoffers op wonderbaarlijke wijze, want afgezien van zijn giftanden, beschikt de Basilisk tevens over een dodelijke blik en een ieder die de gloed van zijn ogen ziet, laat terstond het leven. Spinnen vluchten voor de Basilisk, die hun doodsvijand is en de Basilisk zelf vreest alleen het kraaien van

de haan, dat hem fataal is. '

Daaronder stond één enkel woord, in Hermeliens handschrift: Buizen.

Het was alsof iemand plotseling het licht had aangedaan in Harry's brein.

'Ron,' fluisterde hij. 'Dit is het! Dit is het antwoord. Het monster uit de Kamer is een Basilisk - een reusachtige slang. Daarom hoorde alleen ik die stem! Omdat ik Sisseltong spreek...' Harry keek naar de andere bedden. 'De Basilisk doodt mensen door hen aan te kijken. Maar er is nog niemand doodgegaan - omdat niemand recht in zijn ogen heeft gekeken. Kasper zag hem door zijn camera. De Basilisk verbrandde de film, maar Kasper werd alleen Versteend. Joost... Joost moet de Basilisk door Haast Onthoofde Henk heen hebben gezien! Henk zag hem wel rechtstreeks, maar kon niet nóg een keer doodgaan... en naast Hermelien en dat meisje van Ravenklauw lag een spiegeltje. Hermelien had beseft dat het monster een Basilisk was. Ik wed dat ze de eerste de beste die ze tegenkwam waarschuwde dat ze eerst met een spiegel om de hoek moest kijken! En dat meisje had een spiegeltje bij zich -en -'

Rons mond hing open.

'En mevrouw Norks dan?' fluisterde hij gretig. Harry dacht diep na en probeerde zich het tafereel op de avond van

Halloween weer voor de geest te halen. 'Dat water...' zei hij langzaam. 'Die overstroming in de wc van Jammerende Jenny. Ik wil wedden dat mevrouw Norks alleen een weerkaatsing in die plas zag...' Hij las de bladzijde nogmaals aandachtig over. Hoe langer hij erover nadacht, hoe logischer het leek. 'Het kraaien van de haan is hem fataal!' las hij hardop voor. 'Hagrids hanen werden gedood!

De Erfgenaam van Zwadderich wilde niet dat er een haan in de buurt zou zijn als de Kamer geopend werd! Spinnen vluchten voor hem! Het klopt allemaal!' 'Maar hoe verplaatste die Basilisk zich dan door de school?' zei Ron. 'Zo'n smerige grote slang... die zou toch gezien zijn...'

Harry wees op het woord dat Hermelien onder aan de pagina had gekrabbeld.

'Buizen,' zei hij. 'Buizen... Ron, hij gebruikt de pijpleidingen. De stem die ik hoorde kwam uit de muren...' Plotseling greep Ron Harry's arm. 'De ingang van de Geheime Kamer!' zei hij schor. 'Stel dat die zich in een toilet bevindt? Stel dat hij zich bevindt in -'

'- het toilet van Jammerende Jenny!' zei Harry opgewonden. Daar zaten ze, rillend van opwinding; ze konden het haast niet geloven.

'Dat betekent dat ik niet de enige Sisseltong op school ben,' zei Harry. 'De Erfgenaam van Zwadderich moet er ook een zijn. Anders had hij de Basilisk geen bevelen kunnen geven.'

'Wat moeten we doen?' zei Ron, met schitterende ogen 'Naar Anderling gaan?' 'Laten we naar de leraarskamer gaan,' zei Harry en hij sprong overeind. 'Het is bijna pauze, dus over tien minuten is ze er.'

Ze renden de trap af. Ze voelden er niets voor om opnieuw straf te krijgen voor rondhangen op de gang en gingen daarom de verlaten leraarskamer binnen, een ruim vertrek met lambrisering en veel stoelen van donker hout. Harry en Ron ijsbeerden door de kamer, te opgewonden om te gaan zitten.

De bel die gewoonlijk de pauze aankondigde, ging echter niet. In plaats daarvan galmde de magisch versterkte stem van professor Anderling door de gangen.

'Alle leerlingen onmiddellijk terugkeren naar hun slaapzalen, Alle leraren zo spoedig mogelijk naar de leraarskamer, graag.' Harry draaide zich om en staarde Ron aan.

'Toch niet weer een aanval? Niet nu?'

'Wat moeten we doen?' zei Ron ontzet. 'Teruggaan naar onze slaapzaal?'

'Nee,' zei Harry en hij keek om zich heen. Links stond een lelijke kleerkast, waarin mantels van leraren hingen. 'Vlug, in die kast. Laten we eerst horen wat het te betekenen heeft, dan vertellen we later wel wat we ontdekt hebben.'

Ze verborgen zich in de kast en luisterden naar het gerommel van honderden mensen die boven door de gangen liepen en

naar het open- en dichtgaan van de deur van de leraarskamer. Tussen de mufte plooien van de mantels door zagen ze de leraren een voor een binnenkomen. Sommigen leken vooral verbaasd, anderen bang. Als laatste kwam professor Anderling binnen.

'Het is gebeurd,' zei ze tegen de zwijgende docenten. 'Er is een leerlinge door het monster meegevoerd naar de Kamer zelf.'

Professor Banning slaakte een kreetje, professor Stronk sloeg haar handen voor haar mond en Sneep greep de rugleuning van een stoel beet en zei: 'Hoe weet je dat?'

'De Erfgenaam van Zwadderich heeft opnieuw een boodschap achtergelaten,' zei professor Anderling, die doodsbлек was. 'Vlak onder de eerste. Haar gebeente zal eeuwig in de Kamer liggen.'

Professor Banning barstte in tranen uit.

'Wie is het?' zei madame Hooch, wier knieën het begaven en die op een stoel neerzeeg. 'Welke leerlinge?' 'Ginny Wemel,' zei professor Anderling.

Harry voelde Ron geluidloos op de bodem van de klerkast neerzakken.

'Morgen sturen we alle leerlingen naar huis,' zei professor Anderling. 'Dit betekent het einde van Zweinstein. Perkamentus zei altijd...'

De deur van de leraarskamer vloog open. Eén moment was

Harry ervan overtuigd dat het Perkamentus zou zijn, maar het was Smalhart, die opgewekt glimlachte.

'Sorry hoor - ik was even ingedut -heb ik iets gemist?'

Hij scheen niet te merken dat de andere docenten hem aanstaarden met iets wat veel op haat leek. Sneep liep op hem af.

'Precies de man die we zochten,' zei hij. 'De redder in de nood! Er is een meisje ontvoerd door het monster, Smalhart. Ze is meegenomen naar de Geheime Kamer. Je grote moment is aangebroken.'

Smalhart trok wit weg.

'Inderdaad, Gladianus,' voegde professor Stronk eraan toe. 'Je zei gisteravond toch nog dat je altijd al hebt geweten waar de ingang van de Geheime Kamer zich bevindt?'

ik - nou ja - ik -' sputterde Smalhart.

'Ja, je zei toch dat je zeker wist wat voor monster er in de Kamer schuilt?' deed professor Banning een duit in het zakje.

'Z-zei ik dat? Dat kan ik me echt niet...'

'Ik weet nog goed hoe jammer je het vond dat je het monster niet onder handen had kunnen nemen voor Hagrid gearresteerd werd,' zei Sneep. 'Zei je niet dat de hele zaak volkomen verkeerd was aangepakt en dat ze jou vanaf het allereerste begin de vrije hand hadden moeten geven?'

Smalhart staarde naar de onvriendelijke gezichten van zijn collega's.

'Ik... ik bedoelde niet... Ik denk dat jullie niet helemaal begrepen...'

'Dan laten we het verder aan jou over, Gladianus,' zei professor Anderling. 'Vanavond lijkt me een geschikt moment. We zullen zorgen dat niemand je voor de voeten loopt, zodat je het monster helemaal alleen te lijf kunt gaan. Dan heb je eindelijk de vrije hand.'

Smalhart keek wanhopig om zich heen, maar niemand kwam hem te hulp. Hij was in de verste verten niet aantrekkelijk meer. Zijn onderlip trilde en zonder zijn gebruikelijke, tandenblikkerende grijns zag hij er zwak en spichtig uit.

'N-nou, goed dan,' zei hij. 'Ik - ik ga maar naar m'n kamer, denk ik. Om me - om me voor te bereiden.'

Haastig verliet hij de leraarskamer.

'Goed zo,' zei professor Anderling, met opengesperde neusgaten. 'Die zijn we kwijt. De Afdelingshoofden kunnen hun leerlingen nu beter op de hoogte brengen van wat er is gebeurd. Zeg dat de Zweinsteinexpres hen morgenochtend vroeg naar huis zal brengen. En zouden de anderen erop willen toezien dat de leerlingen ook werkelijk op hun slaapzalen blijven?'

De leraren stonden op en gingen een voor een naar buiten.

Het was waarschijnlijk de vreselijkste dag van Harry's leven. Hij, Ron, Fred en George zaten in een hoekje van de leerlingenkamer van Griffioendor, maar konden niets zeggen.

Percy was er niet bij. Hij had een uil gestuurd aan meneer en mevrouw Wemel en zich daarna opgesloten op zijn slaapzaal. Nog nooit had een middag zo lang geduurd en nog nooit was het in de toren van Griffoendor zo vol en toch zo stil geweest. Tegen zonsondergang konden Fred en George het niet langer uithouden en gingen ze naar bed.

'Ze wist iets, Harry,' zei Ron, die voor het eerst sinds ze zich in die klerenkast verborgen hadden zijn mond opendeed. 'Daarom is ze ontvoerd. Ze wilde niet iets stoms over Percy vertellen. Ze was iets te weten gekomen over de Geheime Kamer. Daarom is ze - ' Ron wreef in zijn ogen. 'Ik bedoel, ze is van zuiver tovenaarsbloed. Er kan geen andere reden zijn.' Harry zag de bloedrode zon langzaam achter de horizon verdwijnen. Hij had zich nog nooit zó rot gevoeld. Konden ze maar iets doen, het gaf niet wat.

'Harry,' zei Ron, 'denk je dat er een kansje is dat ze - je weet wel - '

Harry wist niet wat hij moest zeggen. Het leek hem onmogelijk dat Ginny nog in leven kon zijn.

'Weet je wat?' zei Ron. 'Ik vind dat we naar Smalhart moeten gaan. Zeggen wat we te weten zijn gekomen. Hij wil tenslotte proberen om de Kamer te vinden. We kunnen zeggen waar volgens ons de ingang is en dat het monster een Basilisk is.'

Omdat Harry niets beters kon bedenken en graag iets wilde doen, stemde hij in. De andere Griffoendors voelden zich zo

ellendig en hadden zo veel medelijden met de Wemels dat niemand een poging deed om hen tegen te houden toen ze opstonden, naar het portretgat liepen en naar buiten gingen. Het begon al donker te worden toen ze naar Smalharts kantoortje liepen, waar van alles aan de hand scheen te zijn. Ze hoorden geschraap, gestommel en haastige voetstappen. Harry klopte en binnen werd het plotseling stil. De deur ging op een heel klein kiertje open en ze zagen een van Smalharts ogen door het spleetje gluren.

'O... meneer Potter... meneer Wemel...' zei hij en hij deed de deur ietsje verder open. 'Ik heb het op het moment nogal druk. Als jullie het niet te lang willen maken...'

'Professor, we hebben informatie voor u,' zei Harry. informatie die u misschien goed van pas zou kunnen komen.'

'Aha - eh - eigenlijk komt het niet zo - ' Ze konden niet veel van Smalharts gezicht zien, maar hij leek erg slecht op zijn gemak, 'ik bedoel -nou ja - goed dan.'

Hij deed de deur open en ze gingen naar binnen.

Het kantoor was bijna helemaal leeg. Op de grond stonden twee grote, open hutkoffers. Eentje was volgepropt met jadegroene, lila en nachtblauwe gewaden en in de ander lagen rommelige stapels boeken. De talloze foto's die aan de muren hadden gehangen, puilden nu uit dozen die op het bureau stonden. 'Moet u ergens heen?' zei Harry.

'Eh - ja,' zei Smalhart, die een levensgrote poster van zichzelf

van de deur trok en oprolde. 'Dringende bezigheden... vertrek onvermijdelijk... moet helaas gaan...'

'En m'n zusje dan?' zei Ron met stokkende stem.

'Tja - heel spijtig - uiterst betreurenswaardig,' zei Smalhart, die hen niet aankeek terwijl hij een la opentrok en de inhoud in een tas mikte, 'ik vind het natuurlijk vreselijk, maar -'

'U bent leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten!' zei Harry. 'U kunt niet weggaan! Niet nu er zo veel Zwarte Kunst plaatsvindt!'

'Nou, ik moet zeggen... toen ik deze baan nam...' mompelde Smalhart, die sokken boven op zijn gewaden gooide, in m'n taakomschrijving stond niet... ik verwachtte niet...'

'Bedoelt u dat u ervandoor gaat?' zei Harry ongelovig. 'Na alles wat u volgens uw boeken hebt gedaan?'

'Boeken kunnen misleidend zijn,' zei Smalhart fijntjes.

'U hebt ze zelf geschreven!' schreeuwde Harry.

'M'n beste jongen,' zei Smalhart, die overeind kwam en Harry fronsend aankeek, 'denk alsjeblieft eens na. M'n boeken zouden niet half zo goed verkocht hebben als de mensen wisten dat ik die dingen niet zelf heb gedaan. Niemand is geïnteresseerd in een of andere oerlelijke oude Armeense tovenaars, ook al heeft hij dan misschien een heel dorp van de weerwolven gered. Hij zou er ook niet uitzien op de omslag. Wist zich absoluut niet te kleden. En de heks die de Zombie van Zanzibar heeft verjaagd had een hazenlip. Ik bedoel, zeg

nou zelf...'

'Dus u liep gewoon met andermans veren te pronken?' zei Harry ongelovig.

'Harry, Harry, Harry,' zei Smalhart, terwijl hij ongeduldig zijn hoofd schudde. 'Het is nooit zo eenvoudig. Er kwam een hoop werk bij kijken. Ik moest die mensen opsporen. Vragen hoe ze het precies gedaan hadden. En dan moest ik nog een Vergetelheidsspreuk uitspreken, zodat ze zich niet zouden herinneren dat ze dat hadden gedaan. Als er één ding is waar ik goed in ben, zijn het wel Vergetelheidsspreuken. Nee, het was hard werken, Harry. Het is niet alleen maar boeken signeren en poseren voor de fotograaf, weet je. Als je beroemd wilt zijn, moet je bereid zijn om te zwoegen en te ploeteren.'

Hij sloeg zijn hutkoffers met een klap dicht en deed ze op slot.

'Eens kijken,' zei hij. 'Dat is alles, geloof ik. O nee, nog één ding.'

Hij haalde zijn toverstaf te voorschijn en keek naar Harry en Ron.

'Het spijt me vreselijk, jongens, maar ik ben helaas gedwongen nu ook een Vergetelheidsspreuk te gebruiken. Ik kan niet toestaan dat jullie m'n geheimen rondbazuinen. Ik zou geen boek meer verkopen...'

Harry kon zijn eigen toverstok nog net op tijd grijpen.

Smalhart had de zijne nauwelijks opgeheven toen Harry: 'Expelliarmus!' brulde.

Smalhart werd achteruit geblazen en viel over een van zijn hutkoffers. Zijn toverstok vloog door de lucht; Ron greep hem en smiet hem uit het raam.

'Eigen schuld dat professor Sneep ons die spreuk geleerd heeft,' zei Harry woedend en hij schopte Smalharts koffers opzij. Smalhart, die nog op de grond lag, staarde hem aan en zag er weer spichtig uit. Harry hield zijn toverstok op hem gericht.

'Wat willen jullie van me?' zei Smalhart zwakjes, 'ik weet niet waar de Geheime Kamer is. Ik kan niets doen.'

'Je boft,' zei Harry, die Smalhart onder bedreiging van zijn toverstok dwong om op te staan. 'We denken dat wij wel weten waar hij is. En ook wat zich daar binnen bevindt. Vooruit, lopen.'

Ze dwongen Smalhart om voor hen uit te lopen, de dichtstbijzijnde trap af en de donkere gang uit waar de twee boodschappen op de muur glansden, naar de wc van Jammerende Jenny.

Smalhart moest als eerste naar binnen en Harry zag tot zijn genoegen dat hij trilde.

Jammerende Jenny zat op de stortbak van het laatste toilet.

'O, ben jij het?' zei ze toen ze Harry zag. 'Wat wil je nu weer?'

'Vragen hoe je gestorven bent,' zei Harry.

Jenny sloeg als een blad aan een boom om. Het was alsof niemand haar ooit zo'n vleiende vraag had gesteld.

'Ooo, dat was gewoon vreselijk,' zei ze genietend. 'Het gebeurde hier, in dit toilet. Hier ging ik dood. Ik weet het allemaal nog zo goed. Ik had me hier opgesloten omdat Olivia Spork me gepest had met m'n bril. De deur was op slot en ik zat te huilen en toen hoorde ik mensen binnenkomen. Ze zeiden iets raars, een vreemde taal moet het geweest zijn. Maar wat me echt schokte was dat het een jongen was die aan het woord was. Dus ik maakte de deur open, om te zeggen dat hij naar zijn eigen wc moest gaan en toen -' Jenny zwol gewichtig op en haar gezicht straalde, 'toen ging ik dood.'

'Hoe?' zei Harry.

'Geen idee,' zei Jenny zacht en plechtig, 'ik weet alleen nog dat ik twee reusachtige gele ogen zag. M'n hele lichaam hield plotseling op met werken en toen zweefde ik weg...' Ze keek Harry dromerig aan. 'En toen kwam ik weer terug. Ik had me voorgenomen om bij Olivia Spork te gaan spoken, snap je. O, die heeft er spijt van gekregen dat ze me had uitgelachen om m'n bril.'

'Waar zag je die ogen precies?' zei Harry.

'Daar ergens,' zei Jenny en ze wees vaag naar de wasbak tegenover haar toilet.

Harry en Ron liepen haastig naar de wasbak. Smalhart bleef op zo groot mogelijke afstand en keek doodsbenauwd toe.

Het leek een doodnormale wasbak. Ze bekeken hem aandachtig, van binnen en van buiten en vergaten ook de leidingen niet. En toen zag Harry het: in de zijkant van een van de koperen kranen was een piepklein slangetje gekrast.

'Die kraan heeft nooit gewerkt,' zei Jenny opgewekt, toen Harry hem open probeerde te draaien.

'Harry,' zei Ron, 'zeg iets in Sisselspraak.'

'Maar -' Harry dacht na. De enige keren dat hij erin geslaagd was iets in Sisselspraak te zeggen, had hij oog in oog gestaan met een echte slang. Hij staarde naar de minuscule gravure en probeerde zich te verbeelden dat hij echt was.

'Ga open,' zei hij.

Hij keek naar Ron, die zijn hoofd schudde. 'Nee,' zei hij. 'Ik kon je gewoon verstaan.'

Harry keek weer naar de slang en dwong zichzelf om te geloven dat hij echt was. Als hij zijn hoofd bewoog, was het door het kaarslicht net alsof hij kronkelde.

'Ga open,' zei hij.

Alleen waren dat niet de woorden die hij hoorde; er klonk een vreemd gesis uit zijn mond en de kraan straalde een fel wit licht uit en begon te draaien. Een tel later zakte de hele wasbak uit het zicht en kwam er een grote pijp bloot, een pijp die zo breed was dat er een volwassen man in paste.

Harry hoorde Ron naar adem snakken en keek weer op. Hij had al besloten wat hij ging doen.

'Ik ga naar beneden,' zei hij.

Hij kon niet weggaan, niet nu ze de ingang van de Kamer hadden gevonden, niet zolang er ook maar de minste, geringste, kleinste mogelijkheid was dat Ginny misschien nog in leven was. 'Ik ga met je mee,' zei Ron. Er viel een stilte.

'Nou, jullie hebben mij niet meer nodig,' zei Smalhart, met een zwakke afspiegeling van zijn oude glimlach, 'ik ga maar -'
Hij legde zijn hand op de deurknop, maar Harry en Ron richtten allebei hun toverstaf op hem.

Jij eerst,' snauwde Ron.

Doodsbleek en zonder toverstaf schuifelde Smalhart naar de opening.

Jongens toch,' zei hij met zwakke stem. 'Jongens, wat schieten we daar nu mee op?'

Harry porde hem in zijn rug met zijn toverstok en Smalhart liet zijn benen in de pijp glijden.

'Ik vind echt -' begon hij, maar Ron gaf hem een duw en hij verdween uit het zicht. Harry volgde hem. Hij liet zich langzaam in de pijp zakken en liet los.

Het was alsof hij van een eindeloze, donkere, slijmerige glijbaan gleed. Links en rechts zag hij andere buizen aftakken, maar niet één was zo groot als de hunne, die kronkelde en draaide en steil omlaag liep. Harry beseftte dat ze dieper onder de school terecht zouden komen dan zelfs de diepste kerkers. Achter zich hoorde hij af en toe gebonk, als Ron een

bocht maakte.

Net toen hij zich bezorgd afvroeg wat er zou gebeuren als hij op de grond neerkwam, liep de pijp opeens een stukje horizontaal. Hij schoot uit de opening en landde met een natte plof op de vochtige vloer van een donkere stenen tunnel, die groot genoeg was om rechtop te kunnen staan. Een eindje verderop krabbelde Smalhart overeind, onder het slijm en zo bleek als een vaatdoek. Harry deed snel een stap opzij toen Ron ook uit de pijp schoot.

'We moeten kilometers onder de school zijn,' zei Harry en zijn stem galmde door de duistere tunnel.

'Waarschijnlijk onder het meer,' zei Ron, die naar de donkere, slijmerige muren tuurde.

Ze draaiden zich alle drie om en staarden door het duister.

'Lumos!' mompelde Harry en zijn toverstok begon weer te gloeien. 'Kom op,' zei hij tegen Ron en Smalhart en ze gingen op pad. Hun voetstappen kletsten op de natte vloer.

Het was zo donker in de tunnel dat ze maar een klein stukje konden zien. Het licht van de toverstok wierp monsterlijke schaduwen op de natte muren.

'Denk eraan,' zei Harry zacht, terwijl ze voorzichtig voortslopen, 'als je iets ziet bewegen, doe je direct je ogen dicht...'

Maar in de tunnel heerste de stilte van het graf. Het eerste onverwachte geluid was een luide krak toen Ron op iets ging

staan wat de schedel van een rat bleek te zijn. Harry liet zijn toverstaf zakken en ze zagen dat de vloer bezaaid was met de botten van kleine dieren. Harry probeerde er niet aan te denken hoe Ginny eruit zou zien als ze haar terugvonden en ging de anderen voor om een donkere bocht.

'Harry, daar ligt iets...' zei Ron schor en hij greep Harry's schouder.

Ze staarden verstijfd naar de omtrek van een reusachtig, rond lichaam, dat dwars in de tunnel lag. Het bewoog niet.

'Misschien slaapt hij,' fluisterde Harry zacht en hij keek naar de anderen. Smalhart drukte zijn handen tegen zijn ogen. Harry keek weer naar het ding. Zijn hart klopte zo snel dat het pijn deed.

Heel voorzichtig, met zijn ogen zo ver dichtgeknepen dat hij nog nét iets kon zien, schuifelde Harry met opgeheven toverstaf naar het ding toe.

Het licht gleed over een reusachtig slangenveld, gifgroen en haast lichtgevend, dat opgekruld en leeg op de vloer van de tunnel lag. Het wezen dat verveld was moest minstens zeven meter lang zijn.

'Allemachtig,' zei Ron zwakjes.

Achter hen hoorden ze een plof. Smalharts knieën hadden het begeven.

'Opstaan!' zei Ron en hij richtte zijn toverstok op Smalhart.

Smalhart kwam langzaam overeind - en wierp zich toen

plotseling op Ron en gooide hem tegen de grond.

Harry sprong op hen af, maar hij was te laat. Smalhart kwam hijgend overeind, met Rons toverstaf in zijn hand en zijn oude, tandenblikkerende grijns op zijn gezicht.

'Einde avontuur, jongens!' zei hij. 'Ik zal een stuk van deze huid meenemen naar boven en zeggen dat ik helaas te laat kwam om het meisje te redden en dat jullie tragisch genoeg krankzinnig werden toen jullie haar verminkte lijk zagen. Dus zeg maar dag met je handje tegen jullie geheugens!'

Hij hief Rons aan elkaar geplakte toverstok op en schreeuwde: 'Amnesia Completa!'

De stok explodeerde met de kracht van een kleine bom. Harry gooide zijn armen over zijn hoofd en zette het op een lopen, uitglijdend over de rollen slangenvel, weg van de grote brokken steen die uit het tunneldak vielen. Een paar tellen later was hij alleen en staarde hij naar een massieve muur van puin.

'Ron!' schreeuwde hij. is alles goed met je? Ron!'

'Ik ben hier!' riep Ron gedempt achter de rotsblokken. 'Mij mankeert niks. Maar dat geldt niet voor die flapdrol - die heeft de volle laag gekregen van m'n toverstok.' Er klonk een doffe dreun en een hard 'au!' Zo te horen had Ron Smalhart tegen zijn schenen geschopt. 'Wat nu?' zei Ron. Hij klonk wanhopig. 'We komen hier nooit doorheen. Dat gaat eeuwen duren...' Harry keek naar het dak van de tunnel, waar enorme

scheuren in zaten. Hij had nog nooit zoiets groots als die rotsblokken met toverkracht verpulverd en dit leek hem niet het meest geschikte moment om dat te proberen stel dat de hele tunnel instortte?

Achter de steenbrokken klonk opnieuw een dreun en een 'au!' Ze verdeden hun tijd. Ginny lag al uren in de Geheime Kamer. Harry wist dat hij maar één ding kon doen.

'Wacht jij hier,' riep hij tegen Ron. 'Samen met Smalhart. Dan ga ik verder. Als ik over een uur nog niet terug ben...'

Er viel een geladen stilte.

'Ik zal kijken of ik die stenen kan verplaatsen,' zei Ron, die zo te horen moeite moest doen om zijn stem niet te laten trillen. 'Zodat je - zodat je erdoor kunt als je terugkomt. En Harry - 'Tot zo,' zei Harry en hij probeerde iets van zelfvertrouwen te laten doorklinken in zijn trillerige stem.

Hij liep alleen verder, langs de reusachtige slangenhuid.

Al gauw was het gedempte geluid van Ron die aan de rotsblokken sjoerde niet meer te horen. De tunnel maakte de ene bocht na de andere. Elke vezel van Harry's lichaam tintelde angstig. Hij wilde dat er een einde aan de tunnel zou komen, maar was ook bang voor wat hij dan zou zien. Ten langen leste, toen hij om de zoveelste hoek heen sloop, zag hij een massieve muur, waarin twee met elkaar verstrengelde slangen waren uitgehouwen. In hun oogkassen fonkelden grote smaragden.

Met een kurkdroge keel liep Harry naar de muur. Het kostte hem geen moeite om zich te verbeelden dat die slangen echt waren. Hun ogen leken merkwaardig levend.

Hij kon wel raden wat hij moest doen. Hij schraapte zijn keel en de ogen van smaragd leken te flikkeren. 'Open,' zei Harry met een zacht, laag gesis.

De slangen schoven uiteen toen de muur openspleet en de twee helften soepel uit het zicht gleden. Trillend van top tot teen ging Harry naar binnen.

Hoofdstuk 17

De Erfgenaam Van Zwadderich

Hij stond aan het begin van een lange, slecht verlichte ruimte. Dikke stenen pilaren, die ook omwonden werden door gebeeldhouwde slangen, rezen hoog op en ondersteunden een gewelf dat in het duister oploste. De zuilen wierpen lange zwarte schaduwen door het vreemde groene schemerlicht dat de kamer vulde.

Harry bleef doodstil staan en luisterde met bonzend hart naar de kille stilte. Hield de Basilisk zich schuil in een donker hoekje, achter een pilaar? En waar was Ginny?

Met zijn toverstok in de aanslag sloop hij tussen de met slangen versierde zuilen door. Elke behoedzame voetstap weergalmde tussen de schimmige muren. Hij hield zijn ogen half dichtgeknepen, klaar om ze helemaal te sluiten zodra hij ergens iets zag bewegen. De holle oogkassen van de stenen slangen schenen hem te volgen. Meer dan eens dacht hij, met een hol gevoel in zijn maag, dat hij er eentje zag kronkelen.

Toen hij ter hoogte van de laatste twee zuilen was, doemde er een beeld op uit het duister, een standbeeld dat even hoog was als de Kamer zelf en dat tegen de achtermuur stond.

Harry moest zijn nek uitrekken om het reusachtige gelaat hoog boven hem te kunnen zien: stokoud en aapachtig, met een lange, dunne baard die bijna tot op de zoom van het golvende stenen tovenaarsgewaad kwam. Twee gigantische grijze voeten stonden op de gladde vloer van de kamer en tussen die voeten lag een kleine gedaante op haar buik, met een zwart gewaad en vuurrood haar.

'Ginny!' mompelde Harry. Hij holde naar haar toe en viel op zijn knieën neer. 'Ginny! Wees alsjeblieft niet dood! Toe, wees niet dood!' Hij gooide zijn stok op de grond, greep Ginny's schouders en draaide haar om. Haar gezicht was lijkbleek en ijskoud, maar haar ogen waren gesloten, dus kon ze niet Versteend zijn. Maar dan moest ze...

'Ginny, word wakker, alsjeblieft!' mompelde Harry wanhopig en hij schudde haar door elkaar. Ginny's hoofd rolde slap heen en weer. 'Ze wordt niet wakker,' zei een zachte stem.

Harry schrok zich een ongeluk en draaide zich snel op zijn knieën om.

Een lange jongen met zwart haar leunde tegen de dichtstbijzijnde pilaar en keek hem aan. Zijn contouren waren wonderlijk wazig, alsof Harry hem door een beslagen raam zag, maar toch herkende hij hem meteen.

'Marten - Marten Vilijn?'

Vilijn knikte, zonder zijn blik van Harry's gezicht af te wenden.

'Hoe bedoel je, ze wordt niet meer wakker?'' zei Harry wanhopig.

'Ze is toch niet - toch niet -?'

'Ze leeft nog,' zei Vilijn. 'Maar ook maar net.'

Harry staarde hem aan. Marten Vilijn had vijftig jaar geleden op Zweinstein gezeten maar toch stond hij daar, omgeven door een merkwaardig, mistig licht. Hij leek geen dag ouder dan zestien.

'Ben je een geest?'' vroeg Harry onzeker.

'Een herinnering,' zei Vilijn zacht. 'Een herinnering die vijftig jaar lang is bewaard in een dagboek.'

Hij wees op de grond, naast de reusachtige tenen van het standbeeld. Daar lag het zwarte dagboekje dat Harry op het toilet van Jammerende Jenny had gevonden. Even vroeg Harry zich af hoe het daar kwam - maar hij had belangrijkere zaken aan zijn hoofd.

'Je moet me helpen, Marten,' zei hij en hij hief Ginny's hoofd weer op. 'We moeten haar hier zo snel mogelijk weg zien te krijgen. Er is een Basilisk... ik weet niet waar hij precies is, maar hij kan elk moment verschijnen. Help me alsjeblieft...'

Vilijn verroerde zich niet. Zwetend slaagde Harry erin om Ginny half op te tillen. Hij bukte zich om zijn toverstok op te rapen, maar die was verdwenen.

'Weet jij waar -'

Hij keek op. Vilijn staarde hem nog steeds aan - en liet

Harry's toverstok ronddraaien tussen zijn lange vingers.

'Bedankt,' zei Harry en hij stak zijn hand uit.

Vilijns mondhoeken krulden om in een glimlach. Hij bleef Harry aanstaren en nonchalant met zijn toverstok spelen.

'Hoor eens,' zei Harry dringend, want zijn knieën bezweken bijna onder Ginny's dode gewicht, 'we moeten hier zo snel mogelijk weg! Als de Basilisk komt...'

'Hij komt pas als hij wordt geroepen,' zei Vilijn kalm. Harry kon Ginny niet langer houden en legde haar weer op de grond.

'Hoe bedoel je?' zei hij. 'En geef m'n toverstok terug. Wie weet heb ik hem dadelijk nodig.' Vilijns glimlach werd breder. 'Je zult hem niet meer nodig hebben,' zei hij. Harry staarde hem aan. 'Hoe bedoel je, ik zal hem niet -'

'Ik heb hier lang op gewacht, Harry Potter,' zei Vilijn. 'Op de kans om je eindelijk te ontmoeten. Met je te praten.'

'Hoor eens,' zei Harry, wiens geduld opraakte, 'ik geloof dat je het niet helemaal begrijpt. We zijn in de Geheime Kamer. We kunnen later wel praten.'

'Nee, nu,' zei Vilijn, nog steeds met een brede grijns. Hij stak Harry's toverstaf in zijn zak.

Harry keek hem vol ongeloof aan. Er was iets heel raars aan de hand.

'Hoe komt het dat Ginny er zo aan toe is?' vroeg hij langzaam.

'Dat is een interessante vraag,' zei Vilijn vriendelijk. 'En een

lang verhaal. De ware reden dat Ginny Wemel er zo aan toe is, is waarschijnlijk omdat ze haar hart heeft gelucht en al haar geheimen heeft verklapt aan een onzichtbare vreemdeling.'

'Waar heb je het over?' zei Harry.

'Het dagboek,' zei Vilijn. 'Mijn dagboek. Onze Ginny heeft er maandenlang in geschreven en me al haar miezerige kleine zorgjes en probleempjes toevertrouwd: dat haar broers haar zo vaak plagen en dat ze het met tweedehands gewaden en boeken moest stellen en dat -' Vilijns ogen fonkelden - dat ze bang was dat die goede, beroemde, grote Harry Potter haar nooit leuk zou vinden...'

Terwijl hij praatte bleef Vilijn Harry aanstaren, met een soort honger in zijn blik.

'Het is ongelooflijk saai om naar de onbenullige probleempjes van een meisje van elf te moeten luisteren,' vervolgde hij. 'Maar ik was geduldig. Ik schreef terug, ik was meelevend, ik was aardig. Ginny was dol op me. Niemand heeft me ooit zo goed begrepen als jij, Marten... ik ben zó blij dat ik een dagboek heb dat ik in vertrouwen kan nemen... Het is alsof ik een goede vriend heb die ik altijd bij me draag...'

Vilijn lachte, een hoge, kille lach die niet bij hem paste. Harry's, nekharen gingen overeind staan.

'Ik ben altijd goed geweest in het charmeren van mensen die ik kan gebruiken, Harry, ook al zeg ik het zelf. En dus legde Ginny haar hele ziel aan me bloot en haar ziel was precies wat

ik nodig had. Ik werd sterker en sterker door dat dieet van haar grootste angsten, haar duisterste geheimen. Ik kreeg weer macht, veel meer macht dan onze kleine juffrouw Wemel. Voldoende macht om juffrouw Wemel een paar van mijn geheimpjes toe te stoppen, om iets van mijn ziel op haar over te brengen. '

'Hoe bedoel je?' vroeg Harry, met een kurkdroge mond.

'Heb je het nog steeds niet door, Harry Potter?' zei Vilijn zacht. 'Ginny Wemel heeft de Geheime Kamer geopend. Zij heeft die hanen de nek omgedraaid en die onheilspellende boodschappen op de muur gekalkt. Zij heeft de Slang van Zwadderich vrijgelaten, zodat hij vier Modderbloedjes en de kat van die Snul kon aanvallen.'

'Nee,' fluisterde Harry.

'Ja,' zei Vilijn kalm. 'In het begin wist ze natuurlijk niet wat ze deed. Het was heel amusant. Ik wou dat je haar nieuwe dagboeknotities had kunnen lezen... ze werden een stuk interessanter... Lieve Marten,' dreunde hij op, terwijl hij naar Harry's ontzette gezicht keek, 'ik geloof dat ik aan geheugenverlies lijd. Mijn gewaad zit onder de hanenveren en ik weet niet hoe die daar gekomen zijn. Lieve Marten, ik kan me niet herinneren wat er op de avond van Halloween gebeurd is, maar er is een kat aangevallen en ik heb verf op mijn kleren. Lieve Marten, Percy zegt steeds maar dat ik bleek zie en niet mezelf ben. Volgens mij verdenkt hij me...

Vandaag is er weer iemand aangevallen en ik weet niet waar ik toen was. Wat moet ik doen, Marten? Ik geloof dat ik gek word... ik geloof dat ik degene ben die die mensen aanvalt, Marten!"

Harry's vuisten waren gebald en zijn nagels boorden zich in zijn handpalmen.

'Het duurde heel lang voor die domme kleine Ginny haar dagboek begon te wantrouwen,' zei Vilijn. 'Uiteindelijk werd ze achterdochtig en probeerde ze het weg te gooien en toen kwam jij ten tonele, Harry. Jij vond het en dat had niet beter kunnen uitkomen. Van alle mensen hier op school vond juist jij het, degene die ik het allerliefst wilde ontmoeten...'

'Waarom wilde je mij zo graag ontmoeten?' zei Harry. Hij zag bleek van woede en hij moest moeite doen om zijn stem niet te laten trillen.

'Nou, Ginny heeft me alles over je verteld, Harry,' zei Vilijn. 'Je hele fascinerende geschiedenis.' Zijn blik dwaalde af naar het bliksemvormige litteken op Harry's voorhoofd en zijn uitdrukking werd nog gretiger, 'ik besepte direct dat ik meer over je te weten moest komen, dat ik met je moest praten, je moest ontmoeten, als dat zou kunnen. Daarom besloot ik je mijn beroemde ontmaskering van die dikke halvegare van een Hagrid te laten zien, om je vertrouwen te winnen.'

'Hagrid is m'n vriend!' zei Harry en nu trilde zijn stem wel. 'En jij hebt hem er ingeluisd, hè? Ik dacht dat je je vergist had,

maar -'

Vilijn stootte die hoge lach weer uit.

'Het was mijn woord tegen dat van Hagrid, Harry. Je kunt je wel voorstellen hoe dat overkwam op die ouwe Armando Wafelaar. Aan de ene kant Marten Vilijn, arm maar briljant, ouderloos maar o zo dapper, klassenoudste en modelleerling en aan de andere kant die logge, blunderende Hagrid, die om de week wel in de problemen zat omdat hij jonge weerwolfjes probeerde groot te brengen onder z'n bed of stiekem naar het verboden bos ging om met trollen te worstelen.

Maar ik moet toegeven dat zelfs ik verbaasd was dat m'n plannetje zo goed werkte. Ik had gedacht dat iemand toch wel zou beseffen dat Hagrid onmogelijk de Erfgenaam van Zwadderich kon zijn. Zelfs ik had er vijf jaar over gedaan om alles te weten te komen over de Geheime Kamer en om de verborgen ingang te ontdekken... alsof Hagrid daar het verstand of de macht voor had! Alleen Perkamentus, de leraar Transfiguratie, was blijkbaar overtuigd van Hagrids onschuld. Hij haalde Wafelaar over om Hagrid aan te houden als jachtopziener. Ja, misschien vermoedde Perkamentus wel iets. Hij vond me ook nooit zo aardig als de andere leraren...'

'Ik wil wedden dat Perkamentus je helemaal doorhad,' zei Harry tandenknarsend.

'Nou, nadat Hagrid van school was gestuurd hield hij me wel

irritant goed in de gaten,' zei Vilijn achteloos, 'ik wist dat het niet veilig zou zijn om de Kamer opnieuw te openen zolang ik op school zat, maar ik was ook niet van plan om al die jaren dat ik ernaar gezocht had verloren te laten gaan. Vandaar dat ik besloot om een dagboek achter te laten, waarin mijn zestienjarige ik bewaard bleef, zodat op een goede dag, met een beetje geluk, iemand anders in mijn voetsporen zou kunnen treden en het nobele streven van Zalazar Zwadderich zou kunnen voltooien.'

'Nou, dat is niet voltooid,' zei Harry triomfantelijk. 'Deze keer is er niemand gedood, zelfs de kat niet. Over een paar uur is de Alruindrunk gereed en komen de mensen die Versteend waren weer bij.' 'Heb ik niet gezegd dat het doden van Modderbloedjes me niet meer interesseert?' zei Vilijn kalm. 'Al maandenlang is mijn nieuwe doelwit - Harry Potter.' Harry staarde hem aan.

Je kunt je wel voorstellen hoe razend ik was toen mijn dagboek de laatste keer geopend werd en het Ginny was die erin schreef en niet jij. Ze had jou met het dagboek gezien en was in paniek geraakt, snap je? Stel dat je erachter kwam hoe het boek werkte en ik al haar geheimpjes verklapte? Of nog erger, stel dat ik verklapte wie die hanen de nek had omgedraaid?

Daarom wachtte dat stomme grietje tot er niemand op je slaapzaal was en jatte het toen gauw terug. Maar ik wist wat me

te doen stond. Het was duidelijk dat je op het spoor was van de Erfgenaam van Zwadderich. Uit alles wat Ginny me over je verteld had, bleek dat je hemel en aarde zou bewegen om het geheim op te lossen - en zeker als een van je beste vrienden was aangevallen.

En Ginny had geschreven dat de hele school in rep en roer was omdat je een Sisseltong was... Daarom dwong ik Ginny om haar eigen vaarwel op de muur te kladderen en hierheen af te dalen. Ze hilde en sribbelde tegen en werd echt heel vervelend, maar ze had niet veel kracht meer: ze had al te veel leven in het dagboek en in mij gepompt. Zoveel dat ik de bladzijden van het boek kon verlaten. Ik had je al verwacht, Harry Potter. Ik wist dat je zou komen, nu wij hier ook waren. Ik wil je van alles vragen.'

'Zoals?' beet Harry hem toe. Hij had zijn vuisten nog steeds gebald.

'Nou,' zei Vilijn met een minzame glimlach, 'hoe komt het bij voorbeeld dat een baby zonder uitzonderlijk tovenaars talent de grootste magiër aller tijden heeft weten te verslaan? Waarom ben jij ontsnapt met alleen een litteken, terwijl de macht van Heer Voldemort vernietigd werd?'

Er smeulde een vreemde rode gloed in zijn hongerige ogen.

'Wat kan het jou schelen hoe ik ontsnapt ben?' zei Harry langzaam. 'Voldemort was na jouw tijd.'

'Voldemort,' zei Vilijn zacht, 'is mijn verleden, mijn heden en

mijn toekomst, Harry Potter...'

Hij haalde Harry's toverstaf uit zijn zak, bewoog die door de lucht en schreef drie glinsterende woorden:

MARTEN ASMODOM VILIJN

Hij zwaaide één keer met de toverstok en de letters van zijn naam vormden een nieuwe combinatie:

MIJN NAAM IS VOLDEMORT

'Zie je?' fluisterde hij. 'Die naam gebruikte ik op Zweinstein al, uiteraard alleen tegenover mijn allerbeste vrienden. Je denkt toch niet dat ik altijd met die smerige Dreuzelnaam van mijn vader opgescheept wilde blijven? Ik, in wiens aderen het bloed van Zalazar Zwadderich stroomt, via mijn moederskant? Ik, de naam houden van zo'n vuile, ordinaire Dreuzel, die me al vóór mijn geboorte in de steek liet omdat hij erachter kwam dat zijn vrouw een heks was? Nee, Harry. Ik koos een nieuwe naam voor mezelf, een naam waarvan ik wist dat andere tovenaars hem op een goede dag nauwelijks zouden durven uitspreken, als ik de grootste magiër ter wereld was geworden!'

Het was alsof Harry niet meer kon denken. Hij staarde versuft naar Vilijn, naar de weesjongen die later, toen hij volwassen was, Harry's eigen ouders had vermoord en ook zo veel anderen... Uiteindelijk dwong hij zichzelf om iets te zeggen.

'Dat ben je niet,' zei hij, zacht maar vol haat.

'Wat niet?' snauwde Vilijn.

'De grootste magiër ter wereld,' zei Harry, snel ademend. 'Sorry dat ik je teleur moet stellen, maar Albus Perkamentus is de grootste tovenaar ter wereld. Dat zegt iedereen. Zelfs in je hoogtijdagen durfde je Zweinstein niet over te nemen. Perkamentus doorzag je al toen je op school zat en nu ben je nog steeds bang voor hem, waar je je tegenwoordig dan ook schuilhoudt.'

Vilijns glimlach had plaatsgemaakt voor een onaangename grimas.

'Alleen al de herinnering aan mij heeft Perkamentus uit het kasteel verdreven!' siste hij.

'Hij is heus niet zo definitief verdwenen als je denkt,' antwoordde Harry. Hij zei eigenlijk maar wat, in de hoop dat hij Vilijn bang zou kunnen maken. Het was meer een wens dan iets wat hij werkelijk geloofde.

Vilijn deed zijn mond open, maar verstijfde.

Er klonk muziek. Vilijn draaide zich om en staaarde door de verlaten kamer. De muziek werd harder. Ze was mysterieus, spookachtig, onaards; Harry's haren gingen overeind staan en het was alsof zijn hart tot twee keer de normale grootte opzwol. En net toen de muziek zo hard werd dat Harry haar in zijn ribbenkast voelde trillen, flakkerden er vlammen boven aan de dichtstbijzijnde zuil.

Er was een vuurrode vogel verschenen, zo groot als een zwaan, die zijn bizarre lied zong onder het gewelfde plafond.

Hij had een glinsterende gouden staart, zo lang als een pauwenstaart en glanzende gouden klauwen die een rafelig bundeltje vasthielden.

De vogel vloog recht op Harry af. Hij liet het rafelige ding aan Harry's voeten vallen, landde zwaar op zijn schouder en vouwde zijn enorme vleugels. Harry zag dat hij een lange, scherpe gouden snavel en zwarte kraaloogjes had.

De vogel hield op met zingen. Hij bleef warm en roerloos naast Harry's wang zitten en staarde Vilijn aan.

'Dat is een feniks...' zei Vilijn, die op zijn beurt achterdochtig naar de vogel staarde.

'Felix?' fluisterde Harry en hij voelde de gouden klauwen van de vogel zacht in zijn schouder knijpen.

'En dat -' zei Vilijn, die naar het rafelige ding keek dat Felix op de grond had laten vallen, 'dat is de oude Sorteelhoed van de school.'

Dat klopte. De hoed lag roerloos aan Harry's voeten, versteld, gerafeld en vuil.

Vilijn begon weer te lachen. Hij lachte zo hard dat het door de hele ruimte schalde en het leek alsof er tien Vilijns tegelijk schaterden.

'Dus dat stuurt Perkamentus zijn verdediger! Een zangvogel en een oude hoed! Voel je je nu dapper, Harry Potter? Voel je je nu veilig?'

Harry gaf geen antwoord. Hij wist niet wat voor nut Felix en

de Sorteelhoed hadden, maar hij was tenminste niet meer alleen en hij wachtte met toenemende moed tot Vilijn was uitgelachen.

'Ter zake, Harry,' zei Vilijn, nog steeds met een brede grijns. 'Al twee keer eerder - in jouw verleden, maar mijn toekomst - hebben we tegenover elkaar gestaan. En twee keer ben ik er niet in geslaagd om je te doden. Hoe heb je dat overleefd? Vertel me alles. Hoe langer je praat, hoe langer je blijft leven,' voegde hij er zacht aan toe.

Harry dacht razendsnel na en woog zijn kansen af. Vilijn had zijn toverstok en zelf had hij Felix en de Sorteelhoed, die geen van beide echt van pas zouden komen bij een duel. Het zag er niet best uit, maar hoe langer Vilijn daar stond, hoe meer er van Ginny's leven wegsijpelde... en ondertussen, zag Harry, werden Vilijns omtrekken steeds duidelijker en steviger. Als het toch op een duel moest aankomen, kon dat maar beter zo snel mogelijk gebeuren.

'Niemand weet waarom je je macht bent kwijtgeraakt toen je mij aanviel,' zei Harry abrupt. 'Dat weet ik zelf niet eens. Maar ik weet wel waarom je me niet kon doden. Omdat mijn moeder is gestorven om mij te redden. Mijn moeder van ordinaire Dreuzelouders,' voegde hij eraan toe, trillend van onderdrukte woede. 'Zij heeft mijn leven gered. En ik heb je gezien zoals je werkelijk bent. Vorig jaar. Je bent een wrak. Je leeft nog maar nauwelijks. Dat heeft al je macht je nou

opgeleverd! Je moet je schuilkhouden, je bent lelijk, je bent afzichtelijk!

Vilijns gezicht vertrok, maar met moeite toverde hij een gruwelijke glimlach te voorschijn.

'Aha. Dus je moeder heeft haar leven voor je gegeven. Ja, dat is een krachtige tegenbezwering. Het is me duidelijk dat er niets bijzonders aan je is. Dat vroeg ik me af, snap je? Omdat er merkwaardige overeenkomsten tussen ons zijn, Harry Potter. Dat moet zelfs jou zijn opgevallen. Allebei halfbloedjes, weeskinderen, opgevoed door Dreuzels. Waarschijnlijk de enige twee Sisseltongen die Zweinstein heeft gekend sinds de grote Zwadderich. Zelfs qua uiterlijk lijken we wel wat op elkaar... Maar nu begrijp ik dat je alleen door stom toeval ontkomen bent. Dat wilde ik alleen maar weten.'

Harry wachtte gespannen tot Vilijn zijn toverstaf zou opheffen, maar diens verwrongen glimlach werd breder.

'En nu ga ik je een lesje leren, Harry. Laten we de krachten van Heer Voldemort, de Erfgenaam van Zwadderich, meten met die van de beroemde Harry Potter en de beste wapens die Perkamentus hem schenken kan.'

Hij keek geamuseerd naar Felix en de Sorteelhoed en liep weg. Kille angst kroop door Harry's verstijfde benen omhoog toen hij zag dat Vilijn tussen de hoge zuilen bleef staan en omhoog staarde naar het schemerige, stenen gezicht van

Zwadderich. Vilijn deed zijn mond wijd open en siste iets - maar Harry kon hem verstaan.

'Spreek tot mij, o Zwadderich, grootste van Zweinsteins Viertal!

Harry staarde naar het standbeeld, terwijl Felix heen en weer wiegde op zijn schouder.

Zwadderichs reusachtige stenen gezicht bewoog. Vol ontzetting zag Harry dat de mond openging, verder en wijder, tot er een enorm zwart gat gaapte.

En in de mond van het standbeeld bewoog iets. Er glibberde iets omhoog uit de diepte.

Harry deinsde achteruit, tot hij tegen de donkere muur van de

Kamer botste. Hij kneep zijn ogen dicht en voelde Felix' vleugel langs zijn wang strijken toen de vogel opvloog. 'Laat me niet alleen!' wilde Harry schreeuwen, maar wat kon een feniks uitrichten tegen de Koning der Slangen?

Er plofte iets reusachtigs op de grond. Harry voelde de stenen vloer trillen. Hij wist wat er gebeurde, hij kon het voelen, kon haast zien hoe de gigantische slang uit Zwadderichs stenen mond kronkelde. En toen hoorde hij Vilijns sissende stem: 'Dood hem!'

De Basilisk gleed op Harry af. Hij hoorde het zware lichaam log over de stoffige vloer glibberen. Met zijn ogen nog steeds stijf dichtgeknepen rende Harry blindelings weg, op de tast,

met uitgestrekte handen. Hij hoorde Vilijn lachen...

Harry struikelde. Hij viel met een smak op de grond en proefde bloed. De slang was nog maar een paar meter van hem vandaan; hij hoorde hem aankomen...

Boven zijn hoofd klonk een luid, razend gesis en iets zwaars sloeg zo hard tegen hem aan dat Harry tegen de muur werd gesmeten. Hij wachtte tot giftanden zijn lichaam zouden doorboren, maar hoorde opnieuw een woedend gesis. Er zwiepte iets wild tegen de pilaren.

Harry kon het niet helpen. Hij deed zijn ogen ver genoeg open om te kunnen zien wat er gebeurde.

De gigantische slang, gifgroen en zo dik als een eik, had zich hoog opgeheven en zijn enorme, stompe kop zwaaide dronken heen en weer tussen de zuilen. Terwijl Harry trillend toekeek, klaar om zijn ogen dicht te knijpen zodra de slang zich omdraaide, zag hij waardoor hij was afgeleid.

Felix cirkelde om de kop van de slang en de Basilisk hapte woedend naar hem met zijn giftanden, lang en dun als sabels.

Felix maakte een duikvlucht. Zijn lange gouden snavel zonk weg en plotseling spatte er een regen van donker bloed op de grond. De slang zwiepte met zijn staart en miste Harry op een haar na en voor hij zijn ogen dicht kon doen, had de Basilisk zich omgedraaid. Harry keek recht in zijn gezicht en zag dat zijn ogen, zijn enorme, gele, bolle ogen, waren uitgestoken door de feniks; het bloed stroomde op de grond en de slang

siste woedend, vol pijn en razernij.

'Nee!' hoorde Harry Vilijn gillen. 'Laat de vogel! Laat de vogel! De jongen staat achter je! Je kunt hem nog ruiken! Dood hem!'

De verblinde slang zwaaide heen en weer, verward maar nog altijd dodelijk. Felix cirkelde om zijn kop, zong zijn spookachtige lied en pikte naar de geschubde neus van de Basilisk, terwijl het bloed uit de verminkte ogen stroomde.

'Help me, help me,' mompelde Harry in het wilde weg. 'Wie dan ook, het geeft niet wie.'

De staart van de slang zwaaide over de grond. Harry dook weg en iets zachts raakte zijn gezicht.

De Basilisk had de Sorteelhoed in Harry's armen geveegd. Harry greep hem. Het was het enige wat hij had, zijn enige kans. Hij zette de hoed haastig op en liet zich plat op de grond vallen toen de staart van de Basilisk opnieuw rakelings over hem heen scheerde.

'Help me... help me...' dacht Harry, terwijl hij zijn ogen stijf dichtkneep. 'Help me alsjeblieft!'

Er was geen stem die antwoord gaf. In plaats daarvan trok de hoed samen om zijn hoofd, alsof een onzichtbare hand er hard in kneep.

Iets zwaars en hards viel met zo'n klap op Harry's hoofd dat hij bijna bewusteloos raakte. Er dansten sterretjes voor zijn ogen en toen hij de punt van de hoed greep, om hem af te

doen, voelde hij dat er iets langs en hards onder zat.

Er was een glanzend zilveren zwaard in de hoed verschenen. Het gevest was bezet met fonkelende robijnen, zo groot als eieren.

'Dood de jongen! Laat de vogel! De jongen staat achter je! Snuif dan -ruik hem!'

Harry was overeind gesprongen en stond klaar. De Basilisk liet zijn kop zakken. Zijn lichaam kronkelde en sloeg tegen de zuilen terwijl hij zich naar Harry toekeerde. Die zag de grote, bloederige oogkassen, de bek die zich wijd opensperde, wijd genoeg om hem in één hap op te slokken en vol tanden die even lang waren als zijn zwaard, dun, blinkend, giftig...

Blindelings deed de slang een uitval. Harry sprong weg en de Basilisk sloeg met zijn kop tegen de muur van de Kamer. Hij haalde opnieuw uit en zijn gevorkte tong zwiepte tegen Harry's zij. Die hief het zwaard met beide handen op.

De Basilisk viel weer aan en deze keer mikte hij beter. Harry gooide zijn volle gewicht achter het zwaard en dreef dat tot aan het gevest in het verhemelte van de slang.

Maar terwijl warm bloed over Harry's armen gutste, voelde hij een stekende pijn vlak boven zijn elleboog. Eén lange giftand zonk dieper en dieper in zijn arm en brak af toen de Basilisk omviel en stuiptrekkend op de grond stortte.

Harry gleed langs de muur omlaag. Hij greep de tand die het gif door zijn lijf joeg en rukte hem uit zijn arm, maar hij wist

dat het te laat was. Langzaam maar gestaag verspreidde zich een withete pijn door zijn lichaam. Hij liet de giftand vallen en keek hoe zijn eigen bloed zijn gewaad doorweekte. Zijn blik werd wazig. De Kamer loste op in een draaikolk van doffe kleuren.

Er dreef een vuurrode vlek langs en Harry hoorde klauwen zacht op de grond tikken.

'Felix,' zei Harry moeizaam. 'Je was geweldig, Felix...' Hij voelde dat de vogel zijn fraaie kop op de plek legde waar de slang hem gebeten had.

Hij hoorde galmende voetstappen en zag een donkere schaduw bewegen.

'Je bent dood, Harry Potter,' klonk de stem van Vilijn boven hem. 'Morsdood. Zelfs de vogel van Perkamentus weet het. Kun je zien wat hij doet, Potter?' Hij huilt.'

Harry knipperde met zijn ogen. De kop van Felix werd even scherp en toen weer wazig. Grote, parelachtige tranen biggelden over de glanzende veren.

'Ik ga lekker zitten kijken hoe je doodgaat, Harry Potter. Neem de tijd. Ik heb helemaal geen haast.'

Harry voelde zich doezelig. Alles om hem heen leek te draaien.

'Dus zo eindigt de beroemde Harry Potter,' zei de stem van Vilijn, van heel ver. 'Moederziel alleen in de Geheime Kamer, in de steek gelaten door zijn vrienden en uiteindelijk

toch verslagen door de Heer der Duisternis, tegen wie hij het in zijn overmoed had opgenomen. Dadelijk word je herenigd met dat lieve Modderbloedje van een moeder van je, Harry... Ze heeft je twaalf jaar extra tijd bezorgd, maar uiteindelijk heeft Heer Voldemort gezegevierd. Je moet geweten hebben dat dat onvermijdelijk was.'

Als dit doodgaan was, dacht Harry, was het helemaal niet zo erg. Zelfs de pijn trok weg...

Maar ging hij wel dood? In plaats van dat alles zwart werd, begon hij de Kamer juist duidelijker te zien. Harry schudde met zijn hoofd en zag Felix, die nog steeds zijn kop op Harry's arm liet rusten. Rondom de wond blonk een parelachtig plasje tranen - alleen was er geen wond meer.

'Maak dat je wegkomt, beest,' zei de stem van Vilijn plotseling. 'Vooruit, schiet op. Ik zei, maak dat je wegkomt!'

Harry hief zijn hoofd op. Vilijn richtte Harry's toverstaf op Felix; er klonk een knal alsof er een geweer afging en Felix vloog haastig op, in een wolk van rood en goud.

'De tranen van een feniks...' zei Vilijn, terwijl hij naar Harry's arm staarde. 'Ja, natuurlijk... genezende krachten... dat was ik vergeten...'

Hij keek Harry aan. 'Maar dat maakt geen verschil. Eerlijk gezegd heb ik het liever zo. Alleen jij en ik, Harry Potter... jij en ik...' Hij hief de toverstok op.

Plotseling, met ruisende vleugels, vloog Felix weer over Harry

heen en liet iets op zijn schoot vallen - het dagboek!

Een fractie van een seconde starden Harry en Vilijn, die de toverstok nog steeds opgeheven had, allebei naar het dagboek. Toen, zonder erbij na te denken of de gevolgen af te wegen, alsof hij het altijd al had willen doen, greep Harry de afgebroken giftand van de Basilisk die naast hem lag en stootte hem in het hart van het boek.

Er klonk een lange, ijselijke, oorverdovende gil. Uit het boek spoot een fontein van inkt, die over Harry's handen stroomde en plassen maakte op de grond. Vilijn kronkelde en spartelde, krijste en maaide met zijn armen en toen...

Toen was hij verdwenen. Harry's toverstok kletterde op de grond en er heerste stilte. Doodse stilte, afgezien van het gestage drup drup drup van de inkt die nog steeds uit het dagboek opwelde. Het gif van de Basilisk had een zwart omrand gat door het boek gebrand.

Trillend van top tot teen krabbelde Harry overeind. Het duizelde hem, alsof hij mijlenver had gereisd met behulp van Brandstof. Langzaam raapte hij zijn toverstok en de Sorteerhoed bij elkaar en trok met een geweldige krachtsinspanning het fonkelende zwaard uit het verhemelte van de Basilisk.

Aan de andere kant van de Kamer klonk een zacht gekreun. Ginny kwam bij. Terwijl Harry haastig naar haar toe liep ging ze rechtop zitten. Haar versufte blik gleed over het

reusachtige lichaam van de Basilisk, over Harry met zijn bloeddoorweekte gewaad en over het dagboek dat hij in zijn hand had. Huiverend hapte ze naar adem en de tranen begonnen over haar wangen te stromen.

'Harry - o Harry -ik probeerde het tijdens het ontbijt tegen je te zeggen, maar ik k-kon gewoon niet, met Percy erbij. Ik heb het gedaan, Harry - maar ik - ik zweer dat het niet m'n bedoeling was -V-Vilijn heeft me gedwongen, hij h-heeft me in b-bezit genomen en - hoe heb je in vredesnaam dat - dat monster gedood? En w-waar is Vilijn? Het laatste w-wat ik me herinner is dat hij uit het - het dagboek oprees en -'

'Maak je geen zorgen,' zei Harry en hij liet Ginny het gat zien dat de giftand in het dagboek had gebrand. 'Vilijn is er geweest. Kijk maar! Net als de Basilisk. Kom, Ginny, we moeten hier weg.'

'Ik word van school gestuurd!' hilde Ginny, terwijl Harry haar onhandig overeind hielp. 'Sinds Bill op Zweinstein zat heb ik me er altijd op v-verheugd hier ook te mogen studeren en n-nu moet ik weg en - w-wat zullen pa en ma zeggen?'

Felix wachtte hen bij de ingang van de Kamer op. Harry loodste Ginny met zachte dwang mee; ze stapten over de roerloze kronkels van de dode Basilisk en liepen door de galmende duisternis terug naar de tunnel. Harry hoorde de stenen deuren zacht sissend achter zich dicht glijden.

Na een paar minuten door de stikdonkere tunnel te hebben

gelopen, hoorde Harry in de verte het geluid van gesteente dat langzaam werd verschoven.

'Ron!' schreeuwde Harry, die sneller ging lopen. 'Alles is goed met Ginny! Ik heb haar bij me!'

Hij hoorde Ron gedempt juichen en toen ze om de volgende bocht kwamen, staarde zijn gretige gezicht door de flinke opening die hij in de berg puin had gemaakt.

'Ginny!' Ron stak zijn arm door de stenen en trok haar als eerste door het gat. 'Je leeft nog! Ik kan het haast niet geloven! Wat is er gebeurd?'

Hij probeerde haar te omhelzen, maar Ginny duwde hem snikkend weg.

'Maar alles is goed met je, Ginny,' glunderde Ron. 'Alles is voorbij, alles - waar komt die vogel vandaan?' Felix was na Ginny door het gat gedoken. 'Die is van Perkamentus,' zei Harry en hij wrong zich ook door de opening. 'En hoe kom je aan dat zwaard?' zei Ron, die met open mond naar het glinsterende wapen in Harry's hand staarde.

'Dat leg ik later wel uit, als we hier weg zijn,' zei Harry, met een blik op Ginny.

'Maar -'

'Later,' zei Harry snel. Het leek hem niet verstandig om Ron nu al te vertellen wie de Kamer had geopend en zeker niet waar Ginny bij was. 'Waar is Smalhart?' 'Daar ergens,' zei Ron grijnzend en hij gebaarde met zijn hoofd in de richting van de

pijp. 'Hij is er niet zo best aan toe. Kijk maar.' Voorgegaan door Felix, wiens brede vurige vleugels een zachte gouden gloed verspreidden, liepen ze terug naar de uitmonding van de pijp. Gladius Smalhart zat zachtjes neuriënd bij de opening.

'Hij is z'n geheugen kwijt,' zei Ron. 'Die Vergetelheidsspreuk heeft hem zelf getroffen in plaats van ons. Hij heeft geen flauw idee wie hij is of waar hij is of wie wij zijn. Ik heb gezegd dat hij hier moest wachten. Hij is een gevaar voor zichzelf.'

Smalhart staarde gemoedelijk naar de anderen.

'Hallo,' zei hij. 'Rare tent is dit. Wonen jullie hier?'

'Nee,' zei Ron, die Harry met opgetrokken wenkbrauwen aankeek.

Harry bukte zich en staarde door de lange, donkere buis.

'Enig idee hoe we terug moeten komen door die pijp?' vroeg hij aan Ron.

Ron schudde zijn hoofd, maar Felix de feniks was langs Harry heen gevlogen en fladderde nu voor hem uit. Zijn kraaloogjes glommen in het donker en hij zwaaide met zijn lange gouden staartveren. Harry keek hem onzeker aan. 'Zo te zien wil hij dat je z'n staart beetpakt...' zei Ron verbouwereerd. 'Maar je bent veel te zwaar voor zo'n vogel. Die kan je echt niet optillen.' 'Felix is niet zomaar een vogel,' zei Harry. Hij wendde zich snel tot de anderen. 'We moeten elkaar vasthouden. Ginny, hou jij Rons hand vast. Professor

Smalhart -'

'Hij bedoelt jou,' zei Ron.

'Pak Ginny's andere hand.'

Harry stopte het zwaard en de Sorteelhoed tussen zijn riem. Ron greep de achterkant van Harry's gewaad en Harry stak zijn hand uit en pakte de wonderlijk warme staartveren van Felix.

Een vreemde lichtheid leek zich door zijn hele lichaam te verspreiden en een tel later vlogen ze ruisend door de pijp omhoog. Harry hoorde Smalhart, die onder hem bungelde: 'Verbluffend! Verbluffend gewoon! Het lijkt wel toverkunst!' roepen. Harry's haar wapperde in de kille wind, maar net toen hij van het ritje begon te genieten, was het alweer voorbij en ploften ze op de natte vloer van Jammerende Jenny's wc. Terwijl Smalhart zijn hoed rechtzette, gleed de wasbak waar de pijp achter verborgen had gezeten terug op zijn plaats.

Jenny staarde hen met grote ogen aan.

'Je leeft nog,' zei ze wezenloos tegen Harry.

'Je hoeft niet zo teleurgesteld te klinken,' zei hij grimmig en hij veegde spetters bloed en slijm van zijn bril.

'Nou ja... ik had gedacht... als je dood was gegaan, had je best ook op mijn wc mogen komen spoken,' zei Jenny, die een zilveren blos kreeg.

'Getver!' zei Ron toen ze het toilet verlieten en de donkere, verlaten gang opstapten. 'Harry! Ik geloof dat Jenny een oogje

op je heeft! Je hebt concurrentie, Ginny!"

Maar de tranen stroomden nog steeds geluidloos over Ginny's gezicht.

'Waar nu heen?' zei Ron, die bezorgd naar Ginny keek. Harry wees.

Felix ging hen voor en fladderde in een gouden gloed door de gang. Ze volgden hem en stonden een paar tellen later voor het kantoortje van professor Anderling.

Harry klopte en deed de deur open.

Hoofdstuk 18

Dobby's Beloning

Even heerste er een doodse stilte, terwijl Harry, Ron, Ginny en Smalhart overdekt met vuil, slijm en (in Harry's geval) bloed in de deuropening stonden. Toen klonk er een harde gil. 'Ginny!'

Het was mevrouw Wemel, die huilend bij het haardvuur had gezeten. Ze sprong overeind, gevolgd door meneer Wemel en ze stortten zich op hun dochter.

Harry staarde echter langs hen heen. Professor Perkamentus stond glunderend bij de schoorsteenmantel, naast professor Anderling, die naar lucht hapte en haar hand tegen haar borst drukte om zichzelf te kalmeren. Felix vloog langs Harry's oor en ging op de schouder van Perkamentus zitten, terwijl Harry en Ron ook door mevrouw Wemel in een innige omhelzing werden gesmoord.

Jullie hebben haar gered! Jullie hebben haar gered! Hoe hebben jullie dat gedaan?'

'Ik denk dat we dat allemaal graag zouden willen weten,' zei professor Anderling zwakjes.

Mevrouw Wemel liet Harry los, die even aarzelde en toen

naar het bureau liep en daar de Sorteelhoed, het met robijnen versierde zwaard en het restant van Vilijs dagboek op legde.

En toen begon hij te vertellen. Hij sprak bijna een kwartier, terwijl de anderen gefascineerd zwegen: hij vertelde over de mysterieuze stem, hoe Hermelien uiteindelijk beseft had dat het een Basilisk was die door de pijpleidingen kroop, hoe hij en Ron de spinnen waren gevolgd naar het bos, hoe Aragog had verteld waar het laatste slachtoffer van de Basilisk gestorven was en hoe hij had bedacht dat dat wel eens Jammerende Jenny zou kunnen zijn en dat de ingang van de Geheime Kamer zich in haar toilet zou kunnen bevinden...

'Goed,' spoorde professor Anderling hem aan toen hij er even het zwijgen toe deed. 'Dus je kwam erachter waar de ingang was - na minstens honderd schoolregels met voeten getreden te hebben, zou ik eraan kunnen toevoegen - maar hoe zijn jullie in vredesnaam levend uit die Kamer gekomen, Potter?'

En dus vertelde Harry, die schor begon te worden van al dat gepraat, over de uiterst gelegen komst van Felix en over de Sorteelhoed, die hem het zwaard had gegeven. Maar toen deed hij er hikkend het zwijgen toe. Hij had tot dusver nog niets over Vilijs dagboek gezegd -of over Ginny. Die stond met haar hoofd tegen haar moeders schouder en er stroomden nog steeds geluidloze tranen over haar wangen.

Stel dat ze van school werd gestuurd? dacht Harry paniekerig. Vilijs dagboek werkte tenslotte niet meer... Hoe konden ze bewijzen dat hij haar had gedwongen om dat allemaal te doen?

Instinctief keerde Harry zich naar Perkamentus, die flauwtjes glimlachte. Het licht van het haardvuur werd weerkaatst door zijn halfronde brilletje.

'Wat mij het meest interesseert,' zei Perkamentus tactvol, 'is hoe Voldemort erin is geslaagd Ginny te beheksen, terwijl ik uit betrouwbare bron heb vernomen dat hij zich momenteel schuilhoudt in de bossen van Albanië.'

Een golf van opluchting - warme, verrukkelijke opluchting - ging door Harry heen.

'W-wat zegt u?' zei meneer Wemel verbijsterd. 'Ginny behekst? Door Jeweetwel? Maar Ginny is toch niet... Ginny heeft toch nooit... nee toch?'

'Dat kwam door dit dagboek,' zei Harry snel. Hij pakte het boekje en liet het aan Perkamentus zien. 'Dat heeft Vilijn geschreven toen hij zestien was.'

Perkamentus pakte het dagboek en tuurde aandachtig langs zijn lange, kromme neus naar de verschroeide, doorweekte bladzijden.

'Briljant,' zei hij zacht. 'Uiteraard was hij waarschijnlijk de briljantste leerling die Zweinstein ooit gehad heeft.' Hij wendde zich tot de Wemels, die volslagen verbijsterd waren.

'Maar heel weinig mensen weten dat Voldemort ooit Marten Vilijn heette. Ik heb hem zelf nog les gegeven hier op Zweinstein, vijftig jaar geleden. Na zijn schooltijd verdween hij... reisde de hele wereld af... verdiepte zich zo in de Zwarte Kunsten, ging met zo veel van de slechtsten van onze soort om en onderging zo veel gevaarlijke, magische gedaanteveranderingen dat hij nauwelijks nog te herkennen was toen hij uiteindelijk weer boven water kwam als Heer Voldemort. Vrijwel niemand legde de link tussen Voldemort en de knappe, intelligente jongen die hier ooit hoofdmonitor was geweest.'

'Maar Ginny,' zei mevrouw Wemel. 'Wat heeft onze Ginny te maken met - met hem?'

'Z'n d-dagboek!' snotterde Ginny. ik heb in z-z'n dagboek geschreven en hij heeft h-het hele jaar teruggeschreven. -'

'Ginny!' zei meneer Wemel verbijsterd. 'Heb ik je dan helemaal niets geleerd? Wat heb ik altijd tegen je gezegd? Vertrouw nooit iets wat zelf kan denken als je niet kunt zien waar het zijn verstand bewaart'. Waarom heb je dat dagboek niet aan mij of aan je moeder laten zien? Zo'n verdacht voorwerp zat toch duidelijk vol zwarte magie!'

'D-dat wist ik niet,' snikte Ginny. ik vond het in een van de boeken die ma voor me had gekocht. Ik d-dacht gewoon dat iemand het erin had laten zitten en het vergeten was...'

Juffrouw Wemel hoort direct naar de ziekenzaal te gaan,' viel

Perkamentus haar gedecideerd in de rede. 'Ze heeft een vreselijke tijd doorgemaakt. Ze krijgt geen straf. Ook heel wat oudere en wijzere tovenaars zijn door Voldemort in de luren gelegd.' Hij liep naar de deur en deed hem open. 'Veel bedrust en misschien een grote, dampende beker warme chocola. Persoonlijk kikker ik daar altijd van op,' zei hij en hij keek haar met een vriendelijke schittering in zijn ogen aan. 'Je zult zien dat madame Plijster nog op is. Ze is bezig Alruinsap toe te dienen - ik denk dat de slachtoffers van de Basilisk nu elk moment kunnen ontwaken.'

'Dus Hermelien wordt weer de oude!' zei Ron opgelucht.

'Ze zal geen blijvende gevolgen ondervinden,' zei Perkamentus.

Mevrouw Wemel en Ginny gingen naar buiten en meneer Wemel, die nog steeds diep geschokt leek, volgde hen.

'Zeg Minerva,' zei professor Perkamentus bedachtzaam tegen professor Anderling, 'ik vind dat dit eigenlijk om een lekker feestmaal vraagt. Zou je dat door willen geven aan de keukens?'

'Goed,' zei professor Anderling kordaat en ze liep ook naar de deur. 'Rekent u dan af met Wemel en Potter?'

'Jazeker,' zei Perkamentus.

Ze vertrok en Harry en Ron keken Perkamentus onzeker aan. Wat bedoelde professor Anderling met afrekenen? Er hing hen toch zeker geen straf boven het hoofd? Dat kón toch

niet waar zijn?

'Ik schijn me te herinneren dat ik gezegd heb dat ik gedwongen zou zijn jullie van school te sturen als jullie nog meer regels overtraden,' zei Perkamentus.

Rons mond viel open van ontzetting.

'Daar blijkt maar weer eens uit dat zelfs de verstandigste mensen hun woorden soms nederig moeten inslikken,' vervolgde Perkamentus met een glimlach. 'Jullie krijgen allebei een Onderscheiding wegens Uitzonderlijke Verdiensten voor de School en -eens even denken -ja, ook elk tweehonderd punten voor Griffioendor.'

Rons gezicht werd even knalroze als de Valentijnsbloemen van Smalhart en hij deed zijn mond vlug dicht.

'Maar iemand hier is wel heel erg stil over zijn aandeel in dit levensgevaarlijke avontuur,' voegde Perkamentus eraan toe.

'Waarom zo bescheiden, Gladianus?'

Harry schrok, want hij was Smalhart totaal vergeten. Hij keek om en zag dat Smalhart in een hoekje van de kamer stond, nog steeds met die vage glimlach. Toen Perkamentus dat zei keek Smalhart achter zich, om te zien tegen wie hij het had.

'Professor Perkamentus,' zei Ron snel, 'ik ben bang dat er een ongelukje is gebeurd in de Geheime Kamer. Professor Smalhart -'

'Ben ik professor?' zei Smalhart lichtelijk verbaasd. 'Jeetje. Ik kan er vast geen hout van.'

'Hij probeerde een Vergetelheidsspreuk, maar de toverstok was kapot en hij werd zelf geraakt,' legde Ron zachtjes uit.

'Lieve hemel,' zei Perkamentus hoofdschuddend. Zijn lange, zilverkleurige snor trilde. 'In je eigen zwaard gevallen, Gladianus!'

'Zwaard?' zei Smalhart vaag. 'Ik heb geen zwaard. Maar die jongen daar wel.' Hij wees op Harry. 'Dat wil hij vast wel even uitleenen.'

'Zou jij professor Smalhart ook vast naar de ziekenzaal willen brengen?' zei Perkamentus tegen Ron. 'Ik wil nog even met Harry praten...'

Smalhart sjokte naar buiten en Ron keek nieuwsgierig naar Perkamentus en Harry voor hij de deur dichtdeed.

Perkamentus liep naar de stoelen bij de haard.

'Ga zitten, Harry,' zei hij. Dat deed Harry, die zich merkwaardig nerveus voelde.

'Ten eerste wil ik je bedanken,' zei Perkamentus, die weer een twinkeling in zijn ogen had. 'Je moet in de Geheime Kamer oprechte trouw aan me hebben getoond, anders zou Felix je nooit te hulp zijn geschoten.'

Hij aaide de feniks, die op zijn knie was gaan zitten. Harry grijnsde verlegen.

'Dus je hebt Marten Vilijn ontmoet?' zei Perkamentus bedachtzaam, 'ik denk dat hij héél erg in je geïnteresseerd was...'

Plotseling flapte Harry er iets uit wat hem al een tijdje dwarszat.

'Professor Perkamentus... Vilijn zei dat ik op hem leek. Merkwaardige overeenkomsten, zei hij...'

'Werkelijk?' zei Perkamentus, terwijl hij Harry peinzend aanstaarde van onder zijn dikke, zilvergrijze wenkbrauwen.

'En wat vind je zelf, Harry?'

'Ik vind helemaal niet dat ik op hem lijkt!' zei Harry, harder dan hij van plan was geweest, 'ik bedoel, ik - ik zit bij Griffioendor. Ik...'

Hij zweeg toen een knagende twijfel opnieuw de kop opstak.

'Professor,' zei hij na een korte stilte, 'de Sorteelhoed zei dat ik -dat ik het ook goed gedaan zou hebben bij Zwadderich. Iedereen dacht een tijd dat ik de Erfgenaam van Zwadderich was... omdat ik een Sisseltong ben...'

'Je bent een Sisseltong, Harry,' zei Perkamentus kalm, 'omdat Voldemort -die de laatste afstammeling is van Zalazar Zwadderich -ook een Sisseltong was. Als ik me niet heel erg vergis, heeft hij een deel van zijn eigen macht op jou overgebracht, op die nacht dat hij je dat litteken bezorgd heeft. Dat was hij vast niet van plan, maar...'

'Heeft Voldemort een deel van zichzelf in mij overgeplaatst?' zei Harry als door de bliksem getroffen.

'Daar lijkt het wel op.'

'Dan hoor ik inderdaad bij Zwadderich,' zei Harry, die

Perkamentus wanhopig aanstaarde. 'De Sorteelhoed zag dat ik Zwadderichs krachten in me had en hij -'

'Deelde je in bij Griffoendor,' zei Perkamentus kalm. 'Luister, Harry. Toevallig bezit je veel van de eigenschappen die Zalazar Zwadderich ook graag zag bij zijn eigenhandig uitgekozen leerlingen. Zijn eigen, uiterst zeldzame talent, Sisseltong... vindingrijkheid... vastberadenheid... een zekere lak aan de regels,' voegde hij eraan toe en zijn snor trilde opnieuw. 'En toch deelde de Sorteelhoed je in bij Griffoendor. Je weet waarom. Denk na.'

'Hij deelde me alleen maar in bij Griffoendor,' zei Harry verslagen, 'omdat ik hem smeekte om niet bij Zwadderich te hoeven...'

'Precies,' zei Perkamentus met een brede glimlach. 'En daardoor ben je heel anders dan Marten Vilijn. Uit onze keuzes blijkt wie we werkelijk zijn, Harry, veel meer dan uit onze talenten.' Harry zat er roerloos en beduusd bij. 'Als je een bewijs wilt dat je bij Griffoendor hoort, stel ik voor dat je dit nog eens goed bekijkt.'

Perkamentus stak zijn hand uit, pakte het bebloede zilveren zwaard van het bureau van professor Anderling en gaf het aan Harry. Die draaide het neerslachtig om en de robijnen fonkelden in het schijnsel van het haardvuur. En toen zag hij de naam die net onder het gevest was gegraveerd.

Goderic Griffoendor.

'Alleen een ware Griffoendor zou dat zwaard uit de hoed hebben kunnen toveren, Harry,' zei Perkamentus eenvoudig. Een tijdje deden ze er allebei het zwijgen toe, maar toen deed Perkamentus een la in het bureau van professor Anderling open en haalde er een ganzenveer en een flesje inkt uit.

'Waar jij behoefte aan hebt is eten en slaap, Harry. Ik stel voor dat je naar het feestmaal gaat terwijl ik een briefje schrijf aan Azkaban - we willen onze jachttopziener terug. En ik moet een advertentie opstellen voor de Ochtendprofeet,' voegde hij er bedachtzaam aan toe. 'We hebben ook een nieuwe leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten nodig. Hemeltjelif, we jagen ze er wel doorheen, hè?'

Harry stond op en liep naar de deur. Net toen hij de knop wilde pakken, vloog de deur met zo'n geweld open dat hij terugstuite tegen de muur. -Lucius Malfidus stond in de deuropening, met een gezicht dat vertrokken was van woede. En trillend ineengedoken onder zijn arm, onder het verband en de pleisters, stond Dobby.

'Goeienavond, Lucius,' zei Perkamentus minzaam.

Meneer Malfidus stormde de kamer binnen en liep Harry haast omver. Dobby holde achter hem aan en hurkte neer bij de zoom van zijn mantel. De angst was van zijn gezicht af te scheppen. 'Aha!' zei Lucius Malfidus, die Perkamentus aanstaarde met zijn kille ogen. 'Dus je bent terug! Het bestuur heeft je geschorst, maar toch ben je zo brutaal om terug te

keren naar Zweinstein!"

'Nou, kijk, het zit zo, Lucius,' zei Perkamentus met een serene glimlach. 'De andere elf leden van het bestuur hebben vandaag contact met me opgenomen. Eerlijk gezegd kreeg ik een soort hagelbui van uilen om m'n oren. Ze hadden gehoord dat de dochter van Arthur Wemel dood was en ze wilden dat ik onmiddellijk terugkeerde. Blijkbaar vonden ze mij toch de meest geschikte persoon. En ik hoorde vreemde verhalen. Diverse leden verkeerden blijkbaar in de veronderstelling dat jij had gedreigd hun gezinnen te vervloeken als ze weigerden mij te schorsen.'

Meneer Malfidus werd nog bleker dan gewoonlijk, maar zijn ogen waren spleetjes vol ijzige woede.

'En - heb je al een einde gemaakt aan de aanvallen?' sneerde hij. 'Heb je de dader gegrepen?'

'Dat hebben we inderdaad,' zei Perkamentus met een glimlach.

'O ja?' zei Malfidus scherp. 'Wie was het dan?'

'Dezelfde persoon als de vorige keer, Lucius,' zei Perkamentus. 'Alleen gebruikte Voldemort deze keer iemand anders. Door middel van dit dagboek.' Hij liet het zwarte boekje met het gat in het midden zien en keek Malfidus aandachtig aan, maar Harry had alleen oog voor Dobby. De huiself deed iets heel vreemds. Hij staarde Harry veelbetekenend aan met zijn grote ogen, wees eerst op het

dagboek, toen op meneer Malfidus en sloeg zichzelf vervolgens hard in zijn gezicht.

Juist, ja...' zei Malfidus langzaam.

'Een gewiekst plan,' zei Perkamentus met vlakke stem. 'Want als Harry hier -' Malfidus keek Harry snel en doordringend aan - en zijn vriend Ron dit boekje niet hadden gevonden, had Ginny Wemel misschien overal de schuld van gekregen. Niemand had dan kunnen bewijzen dat ze het niet uit vrije wil had gedaan...'

Meneer Malfidus zei niets. Zijn gezicht was plotseling net een masker.

'En stel je voor wat dan misschien de gevolgen zouden zijn geweest..' vervolgde Perkamentus. 'De Wemels zijn een van de meest vooraanstaande tovenaarsfamilies van zuiver bloed. Stel je het effect op Arthur Wemel en zijn Dreuzelbeschermingswet voor, als gebleken was dat zijn eigen dochter Dreuzels had aangevallen en vermoord. We moeten dankbaar zijn dat het dagboek is ontdekt en dat de herinneringen van Vilijn zijn uitgewist. Wie weet wat er anders gebeurd zou zijn...'

Malfidus dwong zichzelf om iets te zeggen.

'Heel dankbaar,' zei hij stijfjes.

En achter zijn rug wees Dobby nog steeds eerst op het dagboek, dan op Lucius Malfidus en stompte zichzelf daarna in het gezicht.

Plotseling begreep Harry het. Hij knikte tegen Dobby, die weggroop in een hoekje en voor straf aan zijn oren draaide.

'Bent u niet benieuwd hoe Ginny aan dat dagboek is gekomen, meneer Malfidus?' zei Harry.

Malfidus draaide zich om en keek hem woedend aan.

'Hoe moet ik weten hoe dat stomme kleine wicht aan dat boek is gekomen?' snauwde hij.

'Omdat u het haar zelf hebt gegeven,' zei Harry. 'Bij Klieder & Vlek. U raapte haar oude Transfiguratieboek op en hebt het dagboek er toen gauw in gestopt, nietwaar?'

Malfidus balde krampachtig zijn bleke vuisten.

'Probeer dat maar eens te bewijzen!' siste hij.

'O, dat is onmogelijk,' zei Perkamentus, die Harry glimlachend aankeek. 'Zeker nu Vilijn uit het boek is verdwenen. Aan de andere kant zou ik je wel op het hart willen drukken om geen oude schoolspulletjes van Voldemort meer uit te delen, Lucius. Als er nog meer van dergelijke zaken in onschuldige handen terecht komen denk ik dat Arthur Wemel, om maar iemand te noemen, alle mogelijke moeite zal doen om te bewijzen dat die van jou afkomstig zijn...'

Lucius Malfidus bleef even staan en Harry zag zijn rechterhand bewegen, alsof hij ernaar snakte om zijn toverstok te grijpen, maar hij richtte zijn woede op zijn huis-elf.

'We gaan, Dobby!'

Hij rukte de deur open en toen Dobby aan kwam hollen, schopte hij hem door de deuropening. Ze hoorden Dobby's schrille pijnkreten wegsterven Terwijl ze de gang uit liepen. Harry dacht even diep na en plotseling schoot het hem te binnen.

'Professor Perkamentus,' zei hij haastig, 'mag ik dat dagboek aan meneer Malfidus teruggeven?'

'Zeker, Harry,' zei Perkamentus kalm. 'Maar haast je. Het feestmaal gaat zo beginnen.'

Harry greep het dagboek en holde naar buiten. In de verte hoorde hij Dobby piepen van de pijn. Snel, terwijl hij zich afvroeg of het plannetje zou werken, trok Harry een schoen en zijn smerige, slijmerige sok uit, stopte het dagboek in de sok en rende verder door de donkere gang.

Boven aan de trap haalde hij hen in.

'Meneer Malfidus,' hijgde hij en hij bleef staan, 'ik heb iets voor u!'

Hij drukte de stinkende sok in de hand van Lucius Malfidus.

'Wat krijgen we -?'

Malfidus rukte de sok van het dagboek, smeed hem weg en keek woedend van het verfromfaaide boek naar Harry.

'Jij komt nog eens even slecht aan je eind als je ouders, Harry Potter,' zei hij zacht. 'Dat waren ook van die bemoeizuchtige

idioten.'

Hij draaide zich om.

'Kom mee, Dobby. Ik zei, kom mee!'

Maar Dobby verroerde zich niet. Hij hield Harry's weerzinwekkende, slijmerige sok omhoog en staarde ernaar alsof het een kostbare schat was.

'Meester heeft Dobby een sok gegeven,' zei de elf verwonderd. 'Meester heeft hem zelf aan Dobby gegeven.'

'Wat krijgen we nou?' snauwde Malfidus. 'Wat zeg je?'

'Dobby heeft een sok,' zei Dobby ongelovig. 'Meester gooide hem en Dobby ving hem en Dobby - Dobby is vrij.'

Verstijfd staarde Malfidus naar de elf, maar toen sprong hij op Harry af.

'Door jouw schuld ben ik m'n dienaar kwijt, rotjoch!'

'Blijf van Harry Potter af!' riep Dobby.

Er klonk een harde knal en meneer Malfidus werd achterover geblazen. Hij rolde met drie treden tegelijk de trap af en bleef in een slap hoopje op de overloop liggen. Met een woedend gezicht krabbelde hij overeind en trok zijn toverstok, maar Dobby hief een lange, dreigende vinger op.

'U gaat nu!' zei hij fel en hij wees op meneer Malfidus. 'U krenkt Harry Potter geen haar! U gaat nu!'

Lucius Malfidus had geen keus. Met een laatste, furieuze blik op Harry en Dobby sloeg hij zijn mantel om zich heen en beende haastig weg.

'Harry Potter heeft Dobby bevrijd!' zei de elf schril. Hij staarde Harry aan en het maanlicht dat door het dichtstbijzijnde venster scheen, werd weerkaatst in zijn enorme, bolle ogen. 'Harry Potter heeft Dobby bevrijd!'

'Dat was wel het minste wat ik doen kon, Dobby,' zei Harry glimlachend. 'Beloof me alleen dat je nooit meer zult proberen om m'n leven te redden.'

Er verscheen een brede grijns op het lelijke bruine gezicht van de elf.

'Ik heb nog één vraag, Dobby,' zei Harry, terwijl Dobby met trillende handen zijn sok aantrok. 'Je zei dat die hele toestand niets te maken had met Hij Die Niet Genoemd Mag Worden, weet je nog?' Nou -'

'Dat was een aanwijzing, meneer,' zei Dobby met wijd opengesperde ogen, alsof dat zo klaar was als een klontje. 'Dobby gaf u een aanwijzing. Vóór de Heer der Duisternis van naam veranderde, mocht hij vrijelijk bij zijn naam genoemd worden, snapt u?'

'Aha,' zei Harry zwakjes. 'Nou, ik moet maar eens gaan. Er is een feestmaal en mijn vriendin Hermelien zou nu wel ontwaakt moeten zijn...'

Dobby sloeg zijn armen om Harry's middel en omhelsde hem. 'Harry Potter is nog veel groter dan Dobby al dacht,' snikte hij. 'Vaarwel, Harry Potter!'

En met een laatste, harde knal verdween Dobby.

Harry had al diverse feestmaaltijden meegemaakt op Zweinstein, maar dit was wel de allerbeste. Iedereen was in pyjama en het feest duurde de hele nacht. Harry wist niet wat het fijnste was: Hermelien die op hem afrende en schreeuwde: 'Je hebt het opgelost! Je hebt het opgelost!' of Joost Flets-Frimel die haastig aan kwam lopen van de tafel van Huffelpuf om hem een hand te geven en uitgebreid zijn excuses te maken omdat hij hem verdacht had of Hagrid, die om halfvier 's nachts kwam opdagen en Harry en Ron zo uitgelaten op hun schouders beukte dat ze met hun gezicht in hun borden pudding terechtkwamen of het feit dat Griffioendor door de vierhonderd punten van Ron en Harry voor het tweede achtereenvolgende jaar de Afdelingsbeker veroverde of professor Anderling, die meedeelde dat, om de feestelijkheden luister bij te zetten, alle examens waren afgelast ('O nee!' zei Hermelien) of Perkamentus die aankondigde dat professor Smalhart volgend jaar helaas niet zou terugkeren, omdat hij er een tijd tussenuit moest om zijn geheugen terug te krijgen. Een hoop leraren juichten uit volle borst mee toen ze dat nieuws hoorden.

'Zonde,' zei Ron en hij pakte een jamdonut, ik begon net aan hem te wennen.'

De rest van het semester ging in een waas van zonlicht voorbij. Zweinstein was weer net als anders, op een paar kleine verschilletjes na: de lessen Verweer tegen de Zwarte Kunsten

waren vervallen ('Maar daar hebben we genoeg praktijkervaring in gehad,' zei Ron tegen een ontevreden Hermelien) en Lucius Malfidus was de laan uitgestuurd als lid van het schoolbestuur. Draco liep niet langer arrogant door de gangen, alsof de hele school van hem was. Integendeel, hij maakte een wrokkige en norse indruk. Daar stond tegenover dat Ginny Wemel weer heel gelukkig was.

Veel te gauw was het tijd voor de terugreis met de Zweinstein-expres. Harry, Ron, Hermelien, Fred, George en Ginny hadden een coupé voor zichzelf en ze benutten de laatste uurtjes waarin ze nog mochten toveren door Knalpoker te spelen, de laatste stukken Vleermans Vuurwerk af te steken en te oefenen in elkaar al toverend te ontwapenen. Daar begon Harry heel goed in te worden.

Pas toen ze bijna bij het station waren, schoot Harry opeens iets te binnen.

'Zeg Ginny - wat had je Percy nou eigenlijk zien doen dat je niet verder mocht vertellen?'

'O, dat,' zei Ginny giechelend. 'Nou - Percy heeft een vriendinnetje.' Fred liet een stapel boeken op het hoofd van George vallen. 'Wat?'

Ja, die klassenoudste van Ravenklauw, Patricia Hazelaar,' zei Ginny. 'Die heeft hij vorige zomer zo vaak geschreven. Ze maakten overal stiekem afspraakjes op school. Ik kwam toevallig een leeg lokaal binnen toen hij haar kuste. Hij was

vreselijk van streek toen ze - je weet wel - aangevallen werd. Daar gaan jullie hem toch niet mee plagen, hè?' voegde ze er ongerust aan toe.

'Ik zou niet durven,' zei Fred, die keek alsof hij plotseling jarig was.

'Geen sprake van,' zei George grinnikend.

De Zweinsteinexpres ging langzamer rijden en stopte ten slotte.

Harry pakte zijn veer en een stukje perkament en wendde zich tot Ron en Hermelien.

'Dit noemen ze een telefoonnummer,' zei hij tegen Ron. Hij schreef het twee keer op, scheurde het perkament doormidden en gaf de stukken aan Ron en Hermelien. 'Ik heb vorige zomer aan je vader uitgelegd hoe een telefoon werkt. Hij weet het wel. Bel me bij de Duffelingen, ja? Als ik opnieuw twee maanden alleen maar met Dirk kan praten, word ik stapelkrankzinnig...'

'Maar je oom en tante zullen toch zeker trots op je zijn?' zei Hermelien, toen ze uitstapten en samen met de anderen naar het betoverde hek schuifelden. 'Als ze horen wat je dit jaar allemaal hebt gedaan?'

'Trots?' zei Harry. 'Ben je gek? Al die keren dat ik dood had kunnen gaan en dat niet gedaan heb? Ik denk dat ze woest op me zijn...'

En gezamenlijk liepen ze onder de poort door, terug naar de

Dreuzelwereld.